



LUN NA OSTRVU SENKI

broj **843**

F. EŠTON

ZABAVNI ROMANI



45 DINARA



**FREDERIK
EŠTON**

**LUN NA
OSTRVU SENKI**

Pisan 1977/78.

I

Pošto brzi Makfersonov brod beše u svitanje isplovio iz ostrvske luke Kingstaun na Sent Vinsentu, i uputio se prema severu, izlazak sunca ga je zatekao kako sa istočne strane obilazi severna ostrva Malih Antila. Svakog trenutka iskršavala je nova slika obale nekog od mnogobrojnih ostrva. Stakla na zgradama, malih i velikih luka, i svi uglačani predmeti vraćali su svetlost kosih sunčanih zraka i more je od toga bleštalalo kao pod vatrometom.

— Ovo je nezaboravno jutro na palubi — reče Džejn Vitington zagledana u daljinu.

— Uz tebe sve postaje čarobno i lepo — reče Donald Sikert i zaljubljeno se osmehnu.

Ona ga samo bolje osmotri i oči joj oduševljeno blesnuše, kao da su sakupile svu lepotu jutra na mirnoj površini Atlantika, koji je ovde mirno grlio ostrva.

Njih dvoje su stajali uz ogradu, a sa kapetanskog mosta im se javi kapetan broda Samjuel Makferson.

— Prolazimo pored Antigüe! Zar to nije neobično? — doviknu pokazujući rukom prema ostrvu.

Makfersonov brzi brod, pripremljen za mnoge avanture širom svih mora i okeana, takođe je nosio ime “Antigua”, ali ne po ovom britanskom ostrvu, već po istoimenom gradu u Gvatemali. Dakle postojali su ostrvo, grad i brod imenjaci.

— Hoćemo li svraćati na ostrvo? — upita Džejn vičući s dlanovima nameštenim u trubu oko usta.

— To zavisi od njega — odgovori Makferson pokazujući prstom na Luna. — On traži da otplovimo do Skruba. Smatra da tamo počinju konci tajni đavoljeg trougla.

Džejn odmahnu rukom kao da kaže: “Ne vredi ni pokušati da se menja ono što je on zamislio.” Lun joj je bio zahvalan na

tom postupku, jer je osećao da sve češće jednako misle. Zaustio bi da nešto kaže i otkrio bi da i ona misli i govori to isto. Nekakav sklad misli, osećanja i odnosa sve više je ulepšavao dane kad su bili zajedno. Misli mu odlutaše u prošlost i lice poče da mu zrači osmehom, jer sve što je bilo vezano za Džejn izazivalo je u njemu prijatne uspomene, ili uživanje u trenutku.

Sećao se burnih dana u Čikagu, kada je upoznao dvadeset osmogodišnju naučnicu. Već je bila doktor biologije i zapanjila bi svet otkrićem antićelije koja je uništavala sve živo, da to nije moralo da ostane pokopana tajna, kako se ne bi pojavilo još jedno oružje koje bi moglo da uništi dobar deo života na zemlji. Prošle su godine, ali ona nije gubila ništa od svoje lepote, a bivala je sve savršenija. Ponekad mu se činilo da u toj ženi ima mnoštvo divnih žena. Džejn nije glumila karaktere i vrste žena, već je bivala drugačija, odnosno savršena na drugi način. Lun nije mogao da odredi kad mu se ona najviše sviđa. Da li u trenucima kad bi ga izazivala svojim zagonetnim osmehom punim obećanja, ili kad zamišljena i produhovljenog izraza rešava neku biološku zagonetku? Znala je da mazno sedi s licem oslonjenim na kolena i da tako zrači tihu, nežnu sreću, ali je isto tako bila u svom elementu i prava Džejn kad bi joj oči vragolasto blesnule i kad bi pokazala omamljujuću lepotu svog tela voljenom čoveku svesna radosti koju će izmamiti od njega i sigurna u to da će ga usrećiti.

Sećao se i svojih grehova prema njoj. Suviše je voleo svoju slobodu i jednom je uspeo da je nagovori da se uda za divnog i plemenitog de Bošatoa, koji ju je obožavao. Ona ga je poslušala, ali se rastala od tog divnog čoveka i da mu nikad nije pripadala. Tu tajnu svog formalnog braka nikad nije kazala voljenom čoveku, jer bila je suviše ponosna. O tome je Luna obavestio sam de Bošato još uvek oduševljen ženom koja nije bila njegova i koja ga je napustila. Ona nikada nije spomenula ni Lunove avanture, kojih nije bilo malo. Mnogo puta našao se u blizini lepih žena, a mnogo puta je zaboravljao da postoji najdivnije stvorenje, devojka koja ga voli ljubavljvu kakvu možda nije zaslužio. Jednom je shvatio da je ona znala za njegovu vezu sa

jednom ženom, ali mu to nikada nije spomenula. Divio se toj sposobnosti Džejn Vitington da odagna sve što bi pomutilo, ili prekinulo njihovu vezu. Zato je ljubav postajala sve čvršća i oni zajedno sve srećniji.

Ovo putovanje Antlantikom i Karipskim morem trebalo je da bude pravi odmor ne samo za njih dvoje, nego i za Makfersona i za mladog Harija Hofa, novog isprobanog prijatelja Donalda Sikerta, pa zato dragog starom mornaru i Džejn.

Lunove misli prekide Džejn prilazeći mu.

— Volim te — šapnu mu kao da poverava neku tajnu i postavi lice tako da ga on lako poljubi, ako to bude želeo, ali da izgleda slučajno zauzeti položaj, ako se on ne seti nežnosti.

Umesto da je poljubi, Lun je naglo i grozničavo zgrabi u naručje. Ona oseti da mu je svaki mišić nategnut kao čelična opruga, a pogled oštar i uperen negde izvan palube. Ona potraži šta je to na površini mora izazvalo naglo Lunovo uzbuđenje, ali nije uspela, jer Lun uzviknu:

— Torpedo!... Torpeda sa dve strane broda!

Džejn ugleda Samjuela Makfersona kako stoji uz ogradu kapetanskog mosta ruku ispruženih prema moru s dlanovima napred kao da hoće da zaustavi kobnu opasnost.

— Kasno... Sve je kasno! — uzviknu stari morski vuk.

— U zaklon! Svi u zaklon! — vikao je Lun noseći Džejn ka vratima prema kabinama.

Nekoliko mornara istrčашe na palubu i osmotriše kobni trag dva torpeda, koja odmah zatim pogodiše brod. "Antigua" naglo počе da se nakrivljuje. Nekoliko desetina sekundi nedostajalo je pa da se ponosna, brza jahta nađe pod vodom. Svi mornari znali su da u slučaju opasnosti ne treba postupati kao na drugim brodovima. Nije trebalo spuštati čamce za spasavanje, iako su postojali više zbog lučkih kontrola bezbednosti plovidbe, nego zbog potreba za njima, niti skakati u vodu.

— Svi unutra! — zvao je Makferson odmah posle eksplozije, ali nekoliko mornara ga nije čulo, a ostali su zakasnili.

Samjuel Makferson jurnu prema unutrašnjosti broda i sudari se sa Harijem Hofom. Umesto da mu objašnjava, stari morski vuk ga zgrabi i lako povuče za sobom.

— Šta se događa? — upita Hof.

— Napad! Tonemo! — odgovori Makferson.

— Onda treba da bežimo napolje, a ne u brod — zaključí Hof i poče da se otima.

Jedino još on nije znao tajne broda, iako ih je po neku saznavao svakog dana. Znao je za tajno skrovište u brodu, koje nisu nikada otkrile lučke i carinske vlasti širom sveta, ali nije bio upućen šta treba da radi u slučaju potapanja jahte. Ovo je bilo njegovo prvo putovanje s Lunom, Džejn i Makfersonom.

— Ne otimaj se, ti morski konjiću! Hiljadu mu gromova, spas je na ovoj strani! Sledi me bez straha i drhtanja — gundao je mornar ne ispuštajući Hofa.

Ovaj se nasmeja i reče:

— Pusti me, gušim se. Ići ću za tobom.

Oni se nađoše pred otvorenim tajnim vratima i upadoše pored Luna, iza koga je stajala uzbuđena i zabrinuta Džejn Vitington.

— Šta je s mornarima? — upita Lun, ali ne stiže da čuje odgovor, jer je morao da se uhvati za ručicu vrata s vijcima.

— Zatvaraj! — viknu Samjuel Makferson dok su mu noge odlazile naviše tako da je dubio na rukama uklješten uskim prolazom.

Lun se opirao rukama i nogama, raskrečen i naprežući svaki delić tela do krajnjih mogućnosti, kako bi pritegao točkove utvrđivača na ulaznom kapku. Hari Hof beše shvatio šta Lun želi i probi se do njega baš kad se brod još jednom prevrnu na površini mora i poče da tone.

— Imamo sreće — reče Makferson kad se opet pod uske kabinice skrovišta nađe pod njegovim nogama.

— Ovo je vrlo sumnjiva sreća — javi se Hari Hof.

Lun se probi pored Makfersona i Džejn, prilično grubo ih odgurnuvši. Munjevitim pokretima otvori vrantanca koja su štitila vrlo komplikovanu komandnu tablu i pult. Isto tako brzo

on pomeri nekoliko poluga i ukočen sačeka par trenutaka. Trebalo je da oseti odvajanje spremišta od broda, ali to nije funkcionisalo.

— Držite se čvrsto, jer moram upotrebiti odvajanje eksplozivom — reče on brzo i sačeka još dve sekunde da se njih troje uhvate za po neki čvrst oslonac, a onda istrže osigurač poluge i uključi spoj.

Snažna eksplozija ih potrese i svi pretrpeše poneki bolan udarac o zidove skloništa. Lun se povrati kod instrumenata i lice mu se polako razvuče u osmeh.

— Uspelo je — reče pobedničkim glasom i sede na pod kao da ga je izdala snaga.

Nekoliko trenutaka svi su ćutali. Osetiše da se teško diše i Lun tek sada stiže da odvrne slavine s komprimiranim vazduhom i par minuta kasnije svi su se osećali mnogo bolje.

— Šta se to dogodilo s našim brodom? Kakva nas je to sila napala? Čika Same, ti si rekao da je napad — prvi počeo Hari Hof.

Razumeli su njegovu radoznalost osnaženu mladošću, jer su se i sami pitali ko ih je tako nemilosrdno torpedovao. Međutim, Lun, Džejn i Makferson su znali da im sada niko ne može dati odgovor na to pitanje. Jedino je Hof mogao da misli kako oni znaju nešto više.

Lun ipak pokuša da obavesti mladog druga o tome šta je raznelo njihov brod:

— Ugledao sam periskop neke podmornice i odmah zatim trag ispaljenog torpeda. Trenutak kasnije, dok sam okretao Džejn da se povučemo u unutrašnjost broda, video sam s druge strane još jedan trag torpeda, što znači da su nas napale dve podmornice. Utoliko je zagonetka dvostruka.

— Kad smo već ovako zatvoreni, ispričaj momku i onu zamršenu priču zbog koje si me zaveo čak ovamo na kraj Atlantika — pokuša Makferson da bude vedar, ali lice mu se zgrči i iz očiju mu se otrgoše suze gubeći se u duboke bore vetrovima izbrazdanog lica.

Prvi put u toku sedamnaest godina zajedničkih putovanja, obračuna sa zločincima svih vrsta i čestih gubitaka dragih prijatelja, koji su ginuli u borbama, često da spasu nekoga od njih troje, Makfersonu su se otele suze. Svi osetiše da ga je ophrvala tuga za izgubljenim mornarima. Stari mornar, kapetan možda najbrže i najbolje opremljene jahte na svetu, lakše bi podneo samo gubitak broda.

— Možda su se svi spasli — pokuša Lun da ga uteši.

— Možda je neki preživeo potapanje, ali ti znaš da napadači neće dozvoliti da preživi nijedan svedok zločina — odgovori Makferson potresenim glasom. — Ali kad jednom nađem te gmizavce, gaziću ih kao smrdljive stenice, milion mu Luciferovih sinova!

— Uvek ima nade — pokuša Lun da ga i dalje teši.

— Ja je više nemam — prekide ga Makferson. — Uzeo sam te divne momke iz njihovih porodica rešen da ih čuvam bolje nego svoju glavu, a eto... Osvetiću se, tako mi svih mora i okeana!

— Ali kome da se osvetimo, čika Same? — upade Hari Hof.

Stari mornar mu ništa ne reče, nego ga samo pomilova po licu u znak da im je ostao samo on, kao jedini sin. Stari mornar nikad nije bio oženjen, ali je brižljivo odabrane mornare na svom brodu smatrao svojom decom. Sada Makferson pokri lice rukama, ali ga Lun prilično grubo otrže iz stanja klonulosti.

— Kapetane, ako smo izgubili brod i posadu, ostatak toga još plovi! — reče oštro. — Preuzmi dužnost kapetana i dovedi nas u luku.

— Mogao bi i ti da to učiniš za starog Samjuela Makfersona — tiho reče mornar i sada mu suze brže potekoše, ali on pognut priđe pultu za upravljanje.

Obrisa oči i poče da pregleda instrumente.

— Malo je nedostajalo da pređemo donju granicu. Već smo na dubini od sto devet jardi — reče zatim već sabran.

Tek tada priđe i Lun, koji je kao tvorac svih ovih neobičnih uređaja minijaturne podmornice znao mnogo više o mogućnostima dalje plovidbe.

— Da izronimo, makar nas tamo čekali topovi podmornica?
— upita on ozbiljno.

— Ja ne bih mogao da otplovim, a da ne pogledamo je li živ neko od naših momaka — prvi reče Makferson.

— Ne vidim kako bismo izbegli izronjavanje — složi se Džejn pokušavajući da se osmehne.

— Pa samo po sebi se razume da ćemo odmah izroniti — reče zadnji Hari Hof.

Možda jedino on nije bio svestan opasnosti kojoj se izlažu kad izrone, jer napadači će pogledati nije li ostao neki svedok užasnog događaja.

— Izbacićemo prvo plovak za osmatranje — reče Lun da time smanji strahovanje ostalih, a onda počne da priča Hofu o neobičnom plovnom objektu na kome su se nalazili.

Tek potopljeni brod bio je četvrti po redu od dana kad je stari mornar zaželeo da ga ima. To što je Lun stekao takvog prijatelja kakav je bio Samjuel Makferson i doprinelo je tome da postane slavni kralj ponoći, jer je mogao da ostane nezavisan od plena ili nečije novčane pomoći. Još prvi brod su preuredili da posluži za otkrivanje mesta potonulih brodova. Lun je saznao mnogo o španskim i drugim lađama, koje su vekovima ležale na dnu mora skrivajući često golemo blago u zlatu i dragocenostima. Ovaj zadnji brod je bio pravo čudo tehnike, pri čijem preuređivanju je Lun dao slobodu mašti i pronalazačkoj genijalnosti. Ranije zvani “Najtingej”, a kasnije “Antigona”, potopljeni brod je nosio minijaturnu podmornicu, koja je mogla da zaroni bez opasnosti i do hiljadu jardi dubine. Posle je Lun odlučio da tajno skrovište na dnu broda pretvori u još jednu minijaturnu podmornicu, koja može da se u slučaju nužde odvoji od broda i samostalno zaplovi ispod površine mora, ili po njoj. Sada se ta dalekovidost pretvorila u spas njihovih života.

Slušajući sve to, Hari Hof nije mogao da skriva izraz divljenja na svom licu. On je bio nadaren ne samo za umetnost, čiju istoriju je studirao, nego i za sve grane tehnike. Tako je i došlo do toga da se on bavi svačim. Uspešno je slikao, ali isto tako je verno reprodukovao rezbarije i delove starinskog

nameštaja. Voleo je mašine i mogao je da nad njima provede mnoge sate, a mnogo je znao o elektricitetu, elektronskim uređajima i radiju. Uz Luna je već mesecima saznavao i mnoga neslućena otkrića.

Harijevog oca Bazila Hofa ubili su gangsteri, a sticajem okolnosti u veliku aferu umešao se i Donald Sikert. Kroz krvave obračune i mnoge opasnosti mladić je pokazao svoje poštenje, hrabrost i veštinu. Tako ga je Lun zavoleo kao sina, iako im je razlika starosti od svega petnaestak godina davala mogućnost da budu i dobri drugovi. Pošto je izgubio porodicu, Hof je ostao uz Luna, Džejn i Makfersona kao četvrti član slavne i neobične družine, koju je spajala ljubav jača od života i smrti. U tim neobičnim trenucima svima su se nametala sećanja na prošlost, koja prekide Lun rečima:

— Ništa ne vidim na mirnoj površini mora.

Makferson priđe ekranu minijaturnog televizijskog uređaja, koji je zamenjivao periskop. Lun je bio podesio da se na površinu izbaci plovak sa televizijskom kamerom, koja je emitovala sve što se vidi polako se okrećući i menjajući uglove po visini.

— Svi su mrtvi — tužno reče mornar.

— Na mestu napada nema više nikog, pa mislim da možemo da izronimo — reče Lun i malo sačeka, a onda dodade. — Jesi li saglasan, Same?.

— Jesam — reče mornar.

— Pa onda preuzmi posao. Ipak si ti veštiji sa svakom vrstom broda — osmehnu se Lun.

Mornar je znao da Lun želi da ga nekako otrgne od tužnih misli, ali ne reče ništa i prihvati se posla da neobični deo broda podigne na površinu. To nije išlo bez teškoća, jer odvajanje neobičnog skrovišta podmornice od broda koji tone bilo je otežano, pa je Lun primenio odvajanje eksplozivom, već davno postavljenim za slučaj teškoća, kakve su eto i došle. Eksplozija je pomogla u odvajanju, ali je oštetila uređaje.

— Kad jednom izronimo, nećemo više moći ni da zaronimo, ni da plovimo — reče Makferson i progundā neakvu psovku.

— Imamo platneni čamac za naduvavanje — podseti ga Lun.

— Koji jedva može da na površini održi nas četvoro tako da ne ponesemo ni funtu tereta — uzdahnu Makferson.

— Tebi to izgleda suviše malo, posle gubitka broda. Treba da povratiš svoju čvrstinu. Nije prvi put da gubimo brod i ljude — reče Lun. — Izgradićemo novi brod i naći...

— Ne, Donalde, nikad više neću hteti da imam brod. Već sam dosta plovio. Vратиću se ka Brendi i tamo s obale Blekvotera samo ću gledati kako prolaze nepoznati brodovi s meni nepoznatim mornarima — tužno odgovori Makferson.

Niko više nije pokušavao da ga uteši.

Kad se nađoše na površini i iziđoše kroz otvoreni kapak, morali su da odvrte pogled od grozne slike. Dva preostala tela mrtvih mornara rastrzale su ajkule na pedesetak jardi od njih.

— Vratimo se unutra da se pripremimo — reče Lun znajući da je rad najbolji lek za stanje u kakvom su se oni našli.

Samo Samjuel Makferson ostade skupljen na uskoj platformi. Zurio je u okrvavljeno more sve dok ajkule ne nestadoše. Bili su to trenuci u kojima se opet zaklinjao da će se osvetiti. On je znao zašto je s Lunom zaplovio čak na ovu stranu Atlantika, pa je slutio i ko je želeo da ih onemogući.

II

— Moraćeš da govoriš, devojko — pretećim glasom reče Arnold Os, popravljajući pleteni opasač o kojem je visila futrola automatskog pištolja.

— Rekla sam sve što znam — ko zna po koji put ponovi Dora Gibbs prikupljajući kratki prsluk od veštačke kože oko golih grudi.

Bila je neobično obučena. Na nogama je imala duge čizme. Kratke pantalonice i prsluk s rukavima, takođe od veštačke crne kože, više su otkrivali nego što su štitili njeno izazovno telo. Tako obučena devojka mogla se sresti u bordelima lučkih četvrti širom sveta, ali ju je bilo neobično videti na tom ostrvu i pred ljutitim čovekom koji joj preti, često opipavajući glomazni pištolj.

— Govorićeš? — uzviknu iznenada gojazni Arnold Os i kratko podrezani brčići mu se podigoše, a gornja usna otkri požutele zube kao da on imitira režanje psa.

Njegova teška šaka sunu kroz vazduh i odjeknu snažan šamar, od koga se devojčina glava zanesa i udari o metalni stub s njene desne strane. Umesto da jaukne, Dora Gibbs jurnu na mučitelja i njeni dugi, oštri nokti se zariše u njegovo lice. Bol u povređenom oku natera ga da urlikne i on pokuša da odbaci hrabru devojku, ali ona se držala za njega nogama i rukama grebući ga noktima kao divlja mačka i pokušavajući da ga ugrize za uho ili nos. On je bio svestan opasnosti i zabacivao je glavu van domašaja njenih zuba sve dok je nije savladao. Udarac pesnice beše je onesvestio i on to iskoristi da je dobro veže komadima zardale žice ne brinući što oštećuje kožu na njenim negovanim rukama. Čekao je da se devojka osvesti brišući krv s lica i posušujući ožiljke od njenih noktiju. Donji

kapak levog oka bio mu je rasečen, a oko mutno i zakrvavljeno. Hladio ga je okvašenom maramicom glasno psujući i preteći.

— Sad si preterala, pa ćeš govoriti i ono što nikada ne bi otkrila ni po cenu tvog bezvrednog života — reče joj kad utvrdi da se osvestila.

— Moj život nije bezvredan — odgovori ona iskrećući glavu ne bi li videla čime je to vezana da joj pričinjava neprijatan bol.

— Ti... obična bludnica! — pokuša da se nasmeje razljućeni islednik.

— Da, vi ste mi oduzeli ne samo slobodu, nego i čast. A kako je lepo zvučalo ono “dobro plaćen posao u naučnoj ustanovi”. Birali ste devojke koje nemaju nikoga, kako biste bili sigurni da ih neće tražiti porodice, ili verenici — jetko je govorila Dora Gibbs nemoćna da pokrije još više razgolićene grudi zbog na leđa vezanih ruku.

— Tako smo birali i radnike — reče Os.

— Je li istina da ćemo umreti svi, radnici, devojke za zabavu i svo ostalo osoblje, čim više ne bude potrebna ta grozna proizvodnja? — upita devojka.

— Otkud znaš kakva je proizvodnja?! — iznenađeno upita Os.

— Šapnuli su mi vetrovi — podsmehnu mu se devojka.

On je opet ošamari, ali sada nemoćnu da se brani. Dora Gibbs je bila žilavo stvorenje i u istom trenutku promeni raspoloženje i način odbrane.

— Bilo bi pametnije da me zagrliš, nego što me mučiš. Zar ne vidiš šta nudim?! — reče i pokuša da mu se zavodnički osmehne.

— Lepo bi me navela da izgubim glavu. Ako bi Heler saznao... — reče Arnold Os i naglo ućuta.

— Ko je Heler? — upita devojka.

— Nisi tu da ispituješ. I zapamti da ćeš duže živeti ako manje znaš. Međutim, moraš mi reći sve što znaš o Helen Gordon. Stanujete u istoj sobici i znate sve jedna o drugoj. Šta to ona tako ozbiljno šapuće s radnicima kad dođu? Govori, do đavola!

— vikao je Os primičući stolicu i smeštajući se tako da mu se kolena sudaraju sa Dorinim.

— Uzeli ste nam slobodu i mi sve šapućemo. Htele bismo da znamo gde smo i šta se događa. Već svaka zna da se u halama tobožnje laboratorije kod velikog igrališta proizvode bakterije, klice i otrov, a u fabrikama oružja za podla ubistva. Ali za koga?

— Šta će vam da znate za koga se to proizvodi. Ni ja ne znam, niti želim da znam. A sada da se vratimo razgovoru o Helen. Ko je njen izabranik? S kim od radnika je povezana?

— O tome ništa ne znam.

— Dok razgovaramo nas dvoje ovde, drugi razgovaraju sa njom. Možda ona govori o onome što ti skrivaš i zbog čega ćeš postati nakaza. Posle ćeš umreti rastrgnuta oštrim zubima morskih pasa — plašio ju je i dalje Arnold Os i sam osećajući mučninu.

— A ti misliš da ćeš uzeti basnoslovnu zaradu i nestati odavde da uživaš u nagradi za zločine. Glupo od tebe! Nećeš se ni nadati smrti jedne večeri kad te nahrane botulinom, ili nekim drugim strašnim proizvodom — odgovori prkosna devojka.

On je zamišljeno pogleda i pruži ruku ka pisaćem stolu. Pritisnu dugme zvona i odmah se pojaviše dva mašinskim, puškama naoružana stražara.

— Vodite je u zatvorski deo kod devojaka za crne i druge obojene momke — naredi im.

— Podlače! — uzviknu devojka dok su je stražari odvodili.

Pošto je prelistao spise i utvrdio da se bliži podne, Tadeus Heler htede da izađe na bedem tvrđavice i udahne malo svežeg vazduha, ali mu sekretarica Sandra Kan najavi dolazak Vaizana Takabea.

— Šta hoće taj dosadni Japanac? — upita Heler.

— Žali se što mu čuvari i agenti smetaju da uvek uz sebe drži svog pratioca Nakacukosu — odgovori Sandra Kan, smešeći se, izazovno pokrećući jezik među belim zubima.

Odmah zatim ona načini baletsku piruetu, zbog koje se njena široka crna haljina s belim kružićima podiže i otkri telo do kukova. Heler joj vrati osmeh i uzdahnu, a onda pokuša da je pomiluje, ali ona mu samo čupnu gustu bradu.

— Večeras posle dvadeset i dva — reče kad je već bila kod vrata.

— Čekaj! — doviknu Tadeus Heler. — Kaži Japancu da vodi tog svog mumificiranog pratioca kud hoće i kad hoće, a Kalingforda zamoli u moje ime da se poštuje moje odobrenje.

— Biće zadovoljan da ostane u mom birou, jer uobražava da bi imao neku šansu kod mene — reče Sandra Kan.

— Bolje neka odabere neku od devojaka iz grupe za zabavu, nego da ti dosađuje. Slobodno mu reci da će završiti na dnu mora, samo ako saznam da ti se nameće — naglo zaključí Heler.

U tom trenutku, bez kucanja upade Dik Stander, Helerov zamenik i organizator proizvodnje na ostrvu. Umalo da obori Sandru i pri tome ju je uhvatio oko struka, pa je malo duže zadržao u tom položaju nego što bi se moglo smatrati pristojnim. Heler nabra guste veđe i upita:

— Kakva te oluja donosi tako iznenada?

— Stigao je telegram — odgovori Stander i pusti sekretaricu, koja iziđe smejući se zadovoljno.

— Šta javljaju? — upita Heler još dok je njegov glavni pomoćnik prilazio stolu.

— “Antigua” je potopljena. Niko nije preživeo. Niko nije primetio događaj — odgovori Dik Stander i, pošto stavi telegram na sto, spusti se u starinski naslonjač sa strane.

Oči Tedeusa Helera zadovoljno blesnuše i lice mu se razvuče u osmeh, koji nije sakrivao uzbuđenje.

— Dakle i to se završilo. Slavni Lun je sada zauvek sahranjen na dnu mora, a nikada se neće saznati ko ga je utopio. Voleo bih da znam kome da zahvalimo za obaveštenje da se Donald Sikert zanima onim što se ovde događa i da je “Antigua” njegov odnosno Makfersonov brod — reče on zatim.

— Naši ljudi su nadzirali brod i mi smo ga potopili — odgovori Dik Stander.

Da, ali uz nečiju tajanstvenu pomoć — reče Heler.

Njihov razgovor prekide ulazak snažnog čoveka, koga sekretarica nikada nije najavljivala. Bio je to Endrju Kalingford, zvanično šef bezbednosti na ostrvu, a stvarno ličnost koje se svi plaše, jer osećaju njegovu neobjašnjivu moć da postigne sve što želi. Uvek je nalazio nekoga da snažno pomogne svaki njegov poduhvat. I sam guverner ostrva Tadeus Heler osećao je da pravi vladar ovde nije on, nego Kalingford.

— Šta ima novo, dragi prijatelju? — ističući prisnost upita on pomerajući drugi naslonjač da sedne.

Heler i Stander behu nehотиčno ustali i sada sedošе ne čekajući da to i Kalingford učini.

— Potopljen je Lunov brod bez preživelih i gužve — odgovori Heler na postavljeno pitanje.

Kalingford ne pokaza nikakvo uzbuđenje zbog vesti, pokazujući tako da on već zna novost. Zato se Dik Stander odluči da upita:

— Pošto vi sve znate, kažite nam nešto više o Lunovoj nameri koja ga je dovela u naše vode. Je li on znao šta se ovde događa?

— Izgleda da je znao — odgovori Kalingford prekrštajući noge. — Obavešteni smo da želi uništenje naše organizacije i svih pogona. On nije bio jedini, ali jeste najopasniji naš neprijatelj.

Sada njihov razgovor prekide ulazak Sandre Kan.

— Nadzornik čuvara Os želi k vama — saopšti ona obližujući široke i erotične usne i popravljajući kovrdže svoje platinirane kose.

— Neka sačeka. Zauzet sam — odgovori Heler.

— Možda bi bilo bolje da ga čujemo svi. Baš je dobro što smo na okupu, jer sviju nas se tiče ono što Os želi da ispriča — upade Endrju Kalingford.

Heler počuta par sekundi, a onda klimnu glavom i reče:

— Neka uđe i donese stolicu. Glomazni nadzornik stražara uđe, stavi stolicu uz vrata, popravi položaj pištolja o desnom kuku i vojnički pozdravi, iako je bio gologlav.

— Trebalo je da se samo pokloniš, kad nemaš kapu na glavi — upozori ga Kalingford smatrajući se njegovim neposrednim starešinom. — A sada primakni stolicu, sedi i bez okolišanja pričaj.

— Razumem, gospodine Kalingford — reče Os.

Odmah zatim izloži svoj pokušaj da od Dore Gibs sazna nešto više o sumnjivim postupcima Helen Gordon i nekih drugih devojaka za zabavu.

— Nikad nismo pretpostavljali da će te devojke prve početi da se suprotstavljaju — reče Dik Stander.

— Slaba predviđanja i slab izbor devojaka — zaključi Kalingford. — Samo tri od njih su bile prave prostitutke. Ostale su odgovarale svim uslovima.

— Radio sam od prvog dana. Znam da su samo Flora Hidžes, Glins Darti i Loret Loren bile prave prostitutke. Među ostalima ima vrlo talentovanih i vrednih devojaka. Mnoge su pružale otpor, a sada ih je sve više, iako smo počeli da ih isplaćujemo gotovim novcem — izloži Heler.

Suviše se insistiralo na tome da nemaju nikoga i da će njihov nestanak ostati neprimеćen — reče Kalingford. — One bi sada mogle da postanu ne samo dosadne, nego i opasne. Šapuću s ljudima i bune radnike i osoblje. Ne verujem da sada postoji neko kome je tajna da se nalazimo na Malom Skrubu. Verovalo se da ćemo moći da raspustimo mirno sve one koji su ovde radili, ako ih jednom prebacimo noću na kopno kontinenta. Sada...

On napravi grimasu, koja je mogla da znači bezizlaznost.

— Bilo bi užasno... — prozbori Stander ne završavajući misao.

Kalingford ga ošinu pretećim pogledom i odmah osmotri glomaznog Osa, kome se ocrta strah u očima i na licu.

— Počinjemo razgovore koji nemaju ni osnove ni smisla — upade Heler. — Sve će se srediti kad pred svetom legalizujemo našu firmu. Na tome se ubrzano radi. Onda ćemo proširiti poslove i na Skrubu i ko zna gde. Nestaće bodljikavih žica i straža, jer neće nam biti potrebni. Dovoljno radnika i

stručnjaka svih vrsta požuriće k nama samo zbog velikih zarada. Obletaće nas lepotice sa pet kontinenata samo kad saznaju uslove i korist.

— Da li se stvarno radi na tome? — upita Arnold Os.

Kalingford mu to potvrdi klimanjem glave, a onda dodade:

— Ovo što mi proizvodimo, fabrikuju skoro sve države. Međutim, međunarodna politika ometa prodaju ovakvog oružja za masovni teror. Mi to koristimo, jer ne pripadamo nijednoj zemlji, a uz to poslujemo i postojimo tajno.

— Ali među devojkama i radnicima se pronose priče da ćemo svi biti ubijeni, ako se sve otkrije, odnosno kad postanemo nepotrebni — reče Os.

— Gluposti i intrige! — odgovori Kalingford.

Odmah zatim on upozori Osa na povećanu opreznost i potrebu da se među devojkama nađu one koje su spremne da ih obavestavaju makar i za novčane nagrade. Kaza mu imena bivših prostitutki i zaključí razgovor. U Helerovom birou ostadoše opet tri glavna šefa.

— Nešto se kuva među radnicima i tehničarima, ali uzalud pokušavamo da otkrijemo ko vodi zaveru i šta žele da postignu — reče Kalingford smrknuo kao da nije za to odgovoran on, već kao da su Heler i Stander neposredni krivci.

— Uvek žalim što sam pristao da prihvatim ovaj posao — s uzdahom reče Dik Stander. — Šefovi na kontinentu bili su darežljiviji i bio sam slobodan.

— Čuvajte se i sličnih misli, a još više reči. Ovde može glava da bude jeftinija od čaše hladnog pića — primeti šef bezbednosti.

— Dobro si pomenuo piće — upade Heler. — Pred ručak bi moglo da bude prijatno popiti nešto.

On pozva sekretaricu i Sandra uđe, okrećući se na vratima tako da tri muškarca videše rubove njenih čarapa, i priđe im ozarena svojim večnim, ali svaki put drugačijim osmehom.

— Slušam, gospodine... — zausti ona i odjednom ućuta.

Lice joj se izobličí i ona poče da pipa golu kožu ispod skutova haljine. Sve brže se češala. Tri muškarca takođe počеше

da češu ruke, lice, vratove i gole cevanice pod pantalonama. Užasan svrab ih je zahvatio. Češući se, Kalingford pritrča prozoru i pogleda u kamenim pločama obloženo dvorište. Tamo je stajao Arnold Os kao da je zarobljen u slobodnom prostoru. I on je grubo češao ruke do kratkih rukava svoje košulje od vojničkog platna. Hvatao se po licu i vratu kao da ga napadaju rojevi ljutih osa.

— Počeli su! — uzviknu Kalingford. — Neko je iskoristio trenutak i prikačio prah Osu, koji ga je ovde nehotnično istresao.

— Taj prah je novi proizvod i niko sem par hemičara ne zna njegov učinak, a još manje neko može da ga se dokopa — reče Stander i nastavi da se još brže češe.

— Telefoniraj i pitaj koje sredstvo neutrališe ovaj nesnosni otrov na koži — seti se Kalingford obraćajući se Standeru.

Ovaj posluša, a onda na kraju saopšti:

— Ne postoji efikasno sredstvo. Tuširanje može malo da pomogne, ali samo dok se voda sliva niz kožu. Međutim, tako se dejstvo praha proširi na celo telo.

— Krivce treba kazniti smrću! — uzviknu Tadeus Heler i tako otkri zašto je on izabran za guvernera, odnosno šefa glomazne bande na malom ostrvu veštački proširenom da primi sve pogone tajanstvene kompanije.

Pred svetom on je bio “guverner” unajmljenog ostrva, koje je bilo nastanjeno i pripadalo još uvek Velikoj Britaniji kao nekorisni ostatak nekada vrlo korisnog kolonijalnog prostranstva od Kanade do Trinidada i od Amerike do srca Azije. Kompanija koja je iznajmila ostrvo i suverenitet na njemu uredno je plaćala zakup i niko se nije pitao u kojoj zemlji je pravno uvedena.

Bilo je nečeg ludačkog u svemu što se događalo na Malom Skrubu i poskakivanje tri šefa po “guvernerovom” birou, uz mahnite pokrete češanja čas jednog čas drugog dela tela, bilo bi smešno da nisu rečene pretnje smrću. Ovako su i kod samih zločinaca uz svrab niz kičmu milele jeza i hladnoća strave. Niko od njih nije bio siguran za svoju budućnost.

Sirena za opasnost ogласi se nad ostrvcem, i tri šefa istrčашe na osmatračnicu, ne prestajući da češu i čupaju kožu na svom telu.

— Požar u delu slagališta goriva! — doviknu stražar sa obližnje kule.

— Naredite da svi gase vatru! — doviknu Heler svom prvom pomoćniku Standeru i on otrča do razglasne stanice, čiji zvučnici su bili razmešteni u sve četiri fabrike, po većim prostorijama kompleksa za stanovanje i u laboratorijskim halama uz obalu iza velikog igrališta.

Malo kasnije sa svih strana su ka skladištima pogonskih goriva pristizale povorke ljudi i žena. Požar je slabio i katastrofa je izbegnuta. Češući se, Kalingford je izdavao nova uputstva za pojačanje straža i drugih mera obezbeđenja vitalnih delova ostrva. Tadeus Heler je primao izveštaje o događajima, a Dik Stander pokušavao da povрати red u fabrikama i da se rad nastavi. Sva trojica su se pri tome češali i ostrvcem se razliše šapat i smeh. I sam se češući do izbezumljenosti, Arnold Os je predvodio grupu stražara, koji su hapsili sumnjive.

Tobožnji sud se spremao da izrekne nekoliko primernih kazni smrti. U jednom trenutku svi ugledaše kako se sa vrha dimnjaka fabrike broj jedan odmotava nekakvo vrlo dugo platno. Na njemu su krupnim i izdaleka čitljivim slovima bile ispisane rečenice: “Uklonite bodljikave žice. Vratite nam slobodu i sigurnost. Obezbedite nam putovanja do naših kuća. Ne priхватite li — rat za slobodu!”

— Skinite to, brzo! — vikao je stražarima Arnold Os.

Niko nije kretao da se uzvere uz ogromni dimnjak, a drugačije se nije moglo skinuti platno. Bilo je nerazumljivo kako je neko uspeo da ga neprimećen iznese i odmota baš u najboljem trenutku. Sam Os bi krenuo uz prečke na dimnjaku da ga nije ometao nesnosni svrab.

— Sto dolara onom ko skine platno s onim glupostima! — uzviknu on svojim ljudima.

Jedan potrča i pope se desetak jardi, a onda poče da se grabi za lice, gole podlaktice, šake i noge. Uzalud je pokušavao da se održi na metalnim prečkama uzidanim u dimnjak, ali ta borba za život trajala je samo jedan minut. Posle toga on se strmoglati i pogibe na gvozdenim šinama nagomilanim tamo gde je pao.

— Postavili su prepreke iz kojih se prosipa prah za izazivanje svraba — izvesti Arnold Os od besa izbezumljenog Kalingforda.

— Upotrebite zaštitno odelo! — naredi ovaj ko zna zašto potežući pištolj.

On otrča ne prestajući da se češe. Uskoro iz zvučnika odjeknu preteći Kalingfordov glas:

— Počinioci moraju biti kažnjeni smrću! Upozoravamo sve ljude i žene na ostrvu da bilo kakve sabotaze i akti protivljenja ustaljenom redu povlače kaznu smrću...

Reč smrt se ponavljala u svim pretnjama, a tada, kao da je neko tačno pogađao sve događaje i spremio odgovor, između dva ogromna rezervoara vode blizu glavne luke, koja je bila na zapadnoj strani ostrva, razvi se novo pano na kome je pisalo: "Smrt zločincima iz uprave!"

— Naćiću vas ja — tiho je pretio Endrju Kalingford. — Otkriću ko mi je ovo učinio, makar doveo glavnog šefa s daljine od nekoliko hiljada milja... Nismo mi sami ovde... Iza nas je moćni savez...

Njegove pretnje prekide dolazak Tadeusa Helera.

— Da nemamo izveštaj o potapanju Luna sa svim njegovim ljudima, poverovao bih da je sve ovo njegovo maslo — reče on uzalud pokušavajući da bar kratko vreme ne grebe po svojoj na mnogo mesta već okrvavljenoj koži. — Trebalo bi proveriti vest o potapanju...

— Provereno je! Lun je mrtav! — grubo odgovori Kalingford. — Oni od kojih smo dobili obaveštenja sasvim su sigurni u ono što javljaju. Oni će naći i način da ovde pomognu.

— Za primer treba streljati bilo koga — predloži Heler.

— Pronaći ćemo nekoliko sumnjivih — složi se Kalingford.

III

I pored znatnih napora pri veslanju, mali čamac od gumiranog platna sporo se približavao ostrvu Barbuda, a trebalo ga je oploviti, jer se jedina luka Kodrington nalazila na severozapadnom delu. Sunce je pržilo svom snagom, jer bila je sredina vrućeg leta.

— Iako sam plovio više od četrdeset godina, nikada nisam bio brodolomac — tužno uzdahnu Samjuel Makferson.

Njegove šale, sočne psovke i spremnost na smeh behu nestali. Nije mogao da se otme razmišljanju o nesreći u kojoj je izgubio dvadeset i tri čoveka. Nisu svi bili mornari, ali su smatrani članovima posade. Dva gnjurca, dva kuvara i tri momka za posluživanje na brodu bili su brižljivo odabrani kao i šesnaest mornara, a Makferson ih je voleo podjednako.

— Bilo je tako pisano, rekao bi fatalista Žak — reče Hari Hof.

— Ko ti je taj? — upita Makferson.

Mladić počeo da priča o liku Didroovog junaka u nadi da će time skrenuti misli starog mornara, ali ovaj uskoro odmahnu rukom i reče:

— Već sam shvatio... Ipak, više nikada neću ploviti.

— Možda ne kao kapetan svog broda, ali kao putnik ćeš morati, ako želiš da se vratiš Brendi — reče Lun.

— Da, moraću... Makar s Barbuda do najbližeg aerodroma — tiho reče Makferson.

Džejn se premesti do njega i počeo nešto da mu šapuće.

— Zbog toga što ti želiš da me vidiš vedrijeg, savladaću se tako mi svih bura i orkana... Uh, što ću mlatiti okoštanim šakama, ako nađem krivce za napad i potapanje! — glasno reče Makferson i lice mu se razvuče u grimasu koja je trebala da bude prvi osmeh od trenutka katastrofe.

Tako su prolazili sati i tek pred veče približi im se jedan ribarski brodić. Stari Francuz sa ostrva Sent Martin, koje je pripadalo popola Holandiji i Francuskoj, bio je oduševljen što Lun i Džejn govore njegov maternji jezik. Rado ih primi na svoj brodić i predloži da posete njegovo ostrvo.

Lun mu na francuskom ispriča da su pokradeni na Antigui, pa su morali da plove ovim čamcem, jer su čuli da na Barbudi neko traži radnike.

— Moramo da zaradimo za povratak na kontinent — zaključí Donald Sikert svoju tek tada izmišljenu priču.

— Čuvajte se samo onih koji obećavaju velike zarade, ali ne kazuju gde treba da radite. Priča se da su to opasni trgovci robljem — upozori ih ribar.

— Ima li takvih i na vašem ostrvu? — upita Džejn.

— Ima, ali tamo vam ne mogu ništa, jer ja ih znam, pa ću vam ih pokazati. Inače možete da ostanete kod mene sve dok ne nađete pristojan posao. Vidim da ste prijatni ljudi, sem ovog mornara, koji je nešto smrknut — odgovori ribar.

— Rekli ste nam svoje prezime, koje nismo dobro čuli... — počé Lun.

— O, pardon, msje! Zovem se Simon Bernar, a na Malim Antilima sam poznat pod nadimkom Klošar, iako to nikad nisam bio. Istina, neko vreme sam bio bez posla i u teškim prilikama, dok nisam naučio da lovim ribu. Bilo je to na Martiniku. Tada su me nazvali klošarom, što se pretvorilo u nadimak s velikim K — smejući se ispriča ribar.

Njegov drug je upravljao brodićem. On opomenu starog da još uvek nije izvukao dugi parangal, kakav se upotrebljava u Sredozemlju. Ribar prihvati vitlo i počé da namotava dugi struk s mnoštvom udica. Mršavi ulov sakupi u metalni rezervoar na krmi i opet se vrati ka brodolomcima. Lun je izokola započeo razgovor o ostrvima i ribar donese pomorsku kartu. Sikert se tobože divio rasporedu ostrva i upita za ostrvce Anguila.

— Bezbedna stena — objasni ribar. — Zbog Malog Skruba izbegavam ne samo ta ostrvca, nego i Prolaz Anegada, jer se

veruje da piratske podmornice potapaju brodove ne ostavljajući svedoke, samo ako se nađu u tim vodama.

— Kakvo je to ostrvo Mali Skrub? — upita Samjuel Makferson. — Plovio sam više puta oko Skruba i Anguile, ali nisam ni čuo za Mali Skrub.

— Na mnogim kartama ga i nema — objasni ribar sada na engleskom. — Bio je strmi greben s tvrđavicom starom trista godina, koju su izgradili Španci kao uporište prema Karipskom moru. Posle je napuštena i tvrđavica i bezvodni i pusti greben. Međutim, sprudovi oko njega su bili pogodni da se nasipanjem veličina ostrvca znatno poveća.

— Čemu to? — upita Lun.

— Jednim britanskim zakonom je predviđeno da se Mali Skrub može i iznajmljivati, pa je to privuklo neke sumnjive trgovce i kompanije. Tu se proizvodila roba s tuđim oznakama i po kopijama tuđih licenci, pa je krijumčarena bez smetnji — odgovori ribar.

Ima li tamo posla za nas? — upita Hari Hof.

— Drži se daleko od Malog Skruba, mladiću. Niko ne zna šta se tamo događa, ali bodljikave žice, naoružane straže i zabrana da se bilo ko približi ostrvcu ne obećavaju ništa lepo — posavetova ga ribar.

Lun je bio zadovoljan onim što je saznao. Već je pomišljao da uz pomoć ovog poštenog ribara nekako stigne na Mali Skrub, ali razgovor o tome ostavi za bolju priliku. Sada je u mislima procenjivao skromna sredstva i oružje spaseno iz broskog skloništa s osobinama podmornice i uređaja za spasavanje sa morskog dna u slučaju potapanja broda. Ovoga puta se desilo da u skloništu ima prilično malo gotovog novca, a vrećica dijamantata, među kojima je bilo i prilično krupnih, nije bila pogodno sredstvo plaćanja. Naprotiv, dijamanti su mogli da izazovu mnoge nepravilike, bilo da ih otkriju carinske vlasti, bilo da za njih saznaju gramzivi ljudi. Misleći na mogućnost da ih legitimise i možda pretrese lučka policija na Sent Martinu, Lun reče ribaru:

— Bilo bi lakše ako izbegnemo susret s lučkim vlastima, jer bi ovako umornima mogli da nam uzmu mnogo vremena.

— O tome ja brinem — odgovori Simon Bernar i njegovo izborano lice se razvuče u lukav osmeh. — Na svaki način s njima nije ugodno. Ako im ne pokažete dovoljno novaca, neće vas pustiti na ostrvo, a ako ga imate suviše tražiće da dokažete njegovo poreklo.

— Taman posla — našali se Lun.

— Pričekaćemo mrak i ja znam gde i u koje vreme mogu neprimećen da pristanem — zaključí ribar.

Toga trenutka Lun se u mislima odluči da pomoć i uslugu, koje im pruža ovaj srdačni i poštenu ribar, bogato nagradi kad bude mogao da preko londonskih banaka pošalje novac. Sada o tome ne reče ništa, nego započe razgovor o tajnama Đavoljeg trougla, u čijoj blizini su se već nalazili..

Površina od nekoliko stotina hiljada kvadratnih kilometara Atlantika, koja se prostire od Floride do Portorika i ostrva Bermuda nazvana je Đavoljim trouglom zbog mnogih neobjašnjivih nesreća. U toku zadnje dve decenije u ovom trouglu nestalo je više hiljada ljudi, stotinu brodova i desetina aviona, među kojima i najmodernijih mlaznih aparata. I sve to nestajalo je bez traga i objašnjenja. Iznenadne pojave zelenih, bleštavih magli, neobično šikljanje vode, džinovske plime i oseke, magnetne pojave protivne zakonima fizike i snažne radio i radarske smetnje čine sve to još zagonetnijim. Kakve sile tu nad talasima okeana uzimaju svoj danak? I zašto ne ostaju tragovi potonulih brodova i aviona? Zašto nema mrlja nafte tako karakterističnih za sve havarije brodova? Zabeleženo je da tim prostorom ponekad plove brodovi bez ljudi. Gde su nestali svi do jednog ne ostavljajući makar kakvu poruku?

Eskadra aviona koja je četrdeset pete godine pokušala da nađe objašnjenja, zauvek je bez traga nestala.

— Za sve što se događa tamo krivi su đavoli. Zato se i zove Đavolji trougao — objasni u jednom trenutku stari ribar.

Bio je to znak da praznoverje ima svoje bezumno objašnjenje i Lun skrenu razgovor ka činjenicama. Međutim,

ribar je pričao legende bez dovoljno osnova. Da prekrati vreme društvu, Lun poče sam da priča najvažnije događaje, čije objašnjenje nikada nije nađeno.

— Bio je peti decembar hiljadu devet stotina četrdeset pete — poče Lun da priča. — Jedan američki bombarder nestao je nad Đavoljim trouglom, a u njemu su bili iskusni ratni veterani. Sam bombarder bio je odlično snabdeven uređajima za vezu i gorivom. Pre nestanka nikakav signal ili vest o opasnosti nisu dati s njega...

Dosta opširno, jer bilo je vremena i na pretek da se dočeka kasno smrkavanje, Lun je pričao o tome da je za avionom poslato šest patrolnih, brzih aviona, koji su takođe nestali bez traga. Tri stotine aviona i osamdeset brodova pretražili su svaki kvadratni metar Đavoljeg trougla, ali nije nađena ni krpica, ili bilo kakav znak mesta nesreće. Svet je bio zaprepašćen saznanjem da je neka sila mogla tako da slisti sedam aviona, u kojima je letelo trideset i osam pilota, a da se bar neko od njih ne javi, ili u more izbaci znak koji bi pokazao mesto nesreće. Meteorolozi smatraju da su svi žrtve atmosferske aberacije, koju nazivaju i “rupom na nebu”. Ali kako su nestali drugi avioni, a naročito brodovi?

— Da li je i pre bilo sličnih pojava? — upita Hari Hof, koji je o savremenim događajima dosta čitao.

— Za neke se zna, pa je to dovoljno da se pretpostavi koliko ih je moglo biti da se za njih ne zna, s obzirom na ondašnja sredstva veze — odgovori Lun.

On nastavi da hronološki reda poznate događaje počinjući od 1880 godine, kada je britanski školski brod “Atalanta” krenuo sa Bermuda noseći dvestapedeset pitomaca i osam oficira. Nestao je bez traga. Godine 1918. američki brod “Kiklop” plovio je sa trista putnika i teretom od dvanaest hiljada tona po najlepšem vremenu i uz odlične radioveze. Odjednom je nestao s morske površine ne ostavljajući nikakav trag. Nikada više se nije ni naslutilo objašnjenje tajne nestanka tog broda od 20.000 bruto registarskih tona.

— Brod “Karol Diring” nestao je isto tako bez traga 1921. godine. Deceniju kasnije istu sudbinu je doživeo brod “Džon i Meri”. Osam godina kasnije brod “Glorija Kolit” zbrisan je s površine Atlantika u ovom smrtonosnom trouglu. Vode oko Bermuda tvrdoglavo čuvaju tajnu svih znanih i neznanih katastrofa u Đavoljem trouglu — pričao je Lun. On se opet vrati na zagonetne katastrofe zadnjih dve — tri decenije. O nestalim brodovima i avionima bilo je mnogo podataka, ali ni najmanja činjenica o tome kako su nestali. Januara 1947. jedan engleski bombarder bio je na probnom letu ka Sjedinjenim Državama. Kad se približio Bermudima dao je znak emitovanja i javio reč “stendeo”. Glas je bio jasan i reč je dva puta ponovljena. Posle toga nestali su i veza i avion. Nikada nije objašnjeno ni šta je značila reč “stendeo”, ni šta se dogodilo s avionom. Decembra sledeće godine nestao je bez traga putnički avion koji je leteo iz San Huana ka Majamiju sa trideset i dva odrasla putnika i dve bebe. Pilot kapetan Lindkvist održavao je vezu sve do na osamdeset kilometara od Majamija. Posle toga o avionu se ništa nije moglo doznati. Oktobra 1954. nestao je ogromni američki avion super konstelejšn sa četrdeset i dve osobe, a samo deset dana kasnije tamo je nestao još jedan američki avion sa dvadeset i osam vojnika. Osmog januara 1962. teški avion SB5C, s osam članova posade stalno se javljao dok nije stigao kod Bermuda, a onda je prestao, da se više nikada ne nađe bilo kakav njegov trag...

Lun je pričao o još dva aviona i mnogim sumnjama, a onda je nabrajao poznatije brodove koji su nestajali bez traga. Tanker “Marina” nestao je s posadom od trideset i devet članova kad se nalazio u visini Draj Tortagasa februara 1963. Pet meseci kasnije, 1. jula 1963. godine američki brod “Snou boj”, s posadom od četrdeset ljudi plovio je sa Jamajke prema Njujorku i nestao je u blizini Bermuda. Nije bilo ni ostataka broda, ni preživelih, ni leševa.

— Sve to dovodi čoveka do nemoćnog očajanja — prekide ga Samjuel Makferson. — Možda bi i naš slučaj...

— Mislim da je bilo dosta priča o nesrećama — preduhitri ga Džejn Vittington da nehotično ne otkrije ribarima šta se dogodilo, a što su želeli da tajne.

Već su se bili dogovorili da potapanje broda nikome ne ispričaju, jer tako će podvodni zločinci živeti u uverenju da je njihova tajna pokopana na dnu mora.

Tako prestade razgovor o događajima, koji su izazivali Lunovu radoznalost već godinama. Bila je to radoznalost naučnika, ali i avanturiste. Opasnost nije mogla da je uguši i ona je sve više kopkala slavnog kralja ponoći. Ispitujući izdaleka šta bi moglo da bude u osnovi velike misterije, Lun je saznao da negde na Malim Antilima postoji banda koja je stvorila kompaniju za proizvodnju onih oružja koja se smatraju nehumanim, nemoralnim i prljavim, naročito kad se bez kontrole prodaju zločinačkim bandama, diktatorskim režimima, novim fašistima širom sveta i svima koji prljavo oružje potežu za prljave ciljeve. Lun je smatrao da će ispitujući istinu o kompaniji na nekom ostrvcu izuzetom od međunarodne, ili bilo koje državne kontrole, biti u prilici da oseti ili sazna nešto više o tajnama Đavoljeg trougla. Verovao je i to da će mu dobro poslužiti Makfersonov besprekorno opremljeni brod, ali ta snaga se rasplinula tu, skoro na očigled nekoliko ostrva i brod je potopljen. Sada se Lun pitao je li moguće da su ljudi bili krivci i za nestanak svih onih brodova i aviona.

Mrak se spuštao na svetlucavo more, a počinjao je jedva osetni vetrić s kontinenta, koji se polako pojačavao.

— Požurićemo k ostrvu, jer često ovako mirno veče pretvara se u burnu noć — reče pomoćnik Simona Bernara.

— Pristaćemo kod Male Ite. Provešću goste kroz pećinu — odgovori ovaj spuštajući se u kabinu da donese bocu viskija za goste.

I ovoga puta se pokazalo da je čoveku potrebno dosta sreće da bi uspeo i pored svih drugih mogućnosti i sredstava. To što

ih je pokupio brodić ribara Bernara bilo je prava sreća posle velike nesreće u kojoj su izgubili drage ljude, brod, oružje i opremu za poduhvat zbog koga su doplovili u ovaj kraj sveta.

— Ne bi li bilo bolje da se vratimo u London, pa da opremimo drugi brod i dođemo, čuvajući tajnu svog cilja mnogo bolje? — pitala je Džejn čim su se našli u bezbednosti ribareve kamene kuće na padini iznad male zapadne luke.

— Pokušaćemo bar da nešto više saznamo kad smo već tu — odgovori Lun.

On je ipak bio spreman da prihvati razloge svoje Džejn, jer bili su bez opreme i oružja, a bili su navikli da se bore koristeći mnoge njegove pronalaskе. Samo hrabrost, veština i volja nisu bili dovoljni da se postigne uspeh.

Gostoprимljivi domaćin beše pronašao prijatelja koji je imao uticaj u policiji, pa su lažni pasoši Luna, Džejn, Makfersona i Hofa overeni uz sto dolara napojnice. Sada su mogli slobodno da se kreću po ostrvu. Tako su prolazili dani. Njih četvoro izgledali su kao radoznali turisti i baš time su otklonili svaku sumnju. Lun je koristio i svoju veštinu maskiranja, pa je noću posećivao lučke krčme tražeći način da prodre u mrežu krijumčara. Ubrzo je ugovorio prodaju jednog dela dijamantata za više od sto hiljada dolara. Predaja novca i dijamantata ugovorena je u ponoć iza male crkve pod stenama ispod zidina davno napuštene vojne kasarne. Bio je to pust deo ostrva ispresecan stenovitim urvinama, pokušajima da se pojedini delovi obrade i ostacima vojničkih bunkera i rovova zaraslih u korov.

Lun još u toku dana, obučen i maskiran tako da ga krijumčari ne mogu prepoznati, pokazao je Makfersonu, Hofu i Džejn mesto gde će se izvršiti razmena.

— Siguran sam da je to opasno. hiljadu mu morskih pasa — reče Makferson.

— I ja sam u to siguran — smejući se reče Lun. — Međutim, novac nam je neophodan. Ne možemo provaliti banku u Sent Marlinu, ili Baransu na istočnoj strani, a još neprihvatljivije je da nekome otmemo novac iz džepa.

— Niko i nema koliko nama treba
— upade Hari Hof.
— Sve je to tačno, ali krijumčari neće doneti novac — odgovori mornar pipajući svoje ogromne pesnice i već zamišljajući tuču u kojoj bi izlio bar nešto sakupljenog ogorčenja.

— Doći će oni, a to je ipak nešto — primeti Lun.
— Doneće oni i pištolje i mašinske puške, devet mu dosadnih dana! Ali neka... Bar ću nekoga od njih udariti da propisno omekšam otvrdnule zglobove pesnica — živnuvši odgovori Makferson.

— Ako krijumčari ne donesu novac za poštenu razmenu, biće tu oni sami, pa će nas odvesti tamo gde imaju i novac i ponešto drugo. U tom slučaju uzećemo im novac, a nećemo im dati dijamante — objasni Lun.

Svi su znali da nemaju mnogo izbora da dođu do novca makar samo za putovanje na kontinent. Zato prihvatiše Lunov plan.

Pošto se u skloništu potopljenog broda nalazilo nekoliko kompleta mikro uređaja za radio vezu, to su bar u tome imali nadmoć. Lun beše opremio svakog člana svoje grupe po jednim primopredajnikom, a krijumčaru sa kojim je pregovarao beše prikačio "stenicu", minijturni mikrofoni s predajnikom, koji je mogao da emituje i do daljine od hiljadu jardi. Međutim, sve ono što je Lun čuo govorilo je da od toga korist može da bude velika tek kasnije, jer krijumčar je isplovio brzim i snažnim motornim čamcem i izišao iz dometa emitovanja i prijema.

Pred ponoć, Makferson i Hari Hof behu zauzeli zaklon blizu mesta na kom je Lun trebalo da se nađe s krijumčarom. Džejn je ostala u kući starog ribara da sluša sve što se emituje iz njihovih uključenih primopredajnika i da bude rezerva za slučaj nužde.

Lun je išao mračnim stazama izbegavajući onih par kuća i desetak ubogih koliba na padinama. Konačno stiže blizu mesta susreta s krijumčarom i nađe dobar zaklon da oslušne. Podesi

prijem na dužinu “stenice” prikačene krijumčaru i odmah je čuo razgovor:

— ... rekao da nismo ludi da mu damo pravi novac — govorio je promukli glas krijumčara.

Lun shvati da je krijumčarski šef rekao da se ne daje pravi novac.

— Kakav je to čovek? — pitao je Lunu nepoznati glas.

— Nije za potcenjivanje. Ja sam, tobože pijan, stalno padao k njemu, pričajući na španskom neke šale. On govori španski, ali i engleski, francuski... Nekakav probisvet, ali, kao što rekoh, stalno sam se “lepio” za njega i dobro ga ispipao ima li oružja. Ne nosi ni pištolj ni nož — odgovori promukli, koji se Lunu beše predstavio kao Grk Trifilides, što je očito bilo lažno ime.

— Onda ćemo ga zgrabiti i vezati. Uzećemo dijamante i njega... Da li da ga likvidiramo? — pitao je nepoznati.

— Vas trojica i činite što bude potrebno. Ako ne pruži otpor dobro ga izudarajte i zapretite mu, a ako se bude tvrdoglavo branio, onda... Telo bacite u neki rov na nepristupačnom mestu — odgovori tobožnji Trifilides.

Lun se smeškao u mraku, pa ustade i pođe strmom stazom. Na uskom platou među stenama nađe se pred krijumčarom.

— Jesi li doneo dragulje? — upita krijumčar tiho, na španskom bez pozdrava.

— To ne ide tako — odgovori Lun takođe na španskom. — Dijamanti su sakriveni tu blizu, a sada da ja vidim novac. Sve iz ruke u ruku.

— Gade! — opsova krijumčar. — A ja da ne vidim dijamante, nego da mi podvališ kamenčiće s obale, je li?

— Nisi tako naivan — nasmeja se Lun. — Doveo si ova tri batinaša iza mene...

— Kako ih vidiš kad ni ja... Blefiraš, prijatelju! Nema tu nikoga — zbunjeno reče krijumčar. — Gde su dijamanti?

— Nećeš ih videti, jer želiš da ih otmeš — odgovori Lun.

— Videćemo — jetko reče krijumčar i zovnu: — Momci, ovamo.

Iz mraka izroniše tri gruba momka. Mesec još ne beše izišao, ali zvezde na čistom nebu su bile dovoljne da se izvan senki dosta toga jasno vidi.

— Tu smo! — javiše se prilazeći.

— I mi smo tu, šišmiši, stare krpe, đubretom napunjene kože mrtvih morževa! — javi se bujicom psovki Samjuel Makferson.

Osećali su se nadmoćnijima, četiri zločinca jurnuše na tri neočekivana protivnika. Prvi se u borbi nađe najmlađi član Lunove grupice. Hari Hof se sudari s ljudinom ogromne telesine i uzalud ga pogodi u pleksus.

— Vezaću te u čvor! — zaurla zločinac na francuskom, što je bio znak da možda potiče baš sa ovog ostrva, koje su dugo držali, i naselili, Francuzi.

On zgrabi mladog čoveka i počeo da mu traži vrat kako bi ga zadavio. Međutim, Hof je već nekoliko meseci bio Lunov đak i on nasumice pogodi ukrućenim prstima razbojnikove oči. Ovaj jauknu i popusti stisak saginjući glavu taman kako je trebalo da ga Hof može zakačiti kolenom usred lica. Padajući, krijumčar nije mogao da shvati kako ga je to pretukao vižljasti protivnik, čiju snagu nije ni osetio, a čiju veštinu nije razumeo.

Dva krijumčara jurnuše na Makfersona, koji se povlačio kao da se boji, a stvarno je želeo da ih okrene tako da nemaju mogućnosti da uzmaknu. Baš tada je postajalo vidnije, jer se krajičak meseca pojavi iznad horizonta na ostrvu.

— Momci, kleknite i molite me da vas ne pretučem — reče Makferson.

— Rastrgnućemo te, mešino! — odgovori bliži napadač upućujući snažan udarac u mornareve grudi.

Ovaj nije hteo da ga pogodi, nego ga je samo ljutio, čekajući da mu se i drugi nađe pri ruci.

— A sad idite k vražjoj majci, budalasti sinovi starih veštica! — uzviknu on i njegovi udarci zabubnjaše.

Dva gangstera zastadoše kao da su se zaletili na oštru stenu. Bilo je to dovoljno da ih mornar skoro lenjo i samo po jedanput

pogodi usred lica, zbog čega se nadoše na tlu smrskanih noseva i usta.

Lun je postupio drugačije, jer beše primetio da napadač želi da izvuče oružje. Zgrabi ga preko ruku i primeni zahvat od koga krijumčar zaurla i zaboravi gde mu je pištolj. Lun ga tada još čvršće poduhvati i reče:

— Možeš da sačuvaš kosti samo ako se umiriš i prestaneš da se braniš.

Tada priđe Makferson i jednom rukom prihvati obe zadnjeg neoborenog krijumčara. Za to vreme, onesveščene je vezivao Hari Hof. On otkri da je jedan od dva mornareva protivnika već mrtav, ali to sada ne kaza.

— Šta da radim s ovim mangupom? — upita borbom odobrovoljeni Makferson.

Ponećemo ga kao trofej — odgovori Lun oduzimajući krijumčaru oružje i vezujući mu ruke tankom, ali neraskidivom niti sličnom strukovima za hvatanje barakuda, sabljarki i drugih velikih riba.

— O koji klin da ga obesimo? — opet upita Makferson.

— Još juče sam našao jednu napuštenu kolibu gore na ivici padine. Put je težak, ali tamo ćemo biti mirni — odgovori Lun.

Makferson je vodio razbojnika podižući ga pod mišicu na najtežim delovima staze kao da je dvogodišnje dete. Zarobljenik je molio da ga poštede i puste obećavajući nagradu od sto dolara.

— Ti vrediš sto hiljada — smejući se odgovori Lun

— Toliko nikad ne bih mogao da platim — prestravljeno reče lažni Grk.

— Platićeš obaveštenjima, a ako budeš rekao ijednu reč laži, ostaćeš ne samo bez jezika, nego i bez obe ruke da više ne možeš napadati pošten svet — zapreti mu Lun.

Međutim, znao je da krijumčar neće uspeti da ga zavarava lažima, jer iz potopljenog broda, odnosno iz skloništa beše spaseno i malo hemijskih oružja, među kojima je bilo i nešto tricijanoaminopropena u dobrom koktelu da odstrani volju i izazove apsolutnu poslušnost zarobljenika.

IV

Neprilike na Malom Skrubu su se množile. Fabrike smrti i ropsku snagu za rad u njima stvorile su tajanstvene sile. Još skrivenije morali su delovati oni koji su želeli slobodu. Uzalud su šefovi na ostrvcu naredili streljanje Dore Gibbs i četiri radnika. Nju su optužili za prikrivanje “zločinačkog otpora”, a njih za postavljanje platnenih poruka na dimnjaku i rezervoarima vode, iako ni jedno ni drugo nije bilo dokazano. Za podmetanje nesnosnog praha nije bio streljan niko, ali je istraga bila uporna i bilo je nade da se pravi krivac brzo otkrije.

Izmučeni trodnevnim mukama zbog užasnog svraba, lica i ruku izbrazdanih ogrebotinama i krastama, tri glavna šefa bila su opet na okupu.

— Je li konačno pojačana kontrola prilaza svim proizvodima? — upita Tadeus Heler gledajući svoje češanjem izranjavane ruke.

— Skladišta su sasvim osigurana, ali u procesu proizvodnje nije lako držati sve na oku. U komore za hemijske procese ulaze samo u zaštitne kostime obučeni inženjeri, tehničari i radnici — odgovori Endrju Kalingford bezvoljnim glasom i s grimasom nezadovoljstva na licu.

Glavni šef Tadeus Heler, koga su ponekad nazivali guvernerom ostrva, pruži ruku i pozvoni. Dik Stander se beše približio Kalingfordu i nešto mu je šaputao u uho. Vrata se tiho otvoriše i dva snažna čoveka stupiše u biro. Odmah zatim oni se nađoše iza Endrju Kalingforda, koji ih začudeno pogleda i pokuša da ustane.

— Samo mirno, Endrju! — opomenu ga Heler.

Šef obezbeđenja ovoga puta pokuša da skriveno potegne pištolj, ali Dik Stander se zbog toga i našao uz njega, pa ga sada

u tome lako spreči. Dva naoružana čoveka mu oteše pištolj i vezaše ga ne izgovarajući nijednu reč.

— Zar si se usudio da kreneš protivu mene, Vend?! — upita Kalingford visokog razbojnika s revolverom zadenutim za pojas uz голу kožu, jer je imao raskopčanu košulju.

Morao sam, Endrju. Trebalo bi da si i ti s nama, jer i ti bi umro kad šefovima ne bude potrebno sve ovo na Malom Skrubu — odgovori Vend.

— A ti, Golforde? — dodade Kalingford i bore na licu mu postadoše dublje, a izraz zasićen mržnjom.

— Dosta mi je vašeg gospodarenja, gospodine Kalingford. Shvatio sam kako da se spasem odavde i to ću da ostvarim, makar morao ostati bez obe pesnice — odgovori čovek širokog, rošavog i ožiljcima izrovašenog lica, koje je uokvirivala kratko potkresana brada slična kratkoj i kudravoj kosi. Bio je to nekad slavan bokser srednje kategorije, koji je dobio mnogo u težini, pa u teškoj nije stigao daleko. Našao se čas u službi gangstera, a čas obaveštajnih službi dok nije zapao u opasnost da bude uhapšen i optužen za mnoge krivice. Tada ga je najmio Kalingford za rad na Antilima, što je bilo i sigurno bekstvo od hapšenja. Slična je i prošlost Tedi Venda, sem što on nije bio bokser, nego profesionalni siledžija. Radio je za obaveštajne službe nekoliko zemalja i specijalnost mu je bilo stvaranje razbojničkih bandi u bilo kom delu sveta da bi se izazvala nesigurnost u nekoj maloj zemlji. Pošto se dogodilo da je Vend zgrabio dobar deo plena, umalo je pao pod udar komisije jedne moćne tajne službe. Kalingford je i njega “spasao” dovodeći ga na Mali Skrub. A sada su ta dva čoveka bila u službi Tadeusa Helera.

Naviknut da potčinjene drži na odstojanju, vezani Kalingford je bio zapanjen prisnošću ta dva čoveka sa Helerom i Standerom. Oni donesoše stolice i dovedoše Sandru Kan.

— Šta mogu da učinim za gospodu — upita ona razvlačeći jarko namazane usne u izazovan osmeh.

Nije se iznenadila što vidi Kalingforda vezanog, što ovaj nije umeo da protumači. Ako ona nije iznenađena, onda je znala šta

će da se dogodi. Zašto mu onda nije ništa rekla, a on ju je namestio kao sekretaricu “guvernera” Helera kako bi ga lako držala na oku? Nije moguće da Sandra, provereni i iskusni tajni agent moćne obaveštajne službe, sada pripada zaverenicima.

Ona kao da pogađa misli svog vezanog šefa priđe do njega i glasno reče:

— Vremena se menjaju, dragi Endrju. Ja sam s njima i bilo bi pametno da i ti ne budeš budala.

— Ne razumem te, Sandra — odgovori vezani šef obezbeđenja i oči mu sevuše pretnjom.

— Ti si bio šef i samo ti znaš neke stvari o kojima bismo i mi hteli da saznamo što više — objasni Sandra Kan i pomače se, pa sede na desni naslon fotelje Tadeusa Helera, koji je obuhvati rukom oko pojasa.

Nekoliko trenutaka svi su ćutali. Prvi opet progovori Endrju Kalingford.

— Voleo bih da znam šta se događa i zašto ste me napali. To je pobuna protiv moćnih snaga... Svi, uostalom, dobro znate da sam ja ovde stvarni šef i gospodar. Imam sve konce u rukama... — govorio je pretećim glasom.

— E, baš te konce hoćemo da nam prepustiš! — prekide ga Dik Stander.

— To je glupo, neizvodljivo... nemoguće! — odgovori Kalingford.

U tom trenutku ga pogodi pesnica Judžina Golforda. Bilo je to kao da je doživeo trenutak smaka sveta. Naviknut da gospodari i ubija, da muči i nagrađuje, da preti i ostvaruje i najstrašnije pretnje, a da nikad ne bude kažnjen, jer je bio član moćne organizacije, Endrju Kalingford je bio užasnut, izbezumljen, smrtno uvređen i uništen ovim jednim udarcem. Suze mu grunuše i on zaplaka roktavo jecajući.

— Govorićeš, ti kućkin sine, sve što znaš! — pripreti mu bivši bokser i pokaza okrvavljenu pesnicu.

Kalingford ispljunu tri slomljena zuba i nešto opsova, ali niko nije razumeo njegove reči izgovorene preko tek oškrbljenih zuba. Onako uplakan, s mlazom pljuvačke i krvi niz bradu i

okupan znojem i suzama, moćni Endrju Kalingford je bio slika jada.

— Jesi li ti zatražio kontrolu poslovanja s krijumčarima? — upita ga Stander.

Kalingford samo odmahnu glavom.

— Reći ćeš i da nas nisi špijunirao preko Sandre — dodade Stander.

Okrvavljeni Kalingford je stalno odrečno mahao glavom.

— Govori! — uzviknu Heler. Vezani šef bezbednosti je i dalje odmahivao glavom, a sada još jednom nemoćno pljunu krv niz bradu.

— Udario si ga suviše jako — reče Tedi Vend.

— To nije ništa — odgovori bokser. — Njega je strašno udarila istina da je poražen. On je takav. U stanju je da poludi samo zbog ovoga što mu se dogodilo. Njegove suze o tome govore najbolje.

— Pokušaćemo da ga smirimo — reče Sandra Kan i ode da donese vodu i posudu za umivanje.

Ona oprala Kalingfordovo lice i dade mu da pije. On prihvati, ali je odmah zatim nastavio da odrečno odmahuje glavom i kad su ga nešto pitali i kad nisu.

— Izgleda da od njega ne bismo imali koristi i da nije povređen — reče Sandra Kan. — Pokušaćemo da sami raspletemo čvor. On je bio jedina veza s gospodarima, koji su tako moćni da u bilo kom trenutku učine i ono što bi moglo da izgleda nemogućim.

— Objasnite nam malo bolje vašu ulogu u svemu tome — upade Tedi Vend.

— Sećate li se žene koja vam je u Africi predala milion dolara? — upita ga Sandra igrajući jezikom ispod usana.

— Da — potvrdi Vend.

— Bilo je to na obali reke kod Salabija. Pokušali ste da joj zadignete suknju...

— Otkud to vi znate?! — trže se Vend.

— Dobili ste šamar, a odmah zatim ruka te žene je držala pištolj uperen u vaš kao i sada razgolićeni trbuh — nastavi

Sandra Kan.

— Onda vi... Da, sada mogu da dozovem u sećanje i boju glasa i taj pogled... Ali sasvim ste drugačije izgledali — zbunjeno reče Tedi Vend i nehotično zakopča košulju na truhu.

— Bila sam uspešan agent jedne obaveštajne službe. Napredovala bih do šefa za Sredozemlje, ali se pojavio ovaj gad ovde. Kalingford je smatrao da sam dovoljno lepa i sposobna da zavodim muškarce, pa mi je namenio nepodnošljivu ulogu svoje ljubavnice, koja mora da zavede svog šefa, njegovog zamenika, važne saradnike i čitavo tuce ljudi. Sada je svemu kraj. Kad svi odemo, ako uspemo da odemo, sa ovog bednog ostrva smrti, izabraću ja sama sebi čoveka — izloži žena ne prestajući da se osmehuje i zavodnički da gleda sve prisutne.

— Važno je što govoriš otvoreno. Mislim da smo dovoljno mudri da zbog tebe ne napravimo gluposti — reče Heler i pogledom opraštanja pogleda Dika Stander, ali i sam povuče ruku dalje od Sandre.

— Šta će uraditi agencija, ako Kalingford nestane? — upita Tedi Vend.

— Obratiće se svom preživlom agentu — odgovori Sandra.

— Jeste li to vi? — upita Vend.

— Možda jesam, a možda ste to vi, Dik, ili čak Arnold Os — odgovori Sandra Kan.

— Onda bi trebalo da znamo koja organizacija je stvorila našu kompaniju. Kome je služio Kalingford? — upita Dik Stander.

— Mislim da ni on sam nije u to siguran, ali ako zna... Ipak mislim da ni on ne zna tačno. Ovakvi poslovi obavljaju se tajno i preko neulovljivih veza, jer međunarodna bruka nije prihvatljiva šefovima bilo koje svetske obaveštajne službe. Čak je moguće da smo svi predati kakvoj moćnoj gangsterskoj organizaciji, koja opet ima svoju vezu sa agencijom — izloži Sandra Kan.

— Kakva je uloga tog lepotana Holoveja, koji se vrzma oko naših magacinskih knjiga i obračuna u knjigovodstvu? Šta on sve zna? — upita Tedi Vend.

— Bio sam začuđen što je on taj “inspektor” — odgovori Tadeus Heler — On je istina genijalan stručnjak za finansije i knjiženja. Znam ga kao poverenika podzemlja u Njujorku. Običan gangster. Međutim, on ne zna ni kako se zove ovo ostrvo, ni kome je namenjena ovde proizvedena roba. Njega interesuje jedino tačnost knjiženja. Otkrio je da smo krali i ponudio nam da stvar zataška za četvrt miliona dolara. Ja sam to prihvatio.

— Dakle, ponešto se sređuje — reče Dik Stander. — Važno je da svi znamo pravo stanje stvari. Najbolje je da nam Tadeus to jasno izloži.

Svi se složiše, a bokser primeti da bi trebalo ukloniti nekorisnog Kalingforda.

— I šta je sa Arnoldom Osom? — zaključio on pitanjem.

— Arnold je uz nas, ali neko mora držati radnike i ostale stanovnike ostrva na oku — odgovori Stander.

— Dakle, želite da čujete sve sa čim treba da računa naša grupa — počeo Tadeus Heler. — Svi znate da je ovde organizovana tajna proizvodnja vrlo opasnih otrova, trik oružja, sredstava za masovni teror i sličnih proizvoda, čije krijumčarenje ne samo što je veoma unosno, nego je i neophodno nekoj političkoj kombinaciji naših zaštitnika.

— Stalno me kopka to ko je gospodar — prekide ga Judžin Gelford. — U svojih četrdeset i šest godina služio sam razne gospodare, ali sam znao ko su oni. Ovako... Ja mislim da se radi o jednoj američkoj agenciji, ali to nije CIA, nego neka druga.

— Ili njen tajni ogranak — podsmehnu se Tedi Vend, koji je znao dosta o obaveštajnim igrama širom sveta. — Možda su se diktatori nekoliko država sporazumeli da stvore našu kompaniju, a možda neka podzemna, nacistička organizacija drži stvari u svojim rukama trudeći se da se misli kako radimo za legalnu obaveštajnu službu. Ja imam svoje mišljenje o tome, ali nemam dokaza, a oni sada nisu ni važni.

I nisu — nastavi Heler. — Mi ćemo već naći i zaštitnika i gospodara. Važno je da smo rešeni da rasprodamo robu, uništimo sve svoje tragove ovde i bogati nestanemo, zauvek

skriveni novim izgledom i novim imenima. Znam način da se to uspešno obavi. Čak ni jedan za drugog nećemo znati, jer neko bi mogao da proćerda svoj plen, pa da dosađuje drugima.

— To je u redu — složi se bokser Golford.

— Imamo sve uslove da se spasemo — reče Sandra Kan.

— Čega? — upita Vend.

— Smrti, stari razbojnice — odgovori ona.

— Nisam ni star, ni razbojnik — branio se Vend.

— Jesi sve to i još velika hulja, ali ja volim takve. Svi smo mi iste vrste i niko više nije tako mlad. Ja imam već preko trideset — smejući se dodade žena.

Svi se nasmejaše, a Vend dodade:

— Ona žena na Eufratu imala je preko trideset još pre desetak godina.

Svi su se opet smejali, a Sandra Kan najslađe.

— Dobro, dragi prijatelji, hoćete li mi dozvoliti da završim svoje izlaganje — stišavajući ih znakom ruku reče Heler. — Dakle, mi postojimo i radimo u jednoj mutnoj atmosferi. Ne znamo tačno ni kome pripadamo, ni kome prodajemo otrove i oružja, ni šta će se dogoditi s nama kad nas se sadašnji gospodari odreknu. Pošto je tako, potrebna nam je bar neka izvesnost i sigurnost. Svi smo se u tome složili i sada smo čvrst savez mi ovde i Arnold Os tu napolju. Oslonjeni jedan na drugog, uključujući šarmantnu i svima dragu Sandru...

Opet se zaorio smeh, a Sandra ustade i snažno se zavrte na slobodnom delu poda. Njena svileni i laka haljina se podiže otkrivajući još uvek lepo telo.

— Konačno nešto lepo na ovom ostrvu! — uzdahnu Judžin Golford češkajući kratku, kudravu bradu.

— Nastavljam — reče Heler. — Oslonjeni jedan na drugog radićemo kao da se nije ništa dogodilo. Pošto mi držimo veze sa svim krijumčarskim organizacijama, nastavićemo da ubrzano prodajemo. Novac je ranije otpremao Kalingford, a pošto je on mrtav...

— Mrtav?! — iznenadi se Judžin Golford i usta mu ostadoše otvorena.

— Kao i da je mrtav — ispravi se Heler. — To se uklapa u naš plan. Biće noćas nađen mrtav. Optužićemo nepoznate zaverenike među radnicima i osobljem...

— Tih zaverenika stvarno ima i oni bi mogli da nam pokvare planove — upade Dik Stander.

— Pitanje je da li da pooštrimo teror nad njima, ili da se poigramo “novih sloboda” — primeti Tedi Vend.

— Strah će ih smiriti. Nemamo mnogo vremena za reforme — zaključí Heler.

Svi se složiše da je to jedini način da se stvari srede brzo i efikasno.

— Na devet stotina radnika, sto sedamdeset devojaka za zabavu i kondiciju, trideset inženjera i tehničara i dvanaest žena i dece imamo dvesta deset naoružanih i poslušnih stražara i nas devetnaest poslušnih službenika u magacinima i biroima uprave — izloži Dik Stander.

Nekoliko devojaka i radnika su vrbovani da nas obaveštavaju, pa ćemo moći na vreme da sprečimo nove ispade — reče Heler. — Važno je da nam spolja za sada ne preti nikakva opasnost. Nešto je bio proključio nekakav londonski avanturista, izgleda vrlo opasan tip, koji je nosio nadimak Lun, kralj ponoći...

— Nosio?! Valjda je još uvek Lun — ispravi ga bokser Golford.

— Baš tako: nosio je taj nadimak, jer više nije živ. Obavešteni smo od Kalingfordovih šefova da je potopljen brod na kome su bili Lun, njegova devojka i mornar Makferson...

— S tim medvedom sam se jednom sreo u Marselju. Ovaj najveći ožiljak na mom čelu imam njegovom zaslugom. Ja imam tešku šaku, ali on... To je kao da se sudariš s granatom — opet upade bokser Golford.

— Bio i nestao Lun. Bio i nestao Makferson. Bili i nestali mnogi, ali ostali smo mi. Treba da nastavimo dogovor — upozori ih Heler otkrivajući malo nervoze zbog stalnog prekidanja.

Uskoro ih obavesti da trideset i šest krijumčarskih grupa stoji spremno na Antilima i uz obale Karipskog mora da preuzmu robu. Zaključiš da je sve na svom mestu i da samo u toku noći treba izneti Kalingfordov leš.

— To će preuzeti Os — predloži Stander.

— Zar je Kalingford mrtav? — opet upita Golford ne skrivajući izraz zabrinutosti.

— Ili si ti stvarno malo ograničen pod temenom, ili se namerno praviš budalom — reče Tedi Vend.

— Ni jedno ni drugo, Tede. Da si ti udario Kalingforda i ti bi se brinuo je li on mrtav, ili će iznenada da iskrсне odnekud sa svojim ljudima — odgovori bokser.

— Biće sve u redu i vrlo brzo — umiri ga Dik Stander. — Nikome od nas ne bi bilo prijatno da se opet susretne sa živim i slobodnim Kalingfordom.

Bila je to nova presuda čoveku koji je nedavno sa istim ovim zločincima izrekao presudu nevinim ljudima. Oni su isto tako lako odlučili da smaknu Endrju Kalingforda, kao što su bezbrižno ubili Doru Gibs. Ipak, postojala je jedna razlika. Ubijajući devojkę svetili su se zbog otpora. Zato su ubili i nedužne radnike. Ubijajući Kalingforda, hteli su da se oslobode pretnji i straha.

— Zakuni se uspomenom svojih predaka, Junagi — tražio je doktor bioloških nauka Vaizan Takabea.

— Ništa nisam zgrešio — branio se naučnikov pratilac Junagi Nakacukosa.

— Zakuni se da ćeš govoriti istinu. Niko neće znati šta si mi rekao — insistirao je naučnik.

— Oni prisluškuju. Svuda su mikrofoni — popuštao je Junagi Nakacukosa popravljajući naočare na ostarelom i mršavom licu.

— Govorićemo japanski — predloži doktor Takabea.

— Šta želite da vam kažem? — upita tiho njegov ostareli pratilac.

— Pojačaj muziku na magnetofonu i govori našim maternjim jezikom — upozori ga naučnik.

— Pratilac je bio neka vrsta sluge, sobara i poverenika ovog američkog naučnika japanskog porekla. Došao je sa njim iz Japana još kad je Vaizan Takabea upućen na dopunske studije i ostao je s njim kad je ovaj odlučio da se ne vraća u Japan, nego da primi američko državljanstvo. Janagi sada pojača glas na magnetofonu i na Japanskom upita:

— Zašto smo pristali da dođemo ovamo?

— Prevara, prijatelju — odgovori doktor Takabea. — Obećano mi je da ću izučavati oblast u kojoj sam najdalje dospeo, a postao sam sužanj. Otvoreno mi je rečeno da ćemo umreti, ako ne radimo što žele. Ja sam postao običan stručni radnik. Uzgajam bakterije koje luče strašne otrove.

— Dakle, istina je — uzdahnu stari Japanac. — Postali smo sluge neke zločinačke bande.

Takabea samo potvrdno klimnu glavom i pomeri se da bude još bliže svom sablesedniku.

— Jesi li ti uzeo prah za izazivanje svraba? — upita zatim šapatom.

Sada Junagio potvrdi samo klimanjem glave.

— Prikačio si upravitelju stražara Osu vrećicu punu praha i pod pritiskom?

— Jesam — potvrdi Nakacukosa.

— Kako si udesio da prah ne počne odmah da se širi zajedno s gasom iz vrećice?

— Upotrebio sam vremenski čepić, koji vi koristite na epruvetama.

— To je nešto novo... Ti imaš tehničkog talenta, zar ne?

— I sami znate da je moj hobi precizna tehnika, ali sam se bavio rezbarenjem, vezom, kovanjem bakarnih ukrasa i mnogim drugim veštinama da bih utukao vreme dok sam vas čekao. Dvadeset godina sam s vama, kako sam se zakleo vašem ocu i svojoj majci. Dvadeset godina sam bio stariji od vas — podseti ga stari pratilac.

— Kako si došao na ideju da podvališ šefovima ostrva? — upita naučnik. — Već je vreme da neko počne. Ima dosta nezadovoljnih.

— Na primer?

— Siguran sam da je nezadovoljan i inženjer Albert Nikols. On je osetio da ja mrzim gospodare na ostrvu, pa mi je otvoreno rekao da je strašno ovo što se događa.

— Imaš li još nekog istomišljenika? — upita doktor Vaizan Takabeo skrivajući misli pod bezizraznom maskom na licu.

— Ne... Ne znam. Nešto se događa među radnicima, ali oni nas smatraju grupom uprave i uništiće nas, ako se pobune. Vidim mržnju u njihovim pogledima — odgovori Nakacukosa.

Naučnik klimnu glavom u znak da razume i da i on tako misli, a onda upita.

— Imaš li kakvo oružje, Jamagi?

— Prokrijumčario sam jedan pištolj kad smo dovedeni — odgovori Nakacukosa.

— Voleo bih da znam gde ga skrivaš — reče naučnik.

Janagi pokaza magnetofon i otkri tajno naćinjeno skrovište, koje je bilo teško naći ako se ne poznaje trik bravica. Naućnik dobro razgleda pištolj i zadovoljno klimnu glavom, a onda pohvali izvrstan rad svog pratioca.

— Moćda ćemo se naći u prilici da branimo makar svoje ljudsko dostojanstvo, ako ne budemo mogli da se spasemo — zakljući on razgovor i daće znak Janagi Nakucukosiju da ga ostavi samog.

Odmah zatim on telefonom pozva inćenjera Nikolsa.

— Bilo bi dobro da se naćemo na igralištu pred veće — predloći mirnim glasom.

— Kakvu opremu da uzmem? — upita Nikols.

— Ovoga puta mogli bismo da se razmahnemo reketima. Već dve sedmice nismo igrali tenis — odgovori Japanac. Nikols se sloći i oni prekidoće vezu.

Izgledalo je da ovaj razgovor otkriva da se dogaćaji na ostrvu smiruju, a poćinjala je joć jedna zavera. Doktor Takabea je sedeo nepomićan i razmišćjao kako da poćne otpor.

V

— Zovem se Keb Madoks, a rođen sam i odrastao u Bruksvilu na Floridi — pričao je tobožnji Grk Trifilides. — Služio sam u mornarici Sjedinjenih Država, a posle sam postao mornar na trgovačkim brodovima. Nema nijedan deo sveta tako pogodan za krijumčarenje, kakav su Veliki i Mali Antili, Meksički zaliv i Karipsko more. Tu se dodiruju granice Sjedinjenih Država, Meksika, britanskih poseda, francuskih teritorija, Venecuele, Paname...

— Nije nam potreban čas geografije — prekide ga Donald Sikert. — Pričaj nam za koju krijumčarsku družinu radiš i kakvi su to poslovi.

— Šef je na Haitiju i on određuje kud da plove brodovi — bez otpora i sasvim mirno počeo da govori Keb Madoks. — Moje je da držim vezu sa ljudima na Malom Skrubu.

— Čiji su brodovi? — upita Samjuel Makferson.

— U krijumčarsku mrežu su uključeni brodovi čiji vlasnici su u svemu samostalni. Svako odgovara za svoj brod i svoj tovar. Ono što se ukrca, odmah se plaća. Zna se da su u blizini dve podmornice, koje bi u slučaju prevare poslale brod na dno — odgovori krijumčar.

— To su one što su... — zausti Makferson, ali Lun ga prekide znakom ruke.

— Šta se krijumčari? — upita Hari Hof, koji se beše vratio posle osmatranja da li je u blizini napuštene kolibe sve mirno.

— Spisak proizvoda je vrlo veliki — odgovarao je krijumčar. — mogu se naručiti otrovi od onih za pojedinačna trovanja do gasova bez ukusa i mirisa, koji truju i kroz kožu i pluća. Oni deluju na stezanje mišića, pa tako zaustave rad i čovečijeg srca. Ima bakterija i virusa za poznate i još nepoznate bolesti.

— A kakva oružja se proizvode na ostrvu? — upita Lun.

— Svašta... Od plinskih upaljača, koji ispaljuju smrtonosne strelice do eksplozivnih i rasprskavajućih metaka za razna oružja. Važno je samo da kuršumi nemaju oznaku proizvođača i da ne ostavljaju trag tehnologije određenih zemalja, koje se mešaju u razne prevrate, atentate i male ratove. Najvažniji je premaz za sendviče...

— Za sendviče?! — zapanjeno ga upita Makferson.

— Za neobične otrove uzimaju se često banalni nazivi primeti Lun. — Reci nam, Madoks, šta je “premaz za sendviče”?

— Stručnjaci to zovu “kontaktni otrov”. Postoji tekućina koja ima osobinu da teži ka toplom telu i prodire kroz kožu. Sama po sebi nije otrovna, ali unosi sve otrove koje joj dodate poče da objašnjava krijumčar. — Možete je staviti na cipele, ili na odelo čoveka koga želite da ubijete. Možete to da obavite i sedeći uz njega u avionu, bioskopu, kafani, ili u prolazu. Ako se dodaju zmijski otrovi koji izazivaju unutrašnje krvarenje, eto dobrog, tempiranog sredstva za ubijanje. Niko ne može ni da nasluti ko je krivac, a još manje da to dokaže. Sam sam isprobao to sredstvo. Neki momak u Majamiju oteo mi je devojkicu. premazao sam tim sredstvom njegov upravljač automobila. Našli su ga kasnije mrtvog, ali niko nije znao od čega je umro.

— Otkuda to da ti znaš sve tajne proizvode fabrika na Malom Skrubu? — upita Lun.

Zaista je bilo neobično što Keb Madoks zna osobine svih proizvoda zločinačke kompanije, koja je mogla da postoji zahvaljujući ne samo moćnoj zaštiti nego i zbog čuvanja svojih tajni. Pre se saznalo da fabrike u Njuportu u Indijani proizvode neurotoksični gas i da rade svih dvadeset i četiri sata dnevno, nego što je otkrivena tajna Malog Skruba. Dakle, tajne ostrvca su vrlo dobro čuvane, i kupci nisu ni slutili gde se proizvodi roba koju kupuju za svoje mračne planove. Zato je Lun pitao otkuda jednom običnom zločincu, krijumčaru i podlom ubici sva ta obaveštenja. Madoks je još uvek bio pod jakim uticajem druge, koja nije isključivala sposobnost da se potpuno razume svako pitanje. On mirno, ali spremno poče da objašnjava:

— Ranije nisam ništa slutio. Moja dužnost je bila da otplovim do Malog Skruba i predam šifrovane koordinate gde će biti izvršen utovar, takođe po šifrovanom spisku. Nekad je tamo dolazio helikopter, kojim upravljaju na smenu izvesni Mark Brejer i devojka Patricija Vandel, poznata kao Luda Pat...

— Pa njih oboje traže policije svih zemalja sveta — upade Hari Hof. — Neki dan čitao sam da je Brejer vrbovao ljude za rat u Africi, pa kad je trebalo da ih isplati, istresao ih je iz aviona u more. Nađeni su neki leševi. Ubio je dva čoveka u tuči u Marselju, a kriv je i za neka ubistva u Nju Džersiju. Njih dvoje su tandem. Video sam fotografiju na kojoj je ona u kupaćem, kostimu i s opasačem i revolverom povrh toga. Uz to je i lepa...

— Oni su samo sluge, iako gadne životinje — primeti Makferson.

Lun se trudio da razgovor vrati na važnije teme i dopuni pitanje:

— Jesu li otrove i oružje prenosili samo helikopterom? Kako si ti sve saznao? Pričaj ono što je važnije da se upozna rad krijumčarske mreže.

— Razumeo sam šta želite — reče krijumčar. — Robu su sa ostrvca uvek odnosili njihov helikopter, jedan ili oba broda, koji su svojina uprave ostrva, ili neka podmornica. Izgleda da su one dve podmornice uvek u blizini. Međutim, neki ljudi s ostrva želeli su da ponešto prodaju i izvan redovnih dogovora. Upoznao sam jednog gospodina, koji je dolazio i ovde na Sent Martin i za kojega sada znam da se zove Dik Stander. On me je vrbovao da stvorim paralelnu krijumčarsku organizaciju. Mislim da on ima još nekoliko takvih veza.

Dalje je pričao o tome da ima ugovorene svetlosne znake i radiovezu sa ostrvcem. Slobodno prilazi maloj severnoj luci, gde se inače iskrcavaju goriva za rad električnih postrojenja i drugih motora na Malom Skrubu. Dik Stander je izgradio skrivene prolaze kroz gomile koksa, između cisterni s mazutom i drugim gorivima i ispod bodljikavih žica. Tuda je oticala smrtonosna roba, a tuda je na ostrvce priticao novac u nepromočivim džakovima.

— Juče mi je Stander rekao da ćemo uskoro mnogo lakše otpremiti i tajni deo tereta, ali da nastavim i vezu sa šefom na Haitiju — zaključio krijumčar Keb Madoks.

— Sve si nam lepo ispričao, momče — reče Lun. — Od danas radićeš za nas.

Posle toga on i Makferson iziđoše da udahnu čistijeg vazduha.

— Kako zamišljaš da taj gad radi za nas? — upita Makferson. — Ne bih mu ni trenutka verovao, makar se pretvorio u pravog sveca, milion mu grehova!

— Biće poslušan iz dva razloga. Prvo, kljukaćemo ga drogom svesti, jer toliko još imamo. Drugo, pokazaćemo mu da i mi imamo neke opasne stvarčice, kao što je tempirana bombica pod plećkom.

— To je već nešto... Teško da bih se i ja usprotivio toj napravi — složi se Makferson.

Tempirana bombica bila je Lunov pronalazak, a bila je to u punom smislu reči. Radioupaljač je bio minijaturan ali vrlo siguran, a eksploziv u omotaču od naročite materije koju organizam trpi, nije bilo moguće ukloniti s mesta gde se postavi bez radiošifre, koja ga isključuje. Lun je znao pogodno mesto pod plećkom na čovečijem telu, gde bombica ne smeta, ali pri eksploziji sigurno zahvata i razara srce žrtve. Radiominu za telo on je upotrebljavao samo kad se radilo o najgorim zločincima. Keb Madoks je bio jedan od njih.

— Moramo se probiti na ostrvo — nastavi Lun da objašnjava svoj plan. — Moramo saznati kakva bakterije i otrove oni tamo drže i kako se to može potpuno uništiti da neka epidemija ne zagadi ovaj čvor ostrva i države oko Karipskog mora. Bilo bi užasno da mi budemo krivi za neku veliku katastrofu.

— Je li to što oni tamo prave tako opasno, sto mu crnih slutnji? — upita mornar.

— Uz proizvodnju idu i opasne probe. Oni tamo imaju mnogo opasnih gadosti, ali možda i nešto užasno. Skoro sam siguran da su u toku i eksperimenti — odgovori Lun.

Malo kasnije Lun i njegova dva prijatelja vodili su krijumčara, koji se ponašao kao poslušan momak naviknut da izvrši svaku želju svojih gospodara. Nije slutio da će još iste noći nad njim biti izvršena laka hirurška operacija, ali i da jeste bio bi miran, jer Lunov koktel sa tricijanoaminopropenom delovao je vrlo snažno. Švedski histolog Holgar Hajden ne bi verovao kakvu snagu je dostigla droga koju je on pronašao. Ona deluje na nervne ćelije u mozgu i tako utiče na svest. Ta droga je tricijanoaminopropen i utiče na ribonukleinsku kiselinu u moždanim ćelijama. Taj zamršeni proces, jasan samo upućenima, Lun je ubrzao i sistematizovao dodajući drogi neke druge kao što su meskalin, psihobicin, atropin i skopohlorazol, ili nešto o čemu niko ne sluti. Dakle, droga svesti u Lunovim rukama bila je veoma moćno sredstvo da nekoga pretvori u poslušno biće.

Tajnu sastava droge Lun nije nikome poverio, pa je nije htela saznati ni sama Džejn Vittington, jer ako bi se neko, makar mućeći je na najgori način, domogao te tajne, mogao bi da je zloupotrebi na užasan način. Međutim, Lun ju je upotrebljavao uvek protivu zločina najgore vrste. A gnusnijeg zločina od proizvodnje i rasturanja ogromnih količina otrova i oružja za masovna uništavanja ljudi nije moglo biti.

Poznato je da najveći orkani niču na najmirnijem delu okeana. Polako i neprimetno počinju da se kreću mase vazduha i pare, pa se različiti pritisci pretvore u snage koje ubrzavaju kretanje. Združe se toplota, hladnoća, vlaga i suvi slojevi vazduha. Sve to još više uveća snage orkana, koje se razuzdaju i tada se ne zna gde će početi pustošenja.

Neprimetno se spremala i bura koja je trebalo da opustoši Mali Skrub. Lun je znao samo za svoje planove, ali je naslućivao da je celo ostrvo jedna opasna masa zgusnute snage, koja može da izazove neslućena pustošenja. On je prvi razmišljao o tome ko su stotine ljudi upregnutih u gnusni posao. Nije moguće da se skupila tako ogromna družina zločinaca. Ako nisu zločinci,

onda su ogorčeni robovi. Zato postoje bodljikave žice i naoružane straže, o kojima je pričao Keb Madoks.

— Moraćemo paziti da ogorčeni ljudi ne počnu da razaraju i nehotično izazovu katastrofalne štete — izreče Lun svoju misao kad su sledeće noći bez svetla on, Makferson i Madoks plovili prema ostrvcu.

— Mene više plaši tvoj plan da sam uđeš u jazbinu — primeti Samjuel Makferson.

Plan je bio da se Lun tajnim prolazom probije na Mali Skrub i da kao poznavalac oružja svih vrsta sve dobro izvidi, a Makferson će ga pratiti i opet doći po njega kad bude trebalo. Hari Hof je prihvatio da se zaposli na Malom Skrubu preko redovnog agenta na ostrvu, a Džejn Vitington je ostala kod starog ribara da održava vezu i bude rezerva u slučaju nepredviđenih događaja. Hof je na Malom Skrubu mogao da pomogne Lunu, jer je nosio minijturni primopredajnik vešto skriven u peharu koji je tobože dobio kao pobednik u pecanju lososa.

U takvim prilikama i s takvim planovima, čamac se približio severnoj luci ostrva.

— Neka ti pomognu svi dobri duhovi mora — blagoslovi ga Samjuel Makferson.

— Važnija mi je tvoja pomoć, stari — osmehnu se Lun spremajući se da povrh odela navuče ronilačku opremu i nepropustljivi kostim načinjen naročito za ovakvu potrebu.

Čim stigne na obalu, Lun će moći da se oslobodi opreme i da je sakrije. Obučen u odelo, slično onima koje, prema Madoksovom opisu, nose stražari na ostrvcu moći će slobodno dalje.

— Gospodine Veler, želim vam mnogo sreće. Čuvajte se, jer to su opaki momci — reče Keb Madoks.

Da nisu znali ko je i kakav taj čovek, Lun i Makferson bi pomislili da je on neki dobričina prijatne naravi. On je to sada i bio, jer je bio svestan radiomine u svom telu. Lun je pokazao kako ona funkcioniše, a u toku hipnoze snažno mu nametnuo verovanje i u opasnost i u spas, ako bude postupao kako se od

njega traži. On je iskreno molio Luna da se čuva. Za njega je Lun bio Alan Veler, a Makfersona je znao kao Sama Jenseja. On nije slutio da onaj najmlađi član njihove grupe odlazi legalno na ostrvo, niti da postoji Džejn Vittington. Uprkos svemu, on je postao poslušno oruđe u njihovim rukama. Predao im je dve stotine hiljada dolara, koliko je imao pri ruci na ostrvu, bez ikakvog protivljenja i upravljao svojim brzim čamcem u pravcu Malog Skruba.

— Slušaj dobro kapetana Jenseja, pa ima nade da se spaseš i bombe pod plećkom i da okaješ svoje stare grehe — posavetova ga Lun.

Odmah zatim on steže ruku svom starom drugu i utonu u vodu. Mornar sakri lice od krijumčara. Čudio se što mu opet dosađuju suze u očima. Je li ga to tako oslabio gubitak posade i broda, ili su ga smekšale godine? Bilo je i jednog i drugog.

— Vraćamo se, ti daždevnjače! Čas si crn kao gavran, a čas ružičast kao bebina zadnjica. Odneo te Lucifer u svoje jame, gde i pripadaš — gundao je Makferson.

— Ne grдите me, gospodine kapetane Jensej, biću poslušan i činiću sve po vašoj želji — molio je krijumčar.

— Da, kad imaš tu prpu pod kožom, čija je eksplozija gora od onoga premaza za “sendviče” smrti, stenico jedna! Odnela te groznica, ispravi krmu i umiri čamac — odgovori Makferson i sklopi oči ležeći na mekom sedištu.

Keb Madoks se nije usudio da mu smeta i vozio je ka Sent Martinu osvrćući se samo da vidi želi li nešto njegov novi gospodar.

Opis prolaza ispod bodljikavih žica i kroz slagališta goriva, koji je dao Keb Madoks, bio je približno tačan. Međutim, Lun nije znao raspored ostalih zgrada, niti njihovu namenu na ostrvu. Sve to je tek trebalo da sazna ove noći. Pošto nađe dobro mesto da sakrije gnjuračku opremu. Lun pođe dalje, pa stiže na strmu čistinu, koja je delila slagalište od dugog niza montažnih zgrada. Levo su bila četiri kompleksa fabričkih zgrada. Na

najvišem delu Malog Skruba uzdizala se obnovljena i potrebama zločinačke kompanije prilagođena stara tvrđavica. Lun je video stražarska mesta sa kojih je bilo lako osmatrati na sve strane. Od tvrđavice je ka severnoj luci vodio koridor zaštićen bodljikavom žicom. S druge strane bili su rezervoari vode, zgrade za stanovanje i prolaz ka zapadnoj, glavnoj luci ostrvca. Ono je imalo oblik nepravilne elipse razvučene prema istoku i zapadu. Pošto je centralni prostor zauzimala tvrđavica, južno od nje nalazile su se barake za devojke za zabavu i poslugu, a bliže obali montažne zgrade za čuvare i naoružano osoblje. Prema zapadnom delu pružalo se veliko igralište izdeljeno za ragbi, tenis, golf i druge sportove. To je bio jedini ravni deo ostrva. Na istoku su, zbog terena, kompleksi četiri fabrike bili nepravilno raspoređeni.

Dugo i pažljivo osmatrajući, Lun se peo ka tvrđavici. Zaključi da stražari motre prema barakama oko fabrika i u daljinu. To je značilo da najviše paze na radnike, koji su stanovali u stešnjenim sobicama baraka uz fabrike u kojima su radili. Kao senke kroz noć su se vukle patrola naoružanih čuvara i s vremena na vreme su ih stražari zaustavljali tražeći lozinku. Patrola su tiho odgovarale, ali skriveni Lun je ubrzo znao kako da nesmetano prođe pored straža i patrola. Pretpostavljao je da u mraku niko neće pomisliti da se to kreće nepoznat čovek.

Baš kad je hteo da krene stazom ispod bedema, kako bi stigao na južnu stranu tvrđavice, on ugleda siluete dva čoveka koji vuku trećeg. Baciše ga na stazu i brzo nestadoše u prolazu. Lun priđe i kleče uz telo na tlu. Opipa ga i zaključi da je čovek odavno ubijen. Želeo je da zna o kome se radi, pa mu opipa džepove. Nađe tanku lisnicu i uze je, a onda se zakloni u šiblje, prevuče preko glave skute platnene bluza i tako skrivajući svetlo džepne lampice pregleda lisnicu. U njoj nađe američki pasoš na ime Endrju Kalingforda. Overene vize su pokazivale da je putovao u Australiju, Evropu i Afriku, ali dve godine nije bio

prešao nijednu granicu, što je moglo da znači da je tako dugo bio ovde.

Pošto je lisnicu vratio u džep ubijenog, Lun požuri oko zidina. Provuče se kroz niz baraka i na jednom mestu zastade da proviri kroz uski razmak na kopcima iza kojih je gorelo svetlo. Ugleda niz tuševa. Pod nekim su se kupale gole devojke.

— Štedite vodu, proklete bile! — vikao je ženski glas iz ugla koji Lun nije mogao da vidi.

— Zar da ni na kraju svih mučenja ne možemo pošteno da se operemo, a da ne čujemo pretnje i psovke? — čuo se odgovor.

— Koja je to rekla? — upita skoro vrišteći onaj prvi glas i Lun sada ugleda kako mršava žena s tropskim šeširom na glavi i obučena u crni radni mantil zamahuje dugom gumenom palicom.

Ona poče da udara gole devojke.

— Prevršila si meru, Pamela Humpton. Tri devojke su već umrle zbog tvojih udaraca — reče joj devojka mokre crne kose, dugog i bledog lica, krupnih očiju i širokih usta, koje su se sada razvlačile u prezrivu grimasu.

— Baš tebe čekam, Elen Velš! — zajedljivo viknu Pamela Humpton i podiže palicu. — Primetila sam ja već tvoje prezrive podsmehe. Niko se neće podsmehivati upravnici centra.

— “Centar”?! Ovo je najprljaviji bordel na Antilima! — odgovori Elen Velš izmičući ukoso.

Ostale devojke su se primicale kao da ih privlači odvratna scena. Bilo ih je još pet, ali Pamela Humpton nije shvatila opasnost. Ona zamahnu palicom da iz sve snage udari Elen Velš, ali jedna devojka joj s leđa uhvati i zadrži batinu. Elen Velš pritrča i steže ruke oko vrata upravnici. Još dve devojke pritrčase i uhvatiše je za ruke, a Elen je i dalje stezala njen vrat.

U toj borbi one odoše iz vidnog polja razmaka na kopcima, pa je Lun malo kasnije video kako vuku beživotno telo Pamele Humpton, s čije glave je bio pao tropski šešir i otkrio kratku kestenjastu kosu ošišanu kao kod muškarca. Baciše je u ugao.

— Bežimo! I, jezik za zube, ako nećete da nas streljaju! — upozori jedna od njih.

— Čekajte! Moramo je izneti. Znaće se koje su mogle da budu ovde, jer mi smo zadnje primale momke iz naselja kod fabrika — predloži Elen Velš.

— Ugasimo svetlo i izvucimo je dalje od kupatila — složi se jedna snažna Crnkinja i prva dohvati mlitavu ruku ubijene.

Ostale devojkice joj pomogaše. Lun se približi vratima i ugleda ih kako iznose leš. One ga odvukoše ustranu bliže drugoj baraci i pobegoše nazad. Lun uđe za njima. U hodniku je gorelo slabo svetlo, a zadnja je išla Elen Velš. Ostale devojkice nestadoše u vratima s obe strane, a Lun u nekoliko nečujnih skokova stiže daviteljicu Pamele Humpton, baš kad je stavila ruku na ručicu brave najbližih vrata. On joj pokri usta i šapnu:

— Ne viči i ne plaši se. Ja sam prijatelj.

Njen pogled je bio uplašen dok se okretala da vidi ko je napadač, a onda se izraz promeni. Lun odluči da je pusti.

— Ko ste vi? — upita ona i sama ne znajući šta će joj da zna njegovo ime.

— Nije potrebno da se predstavim. Video sam kad ste davile upraviteljicu Humpton. Jeste li sami u toj sobi? — reče Lun.

— Još dve devojkice već spavaju unutra — odgovori Elen Velš.

— Gde možemo da porazgovaramo skriveni?

— Zauzećemo “gluvi boks” — odgovori devojkica i povuče ga za ruku.

Skoro trčeći vodila ga je do jednog stepeništa, koje se spuštalo u prostor pod barakom. Dole je bilo mračno i Lun upali džepnu lampicu.

— Šta je “gluvi boks”? — upita on tiho.

— Neka vrsta bunkera pod zemljom. Neki parovi žele da viču... Ima sadista i nastranih... Onda silaze ovamo, da ne smetaju ostalim devojkama i posetiocima — objasni Elen Velš upitno posmatrajući Luna. — U ovo doba tamo nema nikog, niti će svraćati, a možemo da zaključamo iznutra.

Nađoše se u prostoriji dugoj deset, a širokoj šest jardi. Pored golih betonskih zidova bilo je poredano pet ležajeva. Ceo ostali nameštaj činio je rasklimani sto od nerendisane daske, na kome

su stajale prazne boce od tekile. Devojka gurnu pomoćnu rezu i sede na jedan ležaj očekujući. Lun sede uz nju i poče razgovor.

Devojka je znala skoro sve o ostrvcu i užasnim prilikama na njemu. Pričala je o streljanju nedužne Dore Gibs i grupe radnika.

— Sve je beznadno — zaključí ona.

— Nudim savez i pomoć — reče Lun.

— Prihvatam, ko god da ste, jer gorih od gospodara ovog pakla ne možete biti — prihvati devojka.

Ona pristade da se podvrgne hipnozi i obeća iskrene odgovore. Uskoro je Lun znao da je ona bila negovateljica u jednom sanatorijumu za stare. Teški posao joj je dosadio, pa se dala prevariti oglasom o bogatoj zaradi i došla ovamo. Za samo jedan sat Lun je uspeo da ojača njene nade. Poverio joj je tajnu da postoji neko spreman da uništi zločince na ostrvu.

— Vaša sam, gospodine! — oduševljeno zaključí devojka. — Nije to samo zato što sam udavila Pamelu Humpton...

— Znam — prihvati Lun njeno uveravanje. — Vi ste po prirodi hrabra devojka.

— I želim da se osvetim — dodade ona pretećim glasom. — Oni su me užasno uprljali. Desetine muškaraca moram da... Vi već shvatate. Zato sam pristala da pomažem tajni...

Ona tu zastade i učuta.

— Kažite mi sve — blago reče Lun.

— Ne, to ne mogu. Zaklela sam se da ću čuvati tajnu, jer jedan dogovor nam je bio jedina nada — odbi ona.

— Tajni dogovor je uperen protivu kompanije, zar ne? — upita Lun.

Ona klimnu glavom u znak da je tako.

— Onda im kaži da nisu sami. Održavaću vezu s vama, pa kad bude vreme... — reče Lun i prijateljski joj dodirnu ruku.

Kaza joj da nekako nađe Edija Morisona, novog radnika, koji treba da se pojavi sledećeg dana. Ona obeća da će ih povezati i upita:

— A gde ćete se vi skrivati?

— To ni sam ne znam — odgovori Lun.

Nema pogodnog mesta. Često pretresaju sve naše sobe, a svi prolazi su pod budnom pažnjom straža i patrola — zabrinuto reče devojka.

Tek sad, kad je razgovor bio na kraju, njih dvoje postadoše svesni da je Elen Velš sve vreme skoro gola. Ona uze čaršav s jednog ležaja i ogrnu se praveći neku vrstu tunike.

— Već sam navikla da ovde budem gola i tupa na sve obzire. A sada... — objasni ona i naglo učuta krijući lice.

— Bliži se kraj svim poniženjima i užasu na ovom ostrvcu — pokuša Lun da je uteši.

Ali baš kao da je ta nada potrese, ona grčevito zaplaka.

— Nije vreme da se prepuštate tuzi — reče Lun. — Idite ispred mene da vidite je li prolaz dalje slobodan.

Ona se trže i odlučno ga povede. Kad se opet nađe sam u bodljikavom šiblju na padini, Lun sede da razmisli. Sada je znao mnogo više o ostrvu, pa čak i to da je ubijeni Endrju Kalingford bio šef obezbeđenja i važna ličnost među gospodarima ostrva. Lun se pitao šta to može da znači. Sećanje na devojčinu priču o prahu za svrab izazva na njegovom licu osmeh baš kad se mesec pojavi nad ivicom zidina tvrđavice, jer sada je Lun bio stigao na njemu zapadnu stranu. Tamo iza igrališta bile su laboratorije, a događaja u njima Lun se najviše plašio.

Iako nije bilo vreme za razgovor, Lun poče da emituje radio-signal, koji će primiti osetljivi uređaj u narukvici sa satom Džejn Vitington. Ona se brzo javi kao da nije bila ni usnula. Lun joj ispriča sve što je saznao o ostrvu i reče joj da sve to prenese Makfersonu i Holtu, kad bude u prilici.

— Makferson je još uvek s krijumčarom, a Holt se javio da ujutro kreće tamo. Po nove radnike doći će neki brodić. To je sve što on zna. Rano ujutro imamo ugovoreno vreme za obaveštenje — ispriča Džejn.

— Pa zašto on nije došao večeras tu i ribarevu kuću? — upita Lun.

— Novi poslodavci to nisu dozvolili, jer sprovodi se neka vrsta dvodnevnog karantina. Morao je da ispuni mnoge testove

i da ispriča sve o svom životu. Izgleda njegova priča je prošla — odgovori Džejn. — Već su mu neprimetno pretresli čak i svaki šav na odelu. Kaže da je pehar ostao nedirnut, jer se stalno njim hvalio i držao ga tako da ga svi vide.

— Hari pokazuje mnogo odličnih osobina — radosno reče Lun i prekide vezu, a onda se uputi ka zapadnoj padini.

Sa nje on ugleda drvećem zaklonjenu grupu lepo izrađenih baraka, koje su po kazivanju Elen Velš služile da u njima stanuju naučnici, važni inženjeri i njihovo najbliže osoblje.

VI

Biolog dr Vaizan Takabea i inženjer mašinstva, konstruktor trik-oružja sastali su se na igralištu i jedan drugom dali samo daleke nagoveštaje da su nezadovoljni onim što rade i gde su se našli. Sledeći susret bio je posle večere dok su šetali stazom oko igrališta. Razgovor je bio nešto otvoreniji, ali još se moglo samo nagađati šta ova dva čoveka žele.

— Ponekad volim da igram duge i spore partije šaha. Da li biste mi večeras vi bili partner? — upita u jednom trenutku Albert Nikols.

— Možda će vam biti neobično da čujete istinu, ali ja nikada nisam naučio da igram tu igru, omiljenu širom sveta. Međutim, rado bih sedeo neko vreme makar i uz garnituru za šah, ako bih od vas mogao... Primam poziv — odgovori dr Takabea, čime je jasno dao do znanja da je razgovor važan, a šah je samo pokriće njihovog susreta.

Tako su se njih dvojica našli uz šahovski sto. Lupkali su figurama dok je muzika glasno svirala u inženjerovoj sobi.

— Smatrate li da bih mogao da uspešno igram? — upita Japanac, iako nije znao ništa o šahovskim pravilima.

— Vi ste jedini partner, kao i ja za vas — odgovori inženjer i očekujući postepeno poveravanje sačeka da Japanac načini sledeći potez, ali ne u šahu, nego u razgovoru.

— Vreme je da povučem pravi potez — reče biolog.

— Ja sam već spreman za odlučnu igru — ohrabri ga inženjer Nikols.

— Kunete li se svojom čašću? — odjednom ozbiljnim glasom šapnu dr Takabea.

— Kunem se! Neću izdati ni po cenu svog života, a drugo ništa nemam na Malom Skrubu — odgovori inženjer Albert Nikols.

— Kunem se i ja svojom čašću — zakle se Japanac i steže već pruženu ruku.

Dok su se rukovali, porušiše nasumice postavljene figure sa šahovske ploče i obojica se nasmejaše. Tek tada njih dvojica počеше iskren razgovor. Japanac je pričao o opasnim eksperimentima, koji su mu naloženi kao obaveza. Radilo se o promenama gena na bakterijama koje luče otrove.

— Guverner Masačusetsa u Sjedinjenim Državama dao je najtačniji opis opasnosti. “Genetske manipulacije — rekao je taj čovek — kojima se pokušavaju stvoriti novi oblici života, dovele su biologe na prag na kome su se fizičari našli kad su uspeli razbiti atom. Smatram da se može reći da je genetičarima duh već izišao iz boce”. Dakle, tek ovde sam shvatio u kakve zločine može biti umešan čovek koji neoprezno prihvati da radi na poslu kakav je moj — zaključio on.

Dalje je objašnjavao da otrov i bakterije opasnih, novih bolesti, koji se ovde proizvode, za godinu dana mogu da unište sve stanovništvo jednog od većih kontinenata.

— Na čemu sada radite? — upita inženjer.

— Uprava traži povećanje proizvodnje otrova, ali ja najviše vremena ostavljam tražeći način da uništim sve što ovde postoji, ali da pri tome nikoga ne ugrozim. To nije nimalo lak posao — odgovori biolog.

— Kod mene je malo lakše — reče inženjer počinjući da nabraja oružja koja je konstruisao ranije i koja se sada ovde proizvode.

— On je svoje poslodavce snabdevao tehničkim uređajima za primenu otrova koje su proizvodili uz pomoć Japanaca. Pored toga, u fabrikama su se proizvodile kopije pištolja nekoliko država, da bi se unela veća zabuna oko porekla oružja atentatora i političkih ubica. Desetak modela smrtonosnih trikoružja od mikro pištolja, upaljača sa strelicama, bombica s mikroskopski sitnim kuglicama koje mogu da ubiju stotine ljudi okupljenih u kakvoj dvorani, granata sa nervnim otrovima i različitih mina iznenađenja, bili su delo ovog inženjera.

— Mislio sam da sve to radim u interesu poretka i države u kojoj sam živio. Kad sam stigao ovde, shvatio sam da sam žrtva. Oni će me ubiti čim me prevaziđe neki drugi konstruktor, ili čim budu hteli da prestanu s poslovima ovde — zaključio inženjer.

On tada pogleda brojčanik svog elektronskog ručnog časovnika. Bilo je prošlo dva sata posle ponoći.

Lun beše došao do zgrada za stanovanje nešto posle ponoći. Otkrio je svetlo samo na jednom mestu i čekao je dok je prošla patrola čuvara, pa se uzverao uz visoko prizemlje lepo izrađene barake slične maloj vili za odmor. Uspeo je da kroz pukotinu ubaci mikrofona sa selektorom za šumove i muziku. Lepo je mogao da čuje razgovor u sobi. Bio je iznenađen njime, a slušao ga je dobro skriven uz pomoć svog radio-prijemnika.

Kad je shvatio da biolog i inženjer stvaraju zaveru, Lun pretrča do ulaza, koji je bio zaključan jednostavnim bravom. On je bez šuma otključa i uđe. Malo kasnije, on vešto i tiho otvori vrata sobe u kojoj su dr Takabea i inženjer Nikols završavali svoj prvi iskreni razgovor. Gledali su ga kao avet, a u jednom trenutku u Japančevoj ruci se nađe pištolj, koga mu beše dao njegov pratilac.

— Ko ste vi i kako ste upali ovamo? — upita on ustajući i prilazeći Lunu.

— Nisam vaš neprijatelj — odgovori Lun i priđe naslonjaču pletenom od pruća.

— Odgovarajte, jer ja ovo oružje umem dobro da upotrebim! — zahtevao je Japanac još uvek nišaneći u Lunu.

— Ja sam upao tajno na ostrvo i imao sam sreće da nađem na dva prava zaverenika, sa kojima mogu da se složim u zajedničkim namerama — odgovori Lun mirno.

— A kakve su vaše namere? — upita inženjer Albert Nikols.

— Hteo bih da nestanu postrojenja koja rade na ovom ostrvu — odgovori Lun.

Gledali su ga zapanjeno.

— Vi se varate kad govorite o našim namerama. Ne nasedamo na takve provokacije, gospodine... — reče malo kasnije dr Takabea.

— Zovem se Alan Veler — upade Lun.

— Mi smo se sastali na partiji šaha, koja se malo odužila, a vi nas već sumnjičite za zaveru, čiji cilj je da uništi ostrvo — smejući se reče inženjer Nikols.

— Niste pogodili! — uzviknu Lun. — Uopšte nisam provokator zločinaca iz uprave.

Odmah zatim on im ispriča da je čuo čitav njihov razgovor i to dopuni obaveštenjima koja je dobio od devojke iz ostrvskog bordela. Oni shvatiše da govori istinu.

— Ali za koju konkurentsku silu vi radite? — upita dr Takabea.

— Prilično sam samostalan — odgovori Lun. — Važno je da nas nužda goni u zajednički napor da spasemo sebe i šta se da spasti. Svestan sam opasnosti koje odavde prete ne samo Antilima, nego i čitavom svetu. Izmena plasmida stvorila je čudovišne, svetu nepoznate bakterije...

— Vi ste biolog?! — začuđeno upita Japanac.

— Ne, ali interesovao sam se za mutacije bakterija još od uspeha na koli bakteriji E — odgovori Lun.

Onda možete shvatiti moje planove, koji su vrlo jednostavni, ali mi je potrebna pomoć još nekoliko ljudi, jer treba nagomilati tamponski materijal i dosta goriva da sve unište visoke temperature — reče dr Takabea.

— Razumeo sam da su rezervoari goriva na drugoj strani ostrva, pa bi dovlačenje uzelo mnogo vremena — primeti Lun.

— Uspeo sam da se ranije izborim za zalihe goriva u priručnim skladištima laboratorija i proizvodnih hala. Potrebno je da se gorivo postavi oko tampona i upali — odgovori naučnik.

— A kakav tamponski materijal mislite da upotrebite? — upita inženjer Nikols.

— Još dok sam možda bio jedini čovek na ostrvu koji je mislio na eventualnu potrebu uništenja zaliha bakterija, pod pomalo nerazumljivim objašnjenjima dobio sam dovoljno peska

i tečnosti koja se upotrebljava umesto vode i betona za cementiranje. Sada uz pomoć pet do šest ljudi za dva sata mogu da pospem peskom, zalijem stvrdnjavajućom tečnošću i potpalim gorivo koje dolazi oko toga. Pečenjem uništit ćemo sve bakterije i otrove — izloži naučnik.

— Zar nemate mogućnosti da sredstvima za dezinfekciju učinite sve to pre požara? — upita Lun.

— To je tek prvi korak ka potpunom uništenju bakterija, ali uvek postoji mogućnost da dezinfekcija ne bude apsolutna. Požar to treba da učini najpotpunije — odgovori dr Takabea. — Dakle, moj deo posla nije suviše težak. Mnogo teže je razoriti četiri fabrike za oružje, a u svakoj postoje i izvesne zalihe otrova, jer neke vrste municije se njima pune, a premazuju se i strelice i druga oružja.

— To je skoro nerešiv problem — reče inženjer Nikols. — Potrebno je da bar dve stotine ljudi brižljivo pripreme svaki korak diverzije, pa da budemo sigurni. Ideja s požarom nije dobra zbog eksploziva koji bi razneo oružje i otrove po celom ostrvu.

— Pa kakve ste iluzije gajili počinjući razgovore o zaveri? — upita Lun.

— Nisu iluzije... Vreme je da nešto učinimo, jer smo ionako suviše dugo ćutali. I mi smo zločinci, kao i gospodari ovog ostrva, jer smo proizveli oružja smrti. Hiljade ljudi širom sveta umiru od onoga što smo zamislili i proizveli ovde. Zar nije zadnji čas da spasavamo svoju savest, pa makar živote i ne mogli da spasemo? — odgovori inženjer Nikols.

— Kako vam se to odjednom probudila savest? — upita Lun.

Kad čovek shvati da nije dobio ono što ga je zavelo na krivi put, nego je prokockao čak i svoj život, počinje da razmišlja. Ja sam dobio novac... Mnogo novca sam zaradio pre dolaska ovamo. Znao sam da ću postati i slavan zbog nekih svojih projekata, ako oni posluže za veliku nadmoć moje domovine. Međutim, ovde sam shvatio da je nasilje ružno delo, pa i kad ga učini vaša rođena majka — govorio je inženjer potresnim glasom. — Ja sam postao genijalni konstruktor oružja za

zločine. Možda bih još dugo uživao u svojoj “nadmoći” i samozavaravanju da nisam shvatio koliko je grozno ono što ovde radimo. Ta sramota moraće da se skriva od sveta. Zakopavanje istine moraće da znači i pokopavanje nas koji tu radimo. Tako je došla svest. Od saznanja pravog smisla svog životnog dela do odluke o stavu prema njemu nije daleko. Moj stav je: uništiti sve!

— Jeste li čvrsti u odluci? — upita Lun.

— Da — potvrdi inženjer ustajući.

Lun je gledao za njim, a onda se okrenu ka Japancu i naglo se ukoči.

— Ni pokret, prijatelju! — reče dr Takabea. — Ništa ne možemo da rizikujemo. Možda ste provokator, a možda i niste... Ipak najbolje je da budete mrtvi, jer ulog su naši životi, ali i životi mnogih ljudi, pa možda i milioni života, ako neki glupak “pusti” u svet samo nekoliko monstruoznih bakterija, koje je imao u laboratoriji.

— Dakle, želite da me ubijete? — upita Lun.

— Ja sam to odlučio potvrdi dr Takbea.

Trenutak kasnije ruka mu se nemoćno spusti i pištolj ispade na pod. Oči mu se sklopiše i telo pade nazad na naslon fotelje ispletene od pruća i opremljene tankim jastucima. Lun je morao da pazi na čoveka sa oružjem, pa ne stiže da zadrži uspavanog inženjera Nikolsa da ne padne. On je već ležao na grubom i jeftinom tepihu i s čela mu je curila krv. Lun proverio ranu i zaključio da nije ozbiljna.

Dok su dva čoveka još bili uspavani, Lun iz džepa uze mala klješta i njima istrže kuršume iz pištoljskih metaka. Istrese barut i kuršume opet vrati na svoje mesto. Tako onesposobljen pištolj je bio na stolu kad se dr Takabea osvesti.

— Morao sam da vas sprečim, jer mogli ste brzopleto učiniti za mene nenadoknadivu štetu — reče Lun smejući se. — Da ste me ubili, ja ne bih mogao da vam koristim, a moj leš bi vam bio samo na smetnji. Digla bi se uzbuna zbog nepoznatog čoveka na ostrvu, umnogostručila bi se opreznost zločinaca i sve bi postalo neizvesno.

— Recite nam ko ste — ljutito izusti Japanac.

— Izgleda da je to najbolje, jer tako ćete znati da moji prijatelji čekaju spremni da me spasu, ili da me osвете, prema potrebi — opet se smejući odgovori Lun. — Zovem se Donald Sikert...

— Lun!... To je nemoguće! Znam da je vaš brod potopljen pre tri dana i da niko nije ostao živ — uzviknu Albert Nikols.

— Vi mnogo znate — reče Lun. — Kako to da ste uživali poverenje ovde u upravi?

— Nije reč o poverenju, nego o prisluškivanju. Uz trik-oružja pravio sam i “stenice”... Pa kad sam bio u prilici, ostavio sam neku u birou “guvernera” Helera i u nekim drugim prostorijama — odgovori inženjer.

— Kako bih vam dokazao da sam onaj za koga se izdajem? — upita Lun.

— Kažite mi naučnu šifru antićelije i potenciju svetlosti za njeno uništenje — skoro naređujući, uzbuđenim glasom upade dr Takabea.

— To je jedino i ostalo od tog čudovišta, koje je moglo da ugrozi svet. ER-sigma pet, propada kod dvanaest luksa — odgovori Lun.

— U krugovima naučnika zna se da vam je gospođica Vittington poklonila prsten svog oca s ugraviranom posvetom “od Dž. V.” — dodade Japanac i pogleda Lunove ruke.

— Možete da ga pogledate — mirno reče Lun i pruži mu prsten s ruke.

Japanac ga pogleda prema svetlu i oči mu blesnuše.

— Da, mora da ste vi Sikert... Smatrao bih velikom srećom priliku da se susretnem sa gospođicom Vittington — zaključí dr Takabe vraćajući prsten dok su mu ruke podrhtavale.

Bio je zaista uzbuđen neslućenim iznenađenjem. On nije znao ništa o tome da je Lun trebalo da dođe na ostrvo, niti da je njegov brod potopljen. Inženjer Nikols još mu nije bio saopštio sve svoje tajne. Tek je proveravao mogućnost saradnje sa Japancem, a već se pojavio tobože potopljeni Lun. Uz sve to, ovaj legendarni avanturista mirno pruži pištolj Japancu.

— Sad možete da ga upotrebite, ako to i dalje želite — reče dajući glasu dramatičan ton.

Japanac dostojanstveno odbi da uzme pištolj.

— Ali on je vaš, a ja imam svoj — reče Lun.

Japanac izvuče šaržer i pogleda oružje, a onda gurnu metak u cev i skloni oružje u džep.

— Neću se kolebati da ga upotrebim, makar okrenutog u svoje čelo, ako to budem morao — izjavi on dostojanstveno popravljajući svoje naočari.

Lun ostavi za drugu priliku da mu savetuje neka promeni metke, ako želi da se pouzda u oružje. Sada oni nastaviše da se dogovaraju ne sluteći da se događa nešto važno u tišini ove noći. Lun još jednom uspava oba nova poznanika i napravi im male rane na leđima. Kad se probudiše, on im saopšti da je iz razloga potpune bezbednosti poduhvata u njihova tela uneo eksplozivne ampule, koje može da odstrani samo on.

— Vi to razumete, zar ne, gospodine Nikols? — upita Lun.

— Bolje nego što mislite. I ja sam proizveo nešto slično, ali sam čitao o vašem pronalasku. Poznat mi je princip i znam da ćemo i nas dvojica umreti, ako se vama dogodi nešto — odgovori inženjer.

— U tome ima promena, jer Džejn i još neki moji prijatelji takođe mogu da vam pomognu, ako bih ja poginuo. Istina, morali biste da dokažete nevinost u pogledu moje smrti — ispravi ga Lun.

— Nadam se da neće doći do najgoreg — reče dr Takabea. — Mi smo u sumnjivoj ulozi, na sumnjivom mestu, u službi zločina. Gospodin Sikert mora i ima pravo da se osigurava.

— Izgleda da ćemo se u svemu razumeti — zaključí Lun.

On je imao sklonište i sada opet uspostavi vezu sa Džejn. Javi joj šta se dogodilo, i prenese joj pozdrave novih poznanika. Ona reče da zna dosta o radu dr Takabea, pa želi da ga jednom i susretne, ali u uslovima sigurnosti i slobodnog života.

— Oprosti što ti seckam noć na sate — završi Lun razgovor.

— Sad možeš mirno da spavaš, Jer znaš da sam i sam dobro sklonjen.

Tek što se veza prekide, začu se lomljenje vrata na ulazu i ljudi u čudnim maskiranim odelima i s mašinskim puškama u rukama upadoše u sobu.

— Videli smo svetlo — objasni je dan od njih.

Pilot helikoptera Mark Brejer beše rano večerao i povukao se u svoju baraku s jednom od devojaka “za zabavu”. Sledećeg dana trebalo je da prenese pošiljku na jedan brod, koji je plovio pod zastavom Salvadora. Devojka je bila još uvek lepa, ali nastrano obučena. Imala je ljubičastu haljinicu od sasvim prozirne tkanine ukrašene žutim šljokicama i vezom od ljubičaste vune.

— Zašto se tako unakazuješ? — pitao je pilot pokazujući da ta haljinica ne uspeva da pokrije ni koliko bi pokrila pristojnija košuljica. — Imaš lepo telo i izgledala bi kao prava devojka da se ne oblačiš tako prostački.

On joj odjednom iscepa haljinicu i ujedno je strže s nje.

— Ne! To mi je jedina koja vredi! — vrisnu devojka.

— Kupio sam ti nešto bolje u Kingstonu kad sam se pre dva dana spuštao na Jamajku — odgovori pilot dohvativši veliku kutiju s jedne police.

Devojka brzo otvori kartonsku kutiju i već radosnog izraza lica poče da razgleda haljinu i da je oblači. U tom momentu začu se kucanje na vratima.

— Ko je, do đavola? — ljutito upita Mark Brejer.

— Otvorite, Mark, brzo! To sam ja, Sandra Kan — začu se odgovor.

— Nisam ovde sam — reče Brejer stojeći uz vrata.

— Nije važno. Nisam došla k tebi u krevet, nego nešto važno da ti saopštim. Brzo otvaraj! — zahtevala je “guvernerova” sekretarica tresući rasklimana vrata.

Brejer sleže ramenima, nasmeja se na sliku devojke koja je pokušavala da navuče haljinu, a nije bila raskopčala ledni razrez, pa okrenu ključ.

Sandra Kan upade i osmotri devojkju. Priđe joj i otkopča joj razrez, pa haljina konačno skliznu i pokri telo.

— Devojko, ostavite nas malo same, pa mi se vratite drugom prilikom — reče Sandra Kan.

— Što da se vraćam? Vi imate sve što i ja — podsmehnu joj se devojka.

— Sve to sada nije važno — reče elegantna sekretarica.

— Dobro, odlazim — reče devojka procenjujući hoće li se pilot helikoptera složiti s tim.

On joj klimnu glavom u znak pristanka i u znak pozdrava. Odmah zatim je zaboravi, a njegove oči se smanjiše dok je gledao u laku svilu obučenu posetiteljku. Sandra Kan mu se i u ovoj prilici zavodnički osmehnu.

— Opasno je doći noću u sobu takvog momka — reče ona i priđe bliže.

— uvek sam želeo da dođete... Uvek mislim samo na vas — poče Mark Brejer procenjujući svoje nade da je ova žena došla jer se setila njegovih požudnih pogleda, pa je izabrala ovu toplu i omamljujuću noć.

— Ovoga puta sam došla da zatražim vašu pomoć — reče Sandra Kan i odjednom učuta osluškujući.

— Šta se to čulo? — upita zatim.

— Ja nisam ništa čuo — odgovori Mark Brejer.

— Onda me slušajte pažljivo, jer treba odmah da krenemo u akciju — dodade Sandra Kan.

Mark Brejer još primače stolicu i ona sede prekrstivši duge i lepo izvajane noge.

Sakrićemo se u njegovu baraku još dok traje večera — govorio je Bak Plamer, livac metala na ostrvu Mali Skrub. — Taj gad mora da umre, a time ćemo ujedno smrsiti mnoge planove onih gadova gore.

On je pri tom mislio na tvrđavicu i ljude iz uprave Bak Plamer je poznavao pilota helikoptera još iz vremena kad su se zajedno našli u Brazilu. Stanovali su u istoj kući dok su tražili

posao. Bili su skitnice, a u Južnu Ameriku su stigli jer su im lutanja bila u krvi. Brejer je bio pilot aviona i helikoptera, ali je iz prevoznicičke kompanije “Kačimbo” najuren zbog nekoliko manjih krađa. U Sao Paulu se javio na policijski oglas u novinama, kojim se tražio iskusan pilot helikoptera. Primljen je i uskoro je Baku Plameru pričao u kakvim sve prljavim poslovima učestvuje policija i on sa njom. I sam bi ubijao ljude koje bi policija označila kao “nepoželjne”. Mark Brejer nije izričito kazao, ali je Plameru nagovestio da je postao član “Eskadrona smrti”, tajne policijske organizacije, koja je pod izgovorom borbe za uništenje kriminalaca ubijala i mnoge poštene, ali njoj neprijatne ljude. Tada je Bak Plamer zbog Brejera napustio ne samo Sao Paulo, nego i Brazil. Vratio se na sever, a kasnija lutanja su ga dovela na Mali Skrub.

Ovde na ostrvu Plamer je shvatio konačan gubitak slobode. Postalo mu je jasno da je godinama lutao svetom od jednog do drugog posla tražeći da se oseća slobodan i da bezbrižno živi i ne nalazeći takav kutak na zemlji. Ostrvo Mali Skrub po mnogo čemu ličilo je na svet koji je Plamer poznao. Taj mali model mu je pomogao da sve razume. Devet stotina radnika proizvodili su smrtonosna oružja da neko njima ubija možda baš njima slične. Sa još više od dve stotine devojaka i osoblja nasilno držanih u ropstvu broj onih koji nisu imali nikakva prava peo se na hiljadu i sto, a u pokornosti ih je držalo dve stotine glupih stražara, nad kojima je takođe nemilosrdno gospodarilo dvadesetak ljudi iz uprave kompanije.

Eto tako je Bak Plamer počeo da stvara zaveru još pre nekoliko meseci. Upoznao je jednu od “devojaka za zabavu”, koja je teško podnosila ono što ju je snašlo na Malom Skrubu, umesto da postane prava negovateljica, kako je stajalo u ponudi i pod kojim su izgovorom dovedene ovamo i neke druge devojke. Njih dvoje su osetili da se razumeju, a onda je planula ljubav. Ursula Gordon je često plakala pričajući o poniženjima, batinama, mučenjima i pretnjama koje trpi u krugu njoj sličnih. Pričala je o Dori Gibbs, devojci koja je stanovala s njom u istoj

sobici. Pričala je i o nadzornici Pameli Humpton i o svemu što bi čula od posetilaca ostrvskog bordela.

To je njoj govorio Bak Plamer milujući joj još uvek čvrste i lepe grudi. On time nije mislio da će odvesti i nju, nego je govorio o jednom svom drugu.

— Čuvajte se, jer svuda po ostrvu su postavljeni i skriveni osmatrači — reče ona šapatom. — I kod nas treba da bude novosti. Noćas ćemo ubiti Pamelu Humpton.

— Ti u tome ne smeš da učestvuješ, jer moramo čuvati one koji su prvi počeli da se bore — savetovao ju je Plamer.

Ona ga je umirila obaveštenjem da nije ni zamišljeno da ona učestvuje. Razdvojili su se u baraci noseći svak svoje uzbuđenje pred važnim događajima započetog obračuna. Bak Plamer je bio stvorio plan da pojedinačnim poduhvatima stvori kod svih radnika svest da se neko bori i da imaju kome da se pridruže. Posle će ih pozvati da svi krenu u poslednji obračun i oni će krenuti. Uspeo je da stvori grupe od pet ljudi u svakoj fabrici, a oni su dalje stvarali, polako i vrlo oprezno, svoje grupe opet od tri do pet ljudi. Svaki tajno pripremani radnik trebalo je da se sam naoruža. Uslovi u kojima su ljudi radili u fabrikama terorističkog oružja bili su tako teški da su stvorili gorku mržnju. To je i bio razlog neprobojnom ćutanju. Ni iskusni Endrju Kalingford, ni čuvari na ostrvu, ni agenti "guvernera" Helera nisu uspeli da otkriju zaveru sve dok nisu počele neprilike.

Te večeri Bak Plamer je ušao neprimećen u baraku pilota Brejera. Najpogodnije mesto za skrivanje bio je pregrejani tavan. To što je pilot doveo devojkicu zadržalo je Plamera da iz malokalibarskog pištolja ispali otrovni kuršum i ubije Brejera. Mučila ga je vrućina i njegov drug se žalio da više ne može da izdrži. Tada je stigla Sandra Kan i oni su ostali da čuju šta ta žena govori. Bili su rešeni da i nju likvidiraju. Smrt je bila na par jardi iznad njih.

— Pošto ste imenovani za šefa bezbednosti ostrva, s platom od deset hiljada dolara mesečno, treba da vam prenesem sva obaveštenja — pričala je Sandra Kan.

— A kakva je vaša funkcija? — upita pilot.

— Zadužena sam... To i nije važno. Ja ću prenositi naređenja i zahteve šefova, jer ubijeni Kalingford... — nastavi tobože neodlučno Sandra Kan.

— Kalingford ubijen?! — iznenadi se pilot.

— Priča je opširna, ali vi je morate znati. Zato se naoružajte strpljenjem — nastavi ona vrlo sabrano i ne gubeći smisao za šalu i veselost.

Iznese redom sve događaje baš kako su tekli. Nije krila ni to da je i sama prišla zaverenicima, koji su ubili Kalingforda, ni svoje sumnje da će svi koji su sada na ostrvu jednoga dana biti likvidirani.

— Međutim, oni nisu budale. I sami su pomislili da ćemo mi to otkriti — nastavi Sandra Kan.

— Ko su “oni” ? — upita Brejer.

— To ne treba da objašnjavamo. “Oni” su gore, vladaju i imaju veliku moć. Nema kutka na svetu gde ne dosežu njihove ruke.

— CIA?

— Opet jedno besmisleno pitanje.

— Voleo bih da znam za koga radim.

— Što bi ti koristilo?

— Kako da verujem nekome tek tako?

— Pružaju nam garancije i uveravaju nas da će sačuvati naše živote u svakom slučaju. Svaka tri meseca možemo putovati u koju god zemlju želimo i odneti svoj novac da ga sklonimo — pričala je ona ne sluteći da još neko sluša svaku njenu reč.

— Nisam prvi put u ovakvoj situaciji — reče Brejer. — Po svemu sudeći vi ste moj šef, ali deset hiljada dolara mesečno... To je primamljiv predlog, zbog koga vredi rizikovati. A sada mi kažite šta prvo treba da uradim?

— Moramo prihvatiti ljude koje će iskrcati dve podmornice tačno u ponoć. Jake grupe komandosa zavešće red ovde, dovesti

novog guvernera i ustoličiti vas kao šefa ostrva i proizvodnje na njemu — odgovori Sandra Kan.

— Zašto su izabrali baš mene? — raspitivao se i dalje Mark Brejer pokazujući svoje snažne zube i razvlačeći usne u hladan osmeh na širokom licu.

Znaju da ste sposobni. Poznat im je svaki vaš korak u Sao Paolu. Znaju da ste silovali i udavili sedamnaestogodišnju Anu Pasik u Toledu. Poznato im je da ste pod imenom Gvido Krati pilotirali avionom izvesnog bogatog farmera Golkonda u Oregonu. Nestali su i farmer i avion sa osamdeset hiljada dolara namenjenih isplati radnika, ali vi ste ostali živi. Šefovi znaju i kako — izloži Sandra Kan ne prestajući da se smeška kao da priča lepu i smešnu anegdotu.

— Mnogo znaju. Mislim da ću im biti pouzdan saradnik — zaključio Mark Brejer.

— Onda krenimo — pozva ga Sandra Kan.

— Čekaj da prvo napravimo neki plan — upozori je pilot.

— Ja ga već imam — odgovori ona. — Ti imaš uvek lozinku straže, za slučaj da moraš brzo ka svom helikopteru. To nam je dovoljno da stignemo do Arnolda Osa. Imam pištolje s prigušivačem. Odmah ga ubij kao izdajnika i stavi se na čelo svih čuvara. Okupi ih i kreni u tvrđavicu da pohapsiš Helera, Standeru i njihove ljude. Odmah ćeš dati meni pratnju da dočekam iskrcavanje komandosa u severnoj luci. To je sve što je važno. Kad komandosi zaposednu sve naše tačke, javiće se novi guverner sa svojim naređenjima.

— Plan ti je lep. Mogli bismo odavde telefonom da pitamo gde je Arnold Os, jer inače bismo izgubili u vremenu — predloži pilot.

— Odmah se vidi iskusan čovek. Zovi ga i nađi neki izgovor da odeš k njemu — složi se Sandra Kan.

— Već ga imam. Reći ću da mi je ona devojka ispričala važne stvari o zaveri u fabrici broj jedan — odgovori Brejer i sa grubo obrađene, neobjene police skide telefonski aparat i pozva Osa.

— Da gađamo odmah? — šapnu oznojeni radnik Baku Plameru.

— Ne, bilo bi glupo. Ostani miran dok ne odu — tiho, ali oštro odgovori mu ovaj, i, za svaki slučaj, uhvati ga za ruku.

Nastaviše da gledaju kroz pukotine na tavanici koje behu proširili da pripreme likvidaciju pilota Brejera.

— Ne razumem te — šapnu Plamerov drug kad Brejer i Sandra Kan iziđoše.

Kad se vrata zalupiše, Bak Plamer pozva druga da siđe.

— Trebalo je da ih ubijemo — gundao je ovaj.

— Bilo bi to vrlo naivno. Upozorili bismo time komandose, pa bi došli s jačim snagama. Ovako ćemo ih makar dobro udariti. Iskoristićemo njihove snage da se međusobno poubijaju, a mi ćemo poći u napad tek u pravi čas — izloži Plamer svoj nejasni plan.

— Kako to misliš da postigneš, čoveče?! Ne vidim takvu mogućnost — protestovao je Martin Telmadž, čvrst čovek guste kose i snažnog tela, ali ne baš mnogo dovitljiv.

— Koga sam ja poveo! — šalio se Plamer prilazeći telefonu.

On okrenu ručicu poljskog telefona držeći taster željenog broja, koji je inače mogao da pročita na listiću zalepljenom na kutiji telefona. Javi se Arnold Os. Plamer ga upozori da pilot i Sandra Kan dolaze da ga ubiju i počnu prevrat na ostrvu. Kratko ispriča šta je čuo i zaključio:

— Dok vi čekate njih, ja ću o svemu da obavestim gospodina Helera — zaključio Plamer.

— Uh, čega si se setio!? — othuknu Martin Telmadž i oko usta mu se pojaviše jamice karakteristične za njegov osmeh. — Sad sam siguran da je dobro što nas ti vodiš.

Bak Plamer mu dade znak da ćuti, jer beše dobio vezu sa Tadeusom Helerom. I “guvernera” je obavestio o poseti Sandre Kan i o onome što je ispričala pilotu Brejeru.

— A ko ste vi? — upita Heler kad je sve čuo.

— To nije važno — odgovori Plamer.

— Voleo bih znati kome da zahvalim na tome što će se sačuvati red na ostrvu, jer Sandrina priča je lažna — reče lukavi

Heler.

— Ja ću Vam već podneti račun za uslugu. Sada je važnije da vidite kako da se obračunate sa komandosima — odgovori Bak Plamer i spusti slušalicu.

Odmah zatim on i njegov drug kao senke kliznuše u zaklon iza barake, a onda pođoše ka fabrici broj jedan. Tamo je u žičanoj ogradi bio načinjen tajni prolaz.

VII

Njih trojica nisu pokazivali strah, ali su bili iznenađeni upadom nepoznatih ljudi u uniformama bez oznaka. Smatrali su da su u opasnosti, i još jednom su bili iznenađeni kad ih jedan od naoružanih ljudi na engleskom upita:

— Ko ste vi i šta radite ovde na ostrvu?

Japanac kaza ime i reče da je biolog. Inženjer Nikols odgovori samo da je inženjer mašinske tehnike i da radi u birou za konstruisanje. Lun je ćutao i Nikols se skriveno osmehnu.

— A to je naš majstor za alate, gospodin Bil Regan — predstavi on Luna.

— Obaveštavamo vas da je posedanje ostrva od strane komandosa vanredna vežba bezbednosti. Ostanite tu do jutra, a onda možete na redovan posao, kako je uobičajeno — saopšti im komandos.

— A kakva ste vi vojska? Čija? — upita Lun i lice mu dobi radoznao i malo udvoran izraz.

— To je za sada stroga vojnička tajna. Niko ne sme da se raspituje. Razgovor s komandosima je strogo zabranjen — odgovori ovaj.

— A jeste li vi oficir? — pitao je dalje Lun.

— Bavite se mirno svojim alatima, a pitanja ostavite — ljutito odgovori komandos.

Japanac i inženjer zlovoljno pogledaše Luna, koji je razumeo prekorne poglede. Oni su želeli da se što pre oslobode komandosa, a on je tražio način da shvati šta se događa.

— Ja bih hteo odmah da idem u svoju baraku — reče Lun i sunu pored komandosa.

Ovaj ga grubo zgrabi i odgurnu ga nazad.

— Rekao sam da niko ne izlazi do jutra! — uzviknu zatim komandos, očito podoficir ili oficir, ali bez ikakvih oznaka čina.

On nije osetio, a niko nije primetio da mu je Lun prikačio minijturni mikrofona sa zrnim otpremnog uređaja. Sve nije bilo veće od dobrog zrna žita, ali je funkcionisalo. Kad komandosi odoše dalje, Lun uključi prijemnik i počeo da prati razgovor komandosa. Njihov šef je svoje ljude postavio na uzvišici i još jednom im naredio da strogo čuvaju tajnu kome pripada njihova jedinica.

— I neka svaki majčin sin zaboravi šta je video ovde, ako neće da se kući vrati lepo upakovan u kovčeg pokriven državnim zastavom — zapreti im na kraju.

Pošto je Lun uključio i mali zvučnik, dr Takabea i inženjer Nikols su radoznalo slušali. Inženjer upita Luna može li njegov primo-predajni uređaj da prima sve talasne dužine. Lun potvrdi i inženjer reče talasnu dužinu i karakteristike svog uređaja i svojih “stenica”.

— Moj je uređaj mnogo glomazniji, pa ga nisam poneo. Pokušajmo vašim da čujemo šta se događa u tvrđavi — predloži on Lunu.

Ubrzo Lun uhvati emitovanje Nikolsovih prislušnih uređaja. Njih trojica su slušali zapanjeni onim što su saznali. Tadeus Heler je govorio:

— Ovde u tajnom kazamatu tvrđave ste dobro pokopani. Pacovi će početi još žive da vas grizu. Sandra, moraš priznati sve. I ti, Brejer. Tačno znamo svaku reč koju ste izgovorili. Vešto smo vas zamenili pred komandosima. Luda Pat je odavno naša i zamenila je tebe, Sandra. Ona je vešto odigrala ulogu novog šefa na Antilima. Arnold Os se predstavio kao Brejer...

— Koliko će moći da laže? — upita Brejer.

— Dok ne likvidiramo komandose i podmornice. Obe su izronile posle izveštaja da sve ide lako i bez otpora. Sada su u luci dostupne našim bacačima bombi. Neće stići ni da daju znak SOS. Stopedeset komandosa pokosićemo već prvim rafalima, jer naših dve stotine ljudi imaju mnogo opasnije oružje. Naoružani su malokalibarkama s ležerskim nišanima, koje ispaljuju dvadeset metaka u sekundi — pričao je Heler.

— I sam sam naoružan takvom puškom i ne treba mi priča o njoj. Međutim, šta vi hoćete ovim razgovorom? Vratite nas u tajni kazamat, jer znam da ćete to učiniti šta god mi rekli — govorio je Mark Bejker, što je značilo da se razgovor vodi u Helerovom birou.

On je time opominjao Sandru Kan da čuva neku tajnu koju ovi žele i zbog koje ih još nisu likvidirali.

— Stvarno, Tadeus, šta hoćeš svim ovim pričama? Ja sam izdala jednom Kalingforda i svoju organizaciju. Posle sam izdala tebe i ostale ovde. Vratila sam se starim šefovima. Još jednom mi niko neće verovati. Zato kaži šta želiš da postigneš — skoro veselim glasom govorila je Sandra Kan.

— Hoćemo sve, Sandra — odgovori Heler. — Borba je na život i smrt. Već smo poslali novac i sve vredne stvari utovarene na dva brodića. Odredište znamo samo ja i par ljudi. Dići ćemo u vazduh ostrvce, ili naoružati radnike i devojke da poubijaju sve što zateknu ovde. Njih će ubiti otrovi i bakterije...

— Ali to je ludost, Heler! — uzviknu Sandra Kan.

— Nije, draga — blago reče Heler.

— Znali smo da može da dođe do katastrofe, pa smo pridobili “mekšeg” pilota helikoptera, kojim možemo da umaknemo. Luda Pat je izvrsna.

— Bakterije će se širiti dalje — reče Sandra Kan i glas joj otkri užasavanje.

— Naredićemo Japancu da uništi bakterije koje su opasne, a otrovi zbog eksplozije mogu da dosegnu samo do obližnjih ostrva. Na Sent Martinu neće niko preživeti, ali već na Barbudi niko neće stradati — mirno odgovori Tadeus Heler.

— Do đavola, Heler! — viknu Mark Brejer. — Vidim da ti je svejedno što će umreti hiljadu ljudi. Meni je čak milo što neću sam stići u pakao. Naći će neko i tebe, makar se sakrio u najdubljoj džungli.

— Dakle, vidite kako stoje stvari? — upita Dik Stander progovorivši prvi put od trenutka kad su Lun i dva njegova nova poznanika počeli da slušaju.

Inženjer Nikols upozori Luna ko govori, jer je mnoge ljude u upravi poznavao već i po glasu.

Bilo je čudno s koliko smelosti su Heler i Stander postupali svesni da su komandosi na nekoliko desetina koraka od njih. Istina, komandosi su mislili da je prevrat završen, jer ih je lažni Mark Brejer, odnosno Arnold Os obavestio da su krivci pohapšeni i da se čeka dolazak novog guvernera. Sada su rizikovali više nego što bi moglo da se smatra mogućim.

— Pričaj, Mark — zahtevao je ponovo Heler. — Pričaj šta znaš o svemu.

— Ja malo znam. Ponuđeno mi je deset hiljada mesečno i ja sam prihvatio da vas rasteram. Nisam uspeo i kraj! — odgovori pilot.

— Glup si i ne znam zašto su te šefovi izabrali kao svog mandatora prevrata — reče Dik Stander.

— Ja mislim da pogađam šta oni hoće od nas — reče Sandra Kan.

— Znam šta hoće od tebe, jer imaš još uvek ono što žele — pokušava da se našali Brejer kivan na nju što ga je tako lako uvukla u sve ovo.

Oni hoće da im se opet pridružimo — izreče ona svoju misao i brzo pogleda sve njih redom.

Brejer je bio iznenađen, a Heler i Stander su se zagonetno smeškali.

— To je prosto da čovek ne poveruje — reče Brejer i lice mu dobi smešan izraz. — Čuo sam svakakvih gluposti i neverovatnih planova, ali ovaj...

— Mislim da mu ništa ne možeš prigovoriti — smejući se dodade. Sandra Kan. — Oni nisu glupi. Žele da im skinemo s vrata komandose i to bez borbe, a posle mogu da nas smeste pravo u pakao.

— A šta će s novim guvernerom i ljudima koji će doći da preuzmu vlast? — pitao je još uvek ne verujući u mogućnost takvog plana Mark Brejer.

— Učiniće s njima isto. Pošto sam ja dobila uputstva za vezu, Luda Pat je s njima, ako im se i ti pridružiš, moraće da sluša i novi guverner i ko dođe sa njim — odgovori Sandra Kan.

— Ti govoriš kao da si već prihvatila ono što oni predlažu.

— Zar nisam?! — tobože iznenađeno uzviknu Sandra Kan i upitno pogleda Tadeusa Helera i njegovog prvog doglavnika Dika Stander.

Heler klimnu glavom kao da su se u svemu razumeli.

— I ja sam s vama — mirno i kao da nije onaj malopredašnji čovek reče Mark Brejer, jer beše shvatio mogućnost da i ovoga puta ostane živ.

— Onda sastavite izveštaj da je na Malom Skrubu sve u najboljem redu — zaključi Tadeus Heler.

— Da li ste primetili ranice na nadlanicama svojih ruku? — upita ih Dik Stander.

Njih dvoje su brzo pogledali svoje ruke, a onda njega. Sećali su se da su bili onesvešćeni udarcima, ali tek sada su preračunali vreme i otkrili da je ta nesvest trajala najmanje jedan sat više nego što bi bilo normalno.

— Šta ste nam učinili? — upita Sandra Kan i lice joj se opusti i poblede.

— Pustili smo vam u krv virus čije smrtonosno dejstvo počinje nakon osam dana. Samo mi znamo kakav je i imamo lek koji je jedini vaš spas. Moraćete da budete poštteni i da više ne igrate dvostruku igru, ako ne želite da umrete u mukama sličnim onima koje izaziva besnilo — objasni Dik Stander.

— Prilično grub postupak — primeti Mark Brejer.

— Čula sam za taj virus — reče Sandra Kan. — Stvoren je za ovakve ucene.

— Povrh svega pazićemo da budete pod našom stalnom pažnjom — dodade Heler. — Dva bistra momka određeni su da vas ne puštaju od sebe nijedan trenutak da ne napravite neku grešku.

— Onda smo se u svemu složili, jer smo morali — zaključi Sandra Kan i pokuša da se osmehne na svoj uobičajeni način, ali joj to ne pođe za rukom.

Saznanje da u krvi ima strašni virus alfa jedanaest, jer ona je znala i njegovu šifru, uništio je njen optimizam i razorio njeno poslovlično samopouzdanje. Prvi put je bila sasvim u rukama nekog drugog. Zaključivši o svom neugodnom položaju, zaklinjala se na osvetu. Glasno, pak, reče nešto drugo. Izrazila je sumnju da će sve proći tako glatko.

— Već je uspelo. To potvrđuje mirno uplovljavanje podmornica u zaliv. Jedino dugo ne bismo mogli da ih zavaravamo u pogledu vas dvoje. Doći će neko ko je dobro upućen u vaš identitet, i već ujutro će proveriti — reče Heler.

— A da mi nismo pristali? — upita Mark Brejer.

— Helikopter je spreman s tovarom gasnih i razornih bombi i mi bismo u svitanje potopili podmornice i uništili komandose. Odmah zatim bismo pobjegli i ostavili najamnike svih vrsta da se ovde poubijaju ne sluteći da su inače svi u zagrljaju smrti. Mislilo bi se da smo i mi stradali u tom haosu — izloži Dik Stander.

— Nije loše zamišljeno — složi se Brejer. — Računajte na mene u svakom pogledu. Biću vam odan makar zato da me spasete smrti, jer ne znam hoćete li mi verovati ako se zakunem da ovoga puta neću menjati gospodare.

— Verovaćemo, Mark — reče Heler.

— Zaklinjem se svojom čašću! — uzviknu Brejer.

Svi su se slatko smejali njegovoj zakletvi. I Sandra Kan je uspela da se smeje, ali više to nije bio onaj njen dobro uvežbani smeh lepe žene koja oseća da gospodari sredinom.

Gospodo, čuli ste da se svašta može dogoditi na ovom nesrećnom ostrvu. Zato učinite bar ono što se može. Čim budete mogli otići u svoje radionice i laboratorije, uništite najopasnije otrove i mikroorganizme — reče Lun ustajući.

— Ali meni je potrebno nekoliko sigurnih radnika da prenesemo tamponski materijal i gorivo. Bez njih neću uspeti — reče dr Takabea.

— Nađite ih smelo među laborantima i tehničarima — odgovori Lun. — Kad im kažete da im preti opasnost, ako ne osigurate laboratorijske i skladišne zalihe bakterija i otrova, oni će vas slušati.

Mislim da u zbrci događaja možemo pozvati i komandose da pojačaju straže oko laboratorija i fabrika. Tako bismo prikrili šta spremamo — predloži inženjer Albert Nikols.

— Učinite to odmah čim svane zora. Kad radnici dođu neka misle da pripreme za uništenje laboratorija i fabrika sprovedite po zahtevu uprave i komandosa — složi se Lun.

Odmah zatim on izađe u noć i poče da ostvaruje svoj smeli plan. Puzao je do blizu položaja komandosa, pa sačeka da mu se jedan od njih primakne. Onesvesti ga iznenadnim udarcem i odvuče ga skoro dvesta jardi šibljakom iznad igrališta. Tamo sačeka da se ovaj osvesti vezujući mu usta i ruke.

— Umrećeš ako se odupireš — pripreti mu odlučno i povede ga ka barakama “centra za zabavu”, kako je zvanično ime nosio bordel s devojkama nasilno prinuđenim da se bave najstarijim zanatom kao robinje bez nade.

Četvrt sata kasnije on zatvori zarobljenika u podzemnu prostoriju nazvanu “gluvi boks”. Tamo mu odveza usta i poče da ga ispituje. Morao je da ga dovede i u stanje pune hipnoze, kako bi proverio istinitost onoga što je ovaj rekao. Zvao se Pedro Makarakas i bio je plaćenik tajne jedinice, za koju nije znao kome pripada.

— Ima nas iz svih zemalja Južne i Severne Amerike — pričao je komandos koji je imao položaj narednika kompanije, kako je on nazvao svoju E četu. — Obavljali smo poslove od Antila do Galapagosa i upadali na kraće vreme u mnoge zemlje od Meksika i Paname do Argentine i Urugvaja.

— Ali kojoj sili pripadate? Koja je vaša zastava? — pitao je Lun.

— Onaj ko bi to saznao, morao bi da umre i ne sluteći zašto. Mi smo plaćeni i ništa ne pitamo. Potpuno smo izjednačeni s odmetničkim bandama, sem što se pazi na čvrstu disciplinu — pričao je zarobljenik.

Lun je bio načisto s tim da neće od njega mnogo saznati, pa mu uze uniformu i onako u vešu htjede da ga odvede i uspava negde u bujnom ostrvskom rastinju. Međutim, komandos je pokušao da beži. Lun je morao da ga ga učutka nožem za bacanje, jer sada mu nije bila prihvatljiva uzbuna. On odvuče leš svoje žrtve i sakri ga u jedan procep među stenama. Najveća korist od te glupe smrti bilo je to što je sada Lun mogao da se obuče kao komandos i što je znao javke za sve vreme operacija komandosa na ostrvu. Kod zarobljenika beše našao listić s nerazumljivim rečima, pa mu je ovaj objasnio da su to javke po danima. Prva je važila za ovu noć i već je bila precrtana.

Lun zapamti reči za tu i sledeću noć i brzo obuče zaplenjeno odelo i ponese oružje mrtvog komandosa.

Pošto su očekivali da ujutro počne obračun stražara i komandosa, Bak Plamer i Martin Telmadž behu probudili veze i mobilisali najbolje ljude među radnicima. Trebalo je odmah da se odluči šta da se radi kad počne međusobno ubijanje njihovih neprijatelja. Bilo je mnogo predloga, ali pobedila je opreznost.

— Krenućemo kao svakog dana na posao. Na znak dat sirenom fabrike broj tri, koja nam je dostupna u svako doba, napašćemo svakog ko nam se nađe na putu, bili to stari čuvari ili komandosi. Moramo zauzeti sve tačke na ostrvu i sačuvati red, dok ne odstranimo otrove, bakterije i gasove — izloži Bak Plamer ono o čemu je smatrao da su se sporazumeli.

— Neko mora da izviđa i bude dobro obavešten o svemu — reče jedan radnik.

— Uzimam to na sebe. Nek sa mnom ostane Telmadž. Uzeću još dvojicu. Hajde, profesore, budi ti prvi. Dobro bi nam došao i čovek koji govori španski — odmah predloži Plamer.

— Ja se javljam — ustade Brazilac Masimo Karitanas.

Plamer s odobravanjem klimnu glavom. Bio je to čovek koji se služio neobičnim oružjem u čemu je bio nenadmašan. Nosio je olovnu kuglu vezanu na tankom, ali čvrstom gajtanu. Njome je mogao da pogodi sigurnije nego puškom i na trideset jardi

daljine. Bliže ju je bacao ne ispuštajući gajtan, pa mu se kugla vraćala u ruku kao loptica. Tajna te kugle i Masimove veštine nikada nije objašnjena.

Već je nebo počinjalo da bleđi kada se grupa izviđača nađe na stazi ka kupastom brežuljku odakle se moglo videti znatno više nego iz nizine kod fabrika.

— Neko dolazi... Zaklonite se — šapnu Masimo Karitanas i spremi svoju kuglu.

Lun je kasno čuo da nešto leti kroz vazduh, šišteći kao bič, a onda ga snažan udar u čelo onesvesti. Kad je opet progledao nalazio se u jednoj vlažnoj jami pod zemljom, čije su se ivice osipale. Pred njim su sedela četiri čoveka.

— Koja me je budala onako tresnula? — upita Lun.

— Gospodin komandos se ljuti — reče Martin Telmadž i pokaza mu svoju žuljevitru i crnu pesnicu.

— Profesore, otkud ti ovde?! — iznenadi se Lun videći među ovim ljudima Kliva Hogana, čoveka poznatog po neobičnim novinarskim podvizima.

Lun ga je upoznao pre više od pet godina, kad je čovek s nadimkom Profesor bio u rukama londonskih gangstera i već osuđen da bude ubijen.

— Gospodine... Neću pomenuti ime, ali ću svojim životom garantovati za vas — odgovori uzbuđeni Kliv Hogan.

On Plameru i ostalima objasni da se radi o velikom čoveku, borcu protiv zločina i zaslužnom za ljudske slobode.

— Pa otkud on među komandosima? — upita Masimo Karitanas osećajući se krivim što je takvom čoveku umalo razbio lobanju svojom teškom kuglom.

— Siguran sam da će nam on to objasniti, kad mu kažem da smo zaverenici koji žele da unište upravu na ostrvu, a onda oružje, otrove, bakterije i gasove koji se ovde proizvode za krijumčarenje — reče Kliv Hogan.

Ostali ga nezadovoljno pogledaše.

— Pre pola sata uhvatio sam jednog komandosa i obukao se u njegovo odelo — odgovori Lun. — Pokušao je da beži, pa je morao da umre.

— Ali kakvi su vam ovo uređaji i oružja? — upita Bak Plamer pokazujući stvari uzete iz Lunovih džepova.

Jedno je primopredajna radio-stanica znatne snage, iako je tako mala. Ostalo su opasne spravice i hemikalije. To što liči na kratke cigare, su vrlo snažne bombe — odgovori Lun.

— Kao da si ti niko drugi nego Lun, kralj ponoći — nasmeja se Plamer.

— A šta biste rekli da se baš Lun nađe u vašim rukama i još uvek vezan kao ja? — upita Sikert.

— On je drugo... Lun bi nas odmah sve uspavao, pa bi se oslobodio bez ičije pomoći — odgovori nesigurno Plamer.

U tom trenutku Lun je dodirivao petom jedne petu druge cipele i postavio je tako da otvori slavinu s gasom. Na laki pritisak pete o petu ventil se otvorio i snažan gas za uspavljanje, koji nije imao nikakav miris, počeo da ističe. Lun malo zadrža disanje. Gas je brzo prestajao da deluje. Ali ko ga udahne biva skoro trenutno uspavan, snom koji ne traje duže od pet minuta, ako se delovanje gasom ne ponovi.

Lunu je i ovoga puta uspelo da se posluži sečivom ugrađenim u kaiš za pantalone i da preseče veze na svojim rukama. Kad su se četiri zaverenika probudila, Lun ih je držao na nišanu svog pištolja.

— Profesore, šta sad kažeš? — upita ga jetko Bak Plamer.

— Mogu samo da ponovim ono što sam pre rekao — odgovori Kliv Hogan. — Kazaću ti i to da ću imati o čemu da pišem kad se vratim u London i nađem s Lunovim prijateljem, mojim kolegom Markinčem.

— Još ćeš reći... — zausti Plamer.

— Da, ja sam Donald Sikert i to ne krijem od vas. Da vas uverim u iskrenost, vraćam vam pištolj — prekide ga Lun i baci pištolj Baku Plameru u krilo.

Iznenadenje je bilo ogromno, a onda nastade radost.

— Vreme brzo prolazi — oglasi se Plamer.

— Mislim da ne treba da žurimo — reče Lun. — Sad je već kasno da se dočepamo helikoptera, pa ćemo to ostaviti za sledeće veče. Imaćemo i pomoć spolja.

— Ali sad će početi sukob čuvara i komandosa — nestrpljivo upozori Plamer i ispriča šta je “zakuvao” u ponoć.

Lun mu kaza šta je paralisalo njegov plan i dodade:

— Moraćemo sami da razjurimo i stražare i komandose, i da potopimo podmornice.

Odmah zatim Lun ih upozori na postojanje još jedne zaverе i ispriča sve o dr Takabeu i inženjeru Nikolsu. Dogovoriše se da im neko odnese poruku koju će Lun napisati.

— Obračun se bliži, a mislio sam da ću propasti ovde kao običan pomoćni radnik za doturanje goriva — smejući se reče Kliv Hogan i počе da beleži nešto svojim nerazumljivim stenografskim znacima.

Sunce zateče nad ostrvom prividni mir. Komandosi su pravili zaklone od pruća. Komisija tajne organizacije saslušavala je pojedine članove uprave i “utvrdila” da Heler i Stander nisu organizovali nikakvu zaveru, nego je to podvala jedne druge, opasnije zaverе među radnicima. Mark Brajer i Sandra Kan dobili su nove radio-stanice i šifre, pa su javili da je na ostrvu sve u redu. Tedi Vend i Judžin Golford istraživali su među devojkama i radnicima. Jedino su oni bili čvrsto uvereni da zavera zaista postoji i da na ostrvu svakog časa može početi borba. Međutim, Heler i Stander su bili zaneti svojim planovima i nisu ozbiljno uzeli njihova upozorenja.

Novi “guverner” bio je neobičan čovek, koji se ponosio svojom veštinom prerušavanja, pa je bio iznenađen zahtevom da pređe u tabor svog prethodnika. Brzo je pristao i, u znak dobre volje, prikazao kako se prerušava.

— On je za cirkus, a ne za Mali Skrub — šapnu Dik Stander svom šefu.

— Ubrzaćemo naše poslove i odlazak, a on neka posle izvodi svoje veštine kad ga budu uhvatili radnici i ogorčene devojke — odgovori Tadeus Heler.

Desetak novih ljudi poslatih sa Čarlijem Karuterom, kako se zvao novi “guverner”, bili su iznenađeni gozbom koja im je priređena u kantini. Neki su se opili, a ostali su uzalud tražili svog šefa da pitaju šta treba da rade.

Ne sluteći da ga neko sluša, Čarli Karuter je sedeo sam u novom birou i raspremao iz kofera snažnu radio-stanicu. Svojim šefovima je javljao otvorenim, ali naročitim ispravljačem moduliranim tekstom, ako bi neko uhvatio tu poruku, mislio bi da su to šumovi i radio-smetnje. Držeći mikrofona, on je govorio uzbuđeno:

— Igra zaverenika ovde je zamršena. Heler i Standar su izdali, a gospođa Kan i pilot Brejer su im se pridružili. Mene su vrbovali i ja sam pristao, igrajući ulogu uobraženog veštaka za maskiranje. Ostavljam sve tako dok ne dobijem vaša uputstva.

Nije slutio da ga hvata jedan prijemnik, koji nije hvatao emitovanje njegove radio-stanice, nego ono što prenosi “stenica” inženjera Nikolsa.

Sada je Lun bio jedini čovek na Malom Skrubu, koji je znao planove svih zaverenika na ostrvu. Čekao je još da sazna koga će prvog pozvati novi “guverner” k sebi. Po tome će Lun znati i ko mu je pravi poverenik.

“Guverner” je pozvao Patriciju Vendel. Dakle, Luda Val je bila taj tajanstveni obaveštajac koji je prozreo događaje na Malom Skrubu. Ona je našla način da opomene Čarlija Karutera još čim je stigao, što joj nije bilo teško s obzirom da ga je ovamo sama prebacila helikopterom, na kome se smenjivala sa Markom Brejerom.

— Treba mi ta devojka da joj objasnim poslove zbog kojih treba da leti mnogo češće, jer je sada Brejer zauzet važnijim poslovima — objasnio je on razlog svog poziva neobičnoj devojci pilotu.

— Svidela mu se — objasnio je sebi i Heleru Dik Stander. — Bila je u kupaćem kostimu s redenikom i pojasom za pištolj. Tako je cirkusaner mogao da vidi sve njene draži.

— Ipak, budimo oprezni — sumnjao je lisac kakav je bio Tadeus Heler.

Jedan sat kasnije, iz Karuterovog biroa izašla je razljučena Patricija Vandel psujući i držeći revolver u ruci.

— Taj uobraženi tip je hteo odmah da me povali na pod svog biroa. Nije očekivao šamare — govorila je dolazeći, a “zbunjeni”

Čarli Karuter je provirio za njom držeći dlan na jednom obrazu.

Heler i Stander se povukoše u Standerov biro, skrivajući smeh koji ih je uhvatio. Za njima uđe i devojka vraćajući revolver u kuburu lepog opasača.

— On ne zna da sam do sada ustrelila pola tuceta nasrtljivaca, a spavala sa svima koji su mi se svideli — reče ona smejući se na tek otvorenim vratima.

— Uđite, gospođice Vandel — uslužno ustade Dik Stander.

Malo kasnije ona tihim glasom podnese “raport” o razgovoru sa novim šefom.

— Ta budala ne misli ništa drugo nego o mojim nogama. Zurio je u mene kao dete u slatkiš — zaključila ona, i ode.

VIII

Iako ostavljena u “zavetrini”, Džejn Vittington je imala pune ruke posla. Napisala je izveštaje Lunovom prijatelju reporteru Arturu Markinču i poslala ih u London. Pisma su bila sitno ispisana naročitom hemikalijom, koju još niko nije mogao da pretvori u vidljive tragove, ako nije imao Lunov izazivač. Povrh toga, bila je napisana obična putopisna reportaža. Tako se uklanjala sumnja eventualne špijunske cenzure na ostrvu, ili čak u Velikoj Britaniji. U pismima je označila i mesto gde će biti skriveni magnetofonski snimci svih Lunovih poruka i izveštaja s Malog Skruba.

Tek što je odnela pisma i predala pošti, morala je da se vrati i uspostavi novu, ugovorenu vezu s Lunom. On je obavesti da je stigao Hari Hof i da se kaje što je pristao da ga pusti u ovaj pakao.

— Postoji način da ga vratim, ako ti pomogneš — reče Lun.

— Valjda znaš da sam uvek spremna da učinim sve što tražiš — odgovori Džejn.

— Potrebna je mala prevara. Ja bih mu rekao da si u opasnosti, a pošto ja ne mogu da napustim ostrvo, neka ti on požuri u pomoć — objasni Lun.

— Dobro je što razgovaramo posebnim kanalom, pa on ne može da nas čuje, a nema ni ugrađenu modulaciju za našu ličnu vezu. Zvaću ga na zajedničkoj dužini i javiću da tebe nisam dobila, a da me nepoznati ljudi drže zarobljenu — predloži Džejn.

— Onda to učini pred večer, a odmah uputi Sama i krijumčara da dođu ovamo. Neka u dvadeset časova i trideset minuta priđu južnom rtu, jer smo otkrili kanale za odvod otpadnih voda iz fabrika. Jedan je isključen i njime može da se iziđe s ostrva. Obala na tom mestu je strma i mogu da se sklone

od pogleda sa ostrva. Važno je da priđu bez obuke, odnosno koristeći vesla. U slučaju da budu primećeni, neka skoče u vodu i rone prema izdvojenoj steni na istočnoj ivici tog južnog rta. Da li si me razumela? — dade joj Lun uputstvo.

Još jednom sve ponovi i htede da je pozdravi.

— Čekaj, Donalde, još par reči — zatraži ona. — Mogu li nešto da te zamolim?

— Slušam te, voljena moja — odgovori Lun.

— Zar ne bismo mogli malo da izmenimo plan?

— Šta predlažeš?

— Volela bih da tamo nisi sam. Zar ne bi mogao Sam da dođe k tebi? Hari će se vratiti s krijumčarem, koji se pretvorio u najposlušnije biće ovog sveta, a Sam da uđe na ostrvo...

Nije loša ideja. Obračun će početi u dvadeset i dva i biće to paklena noć. Sam Makferson bi tugovao celog života što se nije osvetio podmornicama koje su potopile njegov brod, a one mirno leže na površini severne bezimene luke. Onda udesi tako da krijumčar preveze Harija, a Makferson da dođe k meni — zaključi Lun dogovor.

Još jednom joj reče da je voli takvu, uvek spremnu na akciju.

— Moraćeš da me voliš još malo više — dodade ona na kraju misleći o svom planu. — Hoćeš li pratiti moj razgovor sa Harijem?

— Ovde imam veoma mnogo posla, a znam da ćeš ti to uraditi na najbolji mogući način. Ja sam sada u neku ruku glavni planer operacija. Ovde imam i divnih ljudi, koji su spremni da se bore — odgovori Lun.

— Unela bih neke izmene u objašnjenje koje budem dala Hariju kao razlog da dođe k meni.

— Učini kako misliš da je najbolje, ali obezbedi da on bude uz tebe.

— U to budi siguran.

— Oslobodićeš me velike brige. Volim te, Džejn! Doviđenja — zaključi Lun.

Džejn isključi vezu, ali nastavi da govori sama u sebi pod krovom ribarske kuće:

— Volim te, Donalde... Volim te svakim delićem svog tela, svakom mišlju i svakim dahom... Volim te i biću uz tebe čim padne mrak i čim počne borba na tom vražjem ostrvu...

Razgovarala je tako sa svojom ljubavlju, a onda krenu ka krijumčarevoj kući, u kojoj je čekao Samjuel Makferson. Dugo su razgovarali, jer Makferson se protivio jednoj tački njenog plana.

— To je sasvim ispravno da ja odem tamo, ali ti treba da ostaneš i prihvatiš Harija — reče on tvrdoglavo.

— On je mlad i divan čovek, ali nismo ga na ovaj put povelili da mu podvaljujemo i da ga udaljimo iz prve velike probe — reče Džejn. — Naprotiv, on treba da bude uz Luna baš kad je najteže.

— Pa neka bude — složi se mornar i htjede da nešto progunda.

— I ti treba da budeš tamo, jer postoji prilika da pošaljete na dno one piratske podmornice, koje su nas torpedovale bez opomene — dodade Džejn.

— Tako se govori! To je na svom mestu, dve mu oklopne kornjače! Neka idu na dno, trista im podlih torpeda! Daj da te poljubim usred čela zbog tih pravih reči — oduševljeno zabrunđa Samjuel Makferson, i poljubi je da je odjeknulo.

— Dakle, priznaješ da treba da budeš tamo? — nastavi ona da govori.

— Naravno!

— I Hari Hof treba da bude s vama?

— Treba. Neka se mladić očeliči i neka nauči da se tuče kako valja.

— Jesi li u to čvrsto uveren?

— Da, Hari treba da ostane, iako Lun hoće da ga ukloni.

— Ti, Lun i Hari zajedno u borbi, zar ne? Biće slavno!

— Naravno!

— A zašto si mene učio da gađam iz pištolja. Zašto me je Lun godinama učio svim vrstama borbe? Zar nisam uspela da

ostanem na svakom opasnom mestu?

Glas joj uzdrhta i ona pokri lice rukama i zajeca. Bilo je to najopasnije oružje jedne žene: suze.

— Šta ti je, Džejn, pobogu?! Pa to nije... Ja ne umem kad neko plače... Šta sam ja kriv? Daj da nekome nešto... Uh! — mučio se mornar oblećući oko nje.

Ona je uspela stvarno da zaplače, što je potvrđivalo i njen glumački talenat. Onda otkri uplakano lice i suznim očima pogleda mornara.

— A ja, Same? Zar nije i meni mesto uz Luna? — upita tako da je ličilo na vapaj za pravdom.

— Da, Džejn... I ti treba da budeš s nama. Nismo hteli da te izdvojimo zato što te potcenjujemo, nego zato što te volimo. Lun je hteo da sačuva i Harija zato što ga voli. Eto, dovela si me u priliku da prvi put u životu na neki način podvaljujem Lunu...

— Dakle, spremajmo se za borbu — oduševljeno zaključí Džejn Vittington.

Da bi bila sigurna u dogovor, ona neprimetno uze Makfersonov primopredajnik, izvuče specijalnu bateriju i ubaci listić papira s napomenom gde je baterija. Bojala se da mornar ne pozove Luna i ne razvrgne sporazum. Pored toga, ona ga više nije ostavljala ni za časak. Zajedno su otišli do ribareve kuće. Makferson se dogovori da ribar bude na jednu milju od ostrva u toku cele noći, makar šta se događalo. Za tu uslugu mu je Makferson unapred platio dve stotine dolara.

— To je mnogo — usprotivi se poštenjačina Klošar.

— Nije — uveravao ga je Makferson. — Usluga za koju te molimo nije bezopasna. Možeš izgubiti i brod i glavu, ali te uveravam da pomažeš časne ljude.

— Verujem vam, gospodine Jensej. Svi ste mi postali dragi i siguran sam da su vaše namere časne — odgovori ribar.

— Imam još jednu molbu — reče Džejn Vittington držeći u ruci dobro uvezan i zapečaćen paketić. — Dajte ovo vašoj ženi i napomenite joj da to dobro čuva i krije. U slučaju da nam se nešto desi, otvorite paket i pročitajte pismo u njemu.

Ribar prihvati paketić i klimnu glavom u znak pristanka. U paketiću su bili dijamanti spaseni s potopljenog broda.

Hari Hof je bio oduševljen onim što je doživeo na ostrvu, iako je bio ogorčen onim što je tamo saznao. Oduševilo ga je što je zatekao Luna u podzemnom skrovištu, okruženog prijateljima. Za tako kratko vreme Lun je upoznao prilike na ostrvu, shvatio zamršene odnose grupa i pronašao one s kojima će moći da zbriše s lica zemlje jednu skrivenu, ali krupnu sramotu čovečanstva.

— Vreme je da uključim svoju vezu sa Džejn — reče Hari Hof. — Treba li šta da joj kažem?

— Samo je pozdravi i kaži joj da se čuva. Brinem što je sama tamo, jer video sam da se agenti bande sa ovog ostrva motaju i po Sent Martinu — reče Lun tobože u žurbi.

Hari Hof uzdrhta slušajući kako Džejn govori:

— Slušaš li me Hari? Slušaš li? Osećam da sam u opasnosti i zato brzo odgovaraj.

— Čujem te, Džejn! Šta se događa? — javi se Hof.

— Sumnjivi tipovi su opkolili kuću i čekaju noć da upadnu — odgovori Džejn.

— Gde je Makferson?

— Otišao je na čamac s krijumčarem, jer večeras treba da stignu tamo.

— Kako je smeo da te ostavi?

— Kasno je za objašnjenja... Oni upadaju u kuću... Trudiću se da ih zavaravam pričom o... Kasno, Hof... — sve tiše je govorila Džejn Vittington, a onda prekide vezu.

Hof se bio izdvojio u ugao tunela, pa onda otrča k Lunu. Uzbudeno mu saopšti šta je javila Džejn

— Sada ne možemo ništa da učinimo. Pokušaj da dozoveš Makfersona, ako taj stari medved nije opet pokvario svoj primopredajnik — reče Lun zabrinutim glasom.

— Moram k njoj... Oni će je mučiti!

— Sad ne možemo ništa... Kad stigne Makferson neka se vrati. Ako hoćeš pođi i ti, jer ja moram da završim misiju na ostrvu, makar izgubio i Džejn i glavu — odgovori Lun i odmah nastavi da izdaje uputstva za odlučne pripreme.

— Ali kako možete, gospodine Sikert? — prekornim glasom upita Hari Hof. — Ona vas toliko voli... Ceo svet bi pomislio da ćete Vi...

Mladić beše nehотиčno prešao na zvaničan ton.

— A šta da uradim, Hari? Budimo trezveni. Znaš šta ovde treba da se dogodi — branio se Lun.

— Postoji taj helikopter — reče Hof.

— Danju ga ne možemo oteti, jer je na nišanu mitraljeza sa tvrđave, a postoje i radio-veze. Videli bi da letimo ka Sent Martinu....

— Onda ću ja sam...

— Ništa ti nećeš, Hari, bez dogovora. Najviše što možeš da učiniš jeste da u dvadeset časova i trideset minuta sačekaš Makfersona i da se s njim vratiš na Sent Martin — reče Lun tobože popustljivo.

— I otići ću! Posle ćemo se svi vratiti! — odlučno reče mladić.

— Biću srećan kad vas vidim. Uzdám se u tebe, Hari, i biću ti zahvalan ako spaseš Džejn. Nadám se da će ona umeti da se brani dok ne stignete u pomoć — zaključí Lun.

— To je još skoro dva sata. Kako da dočekam taj spori čamac? — uznemireno reče Hof.

— To je najbrži čamac na Antilima — ispravi ga Lun.

— Hof samo neodređeno zaklíma glavom. Bilo mu je žao što postoje važnije stvari od ljubavi, ili ljudi tako misle. Sećao se svoje devojke koju su ubili gangsteri pokušavajući da ubiju njega. Zanet sećanjima, brigom i željom da spase Lunovu Džejn, on je krenuo sa Hoganom i Telmadžom, koji su ga pratili kroz kanal do obale ostrva iza barijera od bodljikave žice.

U birou novog guvernera opet je na okupu bila grupa ljudi. Sem novog “guvernera” Karutera svi su bili iznenađeni što vide još i onog inspektora za finansije i poslovanje, koga su svi bili zaboravili. A on je i sazvaio skup. Pored njega i Karutera tu su bili Tadeus Heler i bivši “guverner”, njegov prvi pomoćnik i organizator proizvodnje Dik Stander, pilot helikoptera Mark Brejer, sekretarica bivšeg “guvernera” i opet zavodljiva Sandra Kan i na kraju tri smrknuta revolveraša: Arnold Os, Tedi Vend i bokser Judžin Golford.

— Gospodo — poče lepuškasti i plavokosi finansijski inspektor Roj Holovej.

Žagor se prekide i govornik opet zausti da nešto kaže, ali ga prekide dolazak Patricije Vandel. Ovog puta nije bila u kupaćem kostimu, nego u letačkom kombinezonu, povrh koga je imala pritegnut opasač i uprtač s revolverom.

— Zakasnila sam, ali ne svojom krivicom — reče ona i pogledom potraži mesto na koje bi sela.

Arnold Os iziđe i donese još jednu stolicu.

— Gospodo — ponovo reče Roj Holovej. — Mogao bih da vam pokažem svoja ovlašćenja, ali dovoljno je što ih je proverio guverner, gospodin Karuter.

— Proverio sam ih i ja — upade bivši šef na ostrvu Heler — Vaši nalozi za kontrolu finansija su u redu.

— Ne radi se o tim ovlašćenjima. Ona su bila pokriće. Ja sam stvarno stigao da izvršim potpunu opštu inspekciju, ali pod vidom pregleda računa i magacina — nastavi Holovej. — Moja ovlašćenja su takve prirode da mogu da naredim svakom od vas ovde ono što smatram korisnim. Je li tako, gospodine Karuter?

— Naravno! Sve vas upozoravam da gospodin Holovej ima najveća ovlašćenja, uključujući i pravo da svakog od nas osudi na smrt, bez objašnjenja. Iza njega stoje svi moji ljudi, komandosi, podmornice i negde u blizini jaka eskadrila aviona, spremna da raznese ostrvo tako da ništa ne ostane na površini vode, ako treba — izloži novi “guverner” ostrva.

Roj Holovej opet uze reč:

— Dakle, vreme je da se objasnimo. Ovog momenta komandosi nas drže opkoljene. Osuđujem na smrt svakog ko mi se usprotivi!

— Ali moji ljudi... Dao sam precizna uputstva da nas niko ne smeta — reče Arnold Os ustajući.

— Sedite mirno, Os! Luda Pat drži Vas na nišanu. Ona će Vas ubiti za primer ostalima, ako ne poslušate. Pat je zakasnila da bi sačekala “izmenu” straža — nastavi Holovej.

Os iskrenu glavu i ugleda revolver u ruci opasne devojke, a onda slegnu ramenima i opet sede. Nemir se čitao sa lica svih prisutnih.

— Slušajte dalje! — uzviknu ostrim glasom Holovej. — Ovlašćen sam da vam prenesem opšti oproštaj zbog zavere, izdaje i pobune, a nekima i zbog ubistva našeg odanog čoveka Endrju Kalingforda.

— Njega su... — začu se glas Tedeusa Helera.

— Časak, Heleru! — prekide ga Holovej vraćajući pramen plave kose s čela. — Hoću da vas još jednom spasem. Proglašavam da svaka laž izrečena ovde povlači kaznu smrti. A sad kažite ko je ubio Kalingforda.

— Mislim da ne treba ništa da kažem, jer vi znate sve — reče Heler.

— Onda ću vam izložiti stanje potpune zbrke u kojoj se nalazimo. Heler, Stander i neki drugi misle da vladaju situacijom, jer su zavrbovali čak i novog šefa ostrva. Niko od njih ne zna koga smo sve mi zavrbovali. Dok su se podsmevali novom šefu, on je slao izveštaj o pravom stanju zavere.

— To nije istina! — ote se Marku Brejeru.

Holovej pogleda prema Ludoj Pat, koja je razumela znak. Ona brzo izvuče revolver i opali u potiljak neopreznog pilota. Svi su bili sleđeni grozom trenutka i ubistva.

— On je izrekao laž, zar ne Heler? — upita Holovej.

— Naravno, gospodine! Zadnji put je prišao našoj grupi, koja je mislila da možemo prevariti organizaciju — odgovori Heler.

— Onda ispričajte ono što vi znate. Nehotičnu neistinu ne kažnjavamo smrću — reče Roj Holovej.

Taudes Heler opipa gustu bradu i pogladi razdeljak na glavi, a onda mirno i sasvim tačno ispriča sve što je on sam zgrešio prema gospodarima i sve što su činili ostali. Sandra Kan se javi odmah posle njega i izloži svoje grehe. Nije propustila ni intimne veze s više prisutnih, koji oboriše glave ne od stida što su joj bili ljubavnici, nego što nisu bili jedini.

— Bilo je mnogo obmanjivanja sa svih strana — primeti Tedi Vend.

— To je tačno — reče Karuter. — Mislim da smo sve razumeli. Traži se da sve zaboravimo i da se čvrsto zbijemo uz punu poslušnost i odgovornost.

— Zvuči kao da se nalazimo pred nekim nepoznatim opasnostima — reče Dik Stander.

— Ima ih, gospodine Stander. Opasnost je takva da je jedva možemo otkloniti. Naši šefovi ne mogu da rizikuju otvorenu borbu, pa nam pretila opasnost da padne odluka o opštem uništenju ostrva — odgovori Roj Holovej.

— Možemo li znati o kakvoj opasnosti je reč? — upita bokser Gelford.

— Na ostrvu se nalazi izvesni Donald Sikert... — odgovori Holovej.

— Ali dobijen je telegram... — prekide ga Heler.

— Znam, jer sam imao u rukama tu vest. Međutim, Lun se nekako spasao. Cele protekle noći vršljao je po ostrvu. Ubio je jednog komandosa, čije telo smo našli skriveno među stenjem. Otkrila ga je vrućina, koja je izazvala brzo truljenje i privukla insekte. Imamo i pouzdano obaveštenje iz Lunove blizine — odgovori Holovej ne dozvoljavajući da Heler sumnja u njegovu tvrdnju.

— To je suviše opasno — reče zabrinutim glasom Dik Stander.

Svesni smo toga. Znamo da su mu se pridružili dr Takabea i inženjer Nikols — nastavi Holovej. — Ja sam iskoristio povoljnu priliku i pridružio se njima.

— Oni su još uvek slobodni, zar ne? — upita Arnold Os.

— Jesu i nećemo ih sprečiti da izvrše svoj deo plana. Japanac treba da uništi bakterije, otrove i eksperimente u laboratorijama i hemijskoj fabrici. Inženjer Nikols obezbeđuje nervne gasove, eksploziv i otrove za punjenje municije i mina svih vrsta. Među ljudima koji njima pomažu imamo i svoje ljude. Još dok sedimo ovde počće požar u laboratorijama. Zato ostanite mirni — izloži Holovej trenutne prilike na ostrvu.

— Taj požar mora da je znak i za sve one koji su uz Luna — reče Heler.

— Tačno — potvrdi Holovej. — Ostavićemo da se napad ispolji, a onda ćemo dejstvovati. Sa podmornica ćemo ispaliti gasne rakete, koje papališu sve živo u određenoj zoni: Naši ljudi dobili su uputstva kako da se zaštite. Dovoljne su maske od vlažnog platna. Vodi treba dodati neke kiseline, limunske, sirćetne ili bilo koje druge, izuzev otrovnih kiselina. To kažem da bismo se i mi svi zaštitimo takvim maskama. Njih već uveliko prave moji komandosi — izloži Roj Holovej.

Osećao se kao general pred veliku bitku. On je bio uspešan obaveštajni agent, a zadnje dve godine se istakao i kao organizator novih tajnih delova mreže za specijalne zadatke. Istina, ni sam nije bio siguran kojoj tajnoj službi pripada, ali je verovao da je ona za koju bi s voljom radio. Sada je upućen u opasnu zonu i želeo je da vešto, ali i na efektan način, postigne cilj. Bio je oduševljen nadom da će u krugovima tajnih službi i špijunaže uopšte steći slavu čoveka koji je pobedio i Luna.

Baš kad je hteo da izda zadnja uputstva, odnekud dopreše eksplozije.

— Požar! — viknu bokser Golford.

— To dopire iz luke. Liči na bombardovanje — zaključio iskusni Tedi Vend.

Holovej poblede, ali poče da izdaje brza naređenja, posle kojih se svi razleteše da ih izvrše.

— Redovno me obaveštavajte! — doviknu za njima Holovej.

On i Čarli Kartur ostadoše sami nekoliko trenutaka, a onda počeše da upadaju kuriri komandosa, agenti, zbunjeni

službenici uprave i poneko od malopre prisutnih. Svi su hteli da dokažu svoju novu vernost starim gospodarima.

Lun je očekivao dolazak Samjuela Makfersona držeći slušalicu na uhu i slušajući burnu sednicu u birou šefa ostrva.

Još u toku početka izdao bi po neko naređenje.

— Došli su vaši! — javi mu Martin Telemadž određen da koliko god je moguće štiti Luna ne samo od opasnosti nego i od onih koji zbog oduševljenja žele da se nađu uz njega.

— Koji to? Treba da dođe samo onaj glomazni mornar — reče sumnjičavo Lun i ukloni zastor od materijala za džakove, kojim je podzemni tunel bio zaštićen.

Za trenutak je stajao kao pogođen. Pogled mu je bio oštar i ljutit. Gledao je Džejn, Makfersona, Harija Hofa i krijumčara Madoksa koji su stajali pred ulazom u ovaj krak tunela. Međutim, Džejn mu potrča u zagrljaj i u njegovim očima nestade ljutnje, a zameni je radost.

— Volim te, draga. Za sve drugo je kasno. Krećemo! — reče on i opet namesti slušalicu da prati savetovanje protivnika.

U tom trenutku dotrča Bak Plamer.

— Sve je spremno za požar u laboratoriji. Japanac i inženjer treba da se sklone — reče on uzimajući mašinsku pušku iz pripremljene kupe.

— Ja i Makferson idemo prema helikopteru. Kad čujete bombardovanje podmornica i luke, navalite na straže i probijte se do tvrđave. Nju treba da osvojimo makar imali velike gubitke — reče Lun.

— A šta ćemo mi ostali? — upita Džejn misleći na sebe, Hofa i pokornog krijumčara.

— Došli ste kad ste najpotrebniji. Moramo brzo stvoriti više od hiljadu platnenih maski natopljenih kiselinom — reče Lun i objasni šta je čuo pomoću inženjerovog prislusnog uređaja.

— Potreban mi je neki poznavalac ostrva i prolaza — reče Džejn već svesna odgovornosti koja pada na nju.

Neka s vama bude Martin Telmadž, a ja ću uzeti Madoksa zaključiti Lun.

Odmah zatim on krenu, a za njim su sledili Makferson i Madoks. Džejn, Han Hof i Martin Telmadž ispraćali su ih pogledom dok ne nestadoše u mraku među senkama drveća, šiblja i tajnih fabrika. Uzbudjenje pred borbu bilo ih je sve zahvatilo i sada je doseglo vrhunac.

— Imate li oružje? — upita Telmadž.

— Pištolje i lake ručne granate naše izrade — reče Hof već naviknut da svojim smatra sve što se odnosi na Lunovu grupu

— Treba nam platna. Što više običnog platna — reče Džejn.

— Hajdemo. Znam gde ga ima — reče Telmadž.

Tako su grupa za grupom kretale na svoja mesta da prihvate polazne položaje za borbu. Isto se događalo i u neprijateljskom taboru, čiji vođi su raspravljali prvo o unutrašnjoj izdaji, a tek onda o planovima napada na pravcima gde očekuju pobunu.

U hodu, Lun je čuo onaj deo razgovora u birou šefa ostrva u kome se govorilo o tome da je otkriven njegov boravak ovde. On zato skrenu ka kompleksu fabrike broj jedan i potraži inženjera Nikolsa. Nađe ga uzbuđenog, jer je i sam slušao razgovor u birou “guvernera” u tvrđavi.

— Oni znaju — reče inženjer kao da je već razgovarao s Lunom o toj novosti.

— To im neće mnogo pomoći. Očito kasne za nama u svim pripremama — odgovori Lun. — Vi počnite kako je dogovoreno. Vanredno je samo to što smo čuli da je neko izdao, a još je među nama.

Baš tada stiže Bak Plamer vodeći odred od pedeset radnika da ih postavi u zasede prema planu. Lun ga obavesti o onome što je otkrio prislušnim uređajem. „Još dok su razgovarali stiže i Kliv Hogan. On je pažljivo pratio priču o otkriću izdaje.

Sumnjam na jednog čoveka — reče on odmah. — Masimo Karitanas se ponašao čudno. Video sam da se krio odlazeći izvan kruga fabrike pred sam ručak.

— Gde je on? — upita Bak Plamer.

Niko nije znao da odgovori.

— Kad ga pronađete potrebno je da sve prizna, ili ga samo držite pod stražom dok se sve ne proverí. Ne zlostavljajte ga, jer sumnja može biti neosnovana, iako verujem u zapažanja o kojima nas je obavestio Kliv — zaključi Lun i požuri dalje prema mestu za spuštanje helikoptera, koje se nalazilo između skladišta za gorivo i žicom omeđenog koridora prema severnoj luci.

IX

U trenutku kad su se njih trojica približavali helikopteru, Holovej je govorio o planu pobune i rušenja na ostrvu.

— Još niko nije spominjao helikopter, a oba pilota su tamo u tvrđavi — primeti Lun.

Odmah zatim on preko ograde od bodljikave žice baci dve gasne bombe, koje tiho zašištaše. Jedan stražar iziđe iz zaklona i pade blizu samog helikoptera. Dva druga ostadoše nepomični u stražarskoj kućici. Tako skoro ključno oruđe na ostrvu beše ostalo nezaštićeno. Oni obidoše oko ograde i nađoše ulaz prema kome je bio okrenut laki mitraljez.

— Moramo se skrivati, jer možda ima još stražarnica u blizini — primeti Makferson savetujući krijumčara.

— Idem ja gore da stvorim malu zbrku i privučem pažnju na sebe — reče ovaj i otrča bez saglasnosti Luna i njegovog mornara.

— Šta mu bi? — upita Makferson.

— Sužena svest... Učinio je ono što je pomislio da treba. Poginuće, a mi nemamo vremena da ga zadržimo — reče Lun pomerajući žičanu prepreku da se provuče.

Odmah zatim njih dvojica se nađoše u helikopteru. Lun osvetli uređaje, proveri gorivo, pregleda punjenja bombi, a onda sačeka da se Makferson smesti na sedište. Objasni mu kako da otkaći bombe kad mu kaže, a onda uključi starter.

Opšta zbrka na ostrvu išla mu je na ruku, jer niko se nije pitao zašto letilica uzleće, a piloti u tvrđavi nisu čuli zvuk motora.

— Ove bombe mi izgledaju male — reče Makferson držeći odignut plehani poklopac spremišta pored sebe.

— Dovoljne su da potope i najveće podmornice, koje su na površini. Imaju i magnetni usmerivač, koji ih upućuje na

metalnu masu, pa pogađaju sa sigurnošću. Za ovakvu diverziju su baš ove bombe odlične. Pored razorne moći punjene su i nervnim gasom, koji sprečava posadu da se spasava, ili nešto preduzme. Važno je da iznenadimo neprijatelja — glasno je vikao Lun da nadjača brujanje motora.

U niskom letu predoše iznad koridora i rezervoara za vodu. Lun uključi reflektore i osvetli podmornice ukotvljene uz spoljni lukobran jedna uz drugu. Na obe podmornice stražari jurnuše ka automatskim topovima na palubama, ali bilo je kasno.

— Bombe! — komandova Lun i Makferson povuče ručicu.

Eksplodije grunuše tako brzo da helikopter posrnu i poskoči u vazduhu, ali nije bio oštećen.

— Vraćamo se! Spreman za drugu salvu! — uzviknu Lun.

— Samo napred, sinko! Propisno se dime i iskreću, sto im gusarskih napada! To su, dakle, gadni okeanski gmizavci, koji su na dno poslali moj najlepši brod, milion im muka i groznica! — veselo je odgovarao mornar.

— Pali! — opet viknu Lun i istog delića sekunde Makfersonova ruka obori ručicu okidača.

Opet eksplozija grmnu nad malom lukom i opet je njih dvojica osetiše u helikopteru. Nisu stigli ni da se okrenu u vazduhu, a već odjeknuše eksplozije u samim podmornicama. Ostaci su padali na površinu vode sa koje već behu nestali trupovi obe podmornice zajedno sa piratskim posadama.

— Tako su oni naše momke — reče Makferson.

— Žurimo nazad! — zaključi Lun.

Sa tvrđave se oglasi mitraljez i Lun ugasi svetla, pa naglo obruši ka površini mora. Hteo je da uz obalu i pod zaklonom skladišta za goriva stigne do prostora između dve fabrike, ali jedan kuršum beše pogodio i oštetio malu repnu elisu za pravac leta. Letilica je vrludala počinjući da se vrti u sve manjim krugovima.

— Spuštamo se! Spremni za spasavanje i plivanje! — doviknu Lun.

— Koliko havarija treba da doživim, milion mu nesreća?! — psovao je Makferson žaleći što mora odbaciti torbicu s ručnim

granatama raznih vrsta i automatsku pušku, koju beše uzeo jednom od uspavanih stražara kod helikoptera.

Lun rano ugasi motor, jer je želeo da spreči lomljenje pri udaru elise o vodu. Komadi bi tada mogli da ih rane, ili ubiju. Letilica pljusnu blizu obale i njih dvojica zaplivaše.

— Sreća je što smo se našli blizu severne luke. Znam prolaz koji je tajna za stražare — reče Lun.

U tom trenutku počeo pakao na ostrvu. Rafali mitraljeza su režali. Gruvale su eksplozije, a požari osvetliše pozornicu pokolja na ostrvu.

— Niko neće ni pogledati prema moru, jer je zabavljen onim bliže sebi — reče Lun osvrćući se da vidi je li Makferson blizu.

Ovaj je snažnim, ali mirnim zamasima grabio za njim. Uskoro su oprezno prilazili uzavrelom bojištu.

Arnold Os je prihvatio da povede svoje ljude da prepadom posednu sve vitalne tačke četiri fabrike, slagalište goriva, magacine oružja i rezervoara za vodu. Njegovi ljudi trebalo je da iznenade radnike u spavaonicama i da ih sabiju u jednu halu pod pretnjom mitraljeza i terorističkih mašinskih pušaka koje su izbacivale dvadeset kuršuma, prečnika pet i po milimetara, u sekundi. Imali su spremne i ručne granate s mnoštvom mikroskopski sitnih i otrovnih kuglica. Samo jedna od ovih bombi mogla je da ubije stotinak ljudi u zatvorenom prostoru.

Dok su stražari primali naređenja, počeo je napad na podmornice, a malo kasnije planuo je i požar na zapadnom delu ostrva.

— Požurimo! Brže tamo! — vikao je Arnold Os trčeći prvi niz padinu ka fabrikama.

Kod ulaza u fabriku je naleteo na snop kuršuma iz malokalibarskog automata, čiji pucnji se nisu čuli zbog tokotanja starih mitraljeza i gruvanja bombi. Desetine stražara popadaše, a drugi jurnuše desno ka ostalim fabrikama. Tako upadoše u još dve zasede, obezglavljeni i ne znajući šta da preduzmu.

Niz padinu stiže Tedi Vend i jedan stražar ga obavesti da je nadzornik svih stražara Arnold Os ubijen. Pokaza mu i njegov leš.

— Ja preuzimam komandu! Slušaj ovamo! — uzviknu iskusni Tedi Vend. — Povlači se ka kupleraju! Ovamo svi stražari!

On je pravim imenom nazvao “centar” za devojke prisiljene da “posluže za razonodu”. Stotinak stražara, od kojih neki behu ranjeni, povlačili su se zaobilazeći fabriku broj četiri, pa ispod jugoistočnog ugla tvrđave ka barakama koje su zauzimale devojke.

Svi su smatrali da im sa te strane ne pretila opasnost. Međutim, nije bilo tako. Ursula Gordon je još za dana naoružala većinu devojaka. U smrak su stigli dvadeset radnika pod izgovorom da idu u uobičajenu posetu devojka. Oni su doneli pune džepove ručnih granata, nekoliko pištolja i dve rastavljene mašinske puške starog modela, ali s eksplozivnim kuršumima, od kojih je svaki bio mala granata sa smrtonosnim čeličnim iglicama.

Tih dvadeset radnika i stotinak devojaka sada su stajali protivu Vendove grupe preplašenih stražara.

— Paljba! — komandovala je kao iskusni ratnik Ursula Gordon.

Neoprezni stražari behu prišli u neuređenim grupama i sada su se sudarali tražeći kuda da uzmaknu.

— Na njih! Napred! — zvala je u zanosu prve borbe hrabra i ogorčena devojka.

Ona potrča i susrete se sa Tedi Vendom. On je držao u ruci svoj revolver duge cevi i sada ga hitro uperi u Ursulu. Opali jednom i ona zastade zaprepaštena trenutkom i skamenjena udarom kuršuma.

— Ubio... Ti si me... — jedva izgovori, a onda pred njim ispusti ručnu granatu.

Vend kasno shvati šta, se dogodilo i htjede da se baci na zemlju, ali eksplozija ga odgurnu; nije bila jaka, ali smrtonosni su bili pogoci mnogobrojnih jedva vidljivih kuglica. On je znao

da će umreti u mukama, ali pokuša da se povuče. Sa strane stiže Elen Velš i jurnu na njega golim rukama.

— Ostavi me... Pogođen sam granatom — molio je Vend.

— Ubico! — vikala je devojka zarivajući mu nokte u lice.

Njegovi, kuglicama izbušeni, mišići nisu imali snage i nije mogao da se brani. Jedva se svalio licem k zemlji da zaštiti već povređene oči. U zanosu osvete, devojka je jahala na njemu, pa je jedan čuvar udari po glavi kundakom svog automata, a onda dodade rafal od desetak kuršuma u njena, zbog pocepane bluze, ogoljena, mršava pleća. Ona oseti samo prvi udarac, a kuršume samo kao nešto od čega nestade njeno telo. Istog trena ugasi se i zadnji delić njene svesti.

Čuvari se malo središe i shvatajući da se moraju braniti, podoše u napad. Slabo naoružane devojke su ginule ne odustajući od borbe. Njihovi juriši ličili su na masovno ludilo. Možda su to i bili, ali u zametku im je bila mržnja zbog dugog ugnjetavanja i sramoćenja. Samo petnaestak njih behu se sakrile u želji da se spasu. Međutim, podivljali stražari su ih nalazili i ubijali kao i one koje su ih dočekale s oružjem u ruci.

Crnkinja Fani Tomson, gola do pojasa i samo u kožnoj suknjici, krila se u šiblju s oštrim nožem u ruci. Istrčala bi u pogodnom trenutku i zarila svoj nož u leđa nekog požarom osvetljenog čuvara, pa bi se, kao senka, opet sakrila. U jednom trenutku ona ugleda jadnu Glinis Darti. Ta devojka nekad naviknuta na bogatstvo beše obučena u neobičnu belu haljinu, koju je sama načinila od venčаницe koju beše spremila za venčanje s čovekom koji je odustao u zadnjem trenutku. Zato se i javila ovamo, u službu koja je mnogo obećavala. Sada beše u toj haljini, ukrašena čipkanim velom i s lakim štapom u ruci. Ona je udarala jednog čuvara baš kad drugi podiže mašinsku pušku.

— Nećeš nju! Ona nije pri zdravom razumu, jadnica! — viknu Fani Tomson i zari nož u njegova leđa.

Onako s nožem on se okrenu i pritisnu obarač. Strašno oružje raznese gole grudi nesrećne Crnkinje i ona ih pokri rukama, a onda pade izdahnuvši pre nego što je dodirnula

zemlju. Ranjeni čuvar je uspeo da ubije još i devojk u belo haljini, pa onda i sam pade.

— Povlačenje ka tvrđavi! — naređivao je neko od preživelih čuvara.

Ostali su ponavljali naređenje trčeći ka šiblju. Uskoro su svi bežali ka ulazu u tvrđavu.

— Stoj! Nazad! — sretoše ih uzvici komandosa.

Svega tridesetak čuvara preživelih posle manje od sata borbe nadoše se u novoj neprilici.

— Ne možemo nazad. Mnogo ih je i svuda napadaju — reče jedan od njih.

— Čekajte tamo! — naredi jedan komandos i nestade u kapiji tvrđave.

— Malo kasnije se vrati sa bokserom Judžinom Golfordom.

— On preuzima komandu i zna šta vam je zadatak — reče komandos.

— Za mnom! — naredi bokser. Nekoliko stražara se sašaptavalo. Jedan od njih pristiže Golforda i ispali mu rafal mašinske puške u leđa.

— Zauzmimo položaj u kanalu kod igrališta — predlagao je neko. — Tamo su betonske svlačionice i zaštitice nas dok ne vidimo šta da činimo dalje.

Svi prihvatiše i sjuriše se ka igralištu.

I komandose njihov novopečeni komandant Holovej uputi u napad još ne shvatajući da je poraz neizbežan, jer su radnici dobili dosta oružja od ubijenih i pohvatanih čuvara. Već su nameštali bacače gasnih granata za napad na tvrđavu, a podmornice s gasnim raketama na strani protivnika već su bile potopljene.

— Ubijajte sve na koga naidete! — naređivao je Holovej, zaboravljajući čak i to da ni sam nije izvan opasnosti.

Iza njegovih leđa Dik Stander je šapatom govorio svom bivšem šefu.

— Tadeus, moramo krenuti odmah. Koridor ka severnoj luci je još slobodan, a naš čamac je tamo.

— Ukloni Ludu Pat. Ona “komanduje” u predsoblju. Ja uzimam na sebe Holoveja, a posle ću otići da vidim i svog naslednika. On organizuje odbranu tvrđave — složi se Heler.

Malo kasnije Stander iskoristi priliku kad ostade sam kod Patricije Vandel. Priđe joj s uperenim pištoljem i hladno reče:

— Pođi ispred mene, ako nećeš odmah da umreš.

Devojka posluša. Stander je odveden u uski hodnik, iz koga su stepenice vodile u podzemne tvrđavske kazamate. Tamo joj zločinački mimo ispalili metak u glavu, jer je smatrao da ga je izdala u trenutku kad je mislio da vlada ostrvom.

On se vrati i nađe Tadeusa Helera kako nešto govori u telefonsku slušalicu.

— Imam na vezi inženjera Nikolsa. On predlaže da se predamo. Zna i vođu pobune. To je livac Bak Plamer. Na tog neupadljivog čoveka nikad nismo sumnjali — reče ovaj pokrivajući mikrofon na slušalici.

— A gde je Holovej? — upita oprezni Stander.

Tadeus Heler se lukavo osmehnu u pokaza na sef ugrađen u zid.

— U sefu!? — iznenađeno upita Stander.

— I dobro zaključan — smejući se odgovori Heler.

— A Čarli Karuter?

— Njegovom srećom zakačio ga je po glavi neki izdaleka ispaljeni kuršum, pa je smešten u previjalište. On je van stroja i ja sam preuzeo komandu.

— Da li će pristati komandosi?

— Videćemo — odgovori Heler i nastavi razgovor s protivničkim taborom.

Govorio je da ima rezervu bakterija i otrovnih mina, koje će ispaliti ako se ne prihvate pregovori.

— Ti si započeo pregovore? — tiho upita Stander.

Heler Klimnu glavom i nastavi razgovor. Kad prekide, ispriča Standeru o čemu je razgovarao sa inženjerom.

— Pretnje su ga malo pokolebale i rekao je da će izvestiti Luna i Plamera — zaključio on ustajući.

— Pa šta sada? — upita Stander.

— Okupi preostale šefove, pa da se dogovorimo, Siguran sam da će Lun shvatiti pretnju. Uspećemo da izađemo iz ovog pakla, ako nas posluži stara sreća — odgovori Stander.

— Ali naše pretnje nemaju osnova. Nemamo ni bakterije ni otrove. Japanac je sve spalio plašeći se katastrofalnog “bekstva” novih bakterija — reče Stander.

— Ali Lun i ostali ne znaju da nemamo čime da pretimo — umiri ga Heler. — Ti znaš da ja umem da vodim igru. Nadam se da ćemo i ovu dobiti.

— Verujem u tebe — pohvali ga Stander misleći na svoju odluku da igru sam dobije.

Još kad je stvorena zavera protivu tvoraca svega na ovom ostrvu, Stander je zamislio da poubija sve one koji ostanu zadnji da dele plen. Sada su ostali samo on i Heler. Negde je bila živa i Sandra Kan, ali ona nije znala gde ih čeka novac ukraden od pravih gospodara ostrva.

On otrča da prikupi preživle ljude, a Heler ostade uz telefonski aparat da nastavi pregovore.

Baš tada komandosi jurnuše i pretrpeše ogromne gubitke. Naterani uzvicima starešina pođoše još jednom u napad i proređenih redova uzmakoshe sada neposredno u zaklon tvrđavskih zidina.

Lun i Makferson behu stigli do komandnog centra pobune. Tu dobiše druga odela i raspitaše se o Džejn. Lun joj poručio da prekine pravljenje platnenih maski, jer su podmornice potopljene, a trebalo je da joj kaže otkuda prete gasne granate. Brzina ga je omela, a malo pocepanog platna nije bilo velika šteta.

Izveštaji o borbama su bili povoljni. Čuvari uprave ostrva su bili razbijeni, a komandosi sami ne mogu da pobeđu. Neko donese ranjenog krijumčara Keba Madoksa, koji je uspeo da se

obraduje što vidi živog Luna, jer imaće ko da mu izvuče malu minu iz tela, a onda izdahnu.

Bio je tužan izveštaj o pokolju devojaka i čuvara kod baraka bordela. Broj mrtvih na obe strane procenjivao se već na stotine. Tada stiže Nikols s predlogom da se pregovara.

— Da preslušam snimak, razgovora za vreme dok sam bio odsutan, a vi za to vreme odugovlačite pregovore — predloži Lun.

— Nije potrebno da slušate magnetofonski snimak, jer ja sam sve čuo — reče inženjer i ispriča šta su razgovarali Heler i Stander.

— Dakle, blefiraju s bakterijama i otrovima — zaključí Lun.

— To je sigurno. Oni su se užasavali da sami dodirnu čak i otrovna oružja. Pokušao sam da proverim to kod dr Takabea, ali nisam ga našao. Dakle, šta zaključujemo — reče inženjer.

— Neka pregovore preuzme Plamer — reče Lun.

— Ali oni znaju da ste i vi ovde. Vas bi najbolje poslušali — reče inženjer.

— Ti ćeš ih bolje razumeti, jer ja sam neobrazovan čovek — reče Bak Plamer.

Lun se nasmeja i dodade:

— A bio si obrazovan da pod nosom čopora vrsnih agenata, gangstera i konspiratora svih vrsta pripremiš pobunu, koja pobeđuje. Ti vodiš poslove, a ja sam slučajni saputnik.

— Kad se mora, neka bude — prihvati Plamer. — Međutim, rušenja fabričkih uređaja se ne obustavlja.

— To je neophodno, Bak — složio se Lun.

U biro stigoše tri oficira komandosa i ranjeni Karuter, čiji položaj su oni znali i zbog koga su bili spremni da poslušaju. Tu se nađe i Sandra Kan. Pošto su pridošli zatekli tu Helera i Standera, bilo ih je sedam.

— Gde je Roj Holovej? — raspitivao se Čarli Karuter držeći se za glavu, ali niko mu nije odgovarao.

— Počnimo, gospodo! — pozva ih Tadeus Heler.

On izloži sve što je znao o stanju na ostrvu i zaključi da treba odlučiti o predlogu da se pregovara.

— Mi smo ostali bez veza sa centrom. Pobunjenici su zauzeli luku i potopili podmornice. Mi smo došli na dva laka broda, ali oni su sada u njihovim rukama — izvesti jedan od oficira u odeći komandos.

— Zar neće stići neka veća jedinica da potpuno uguši pobunu? — upita Heler obraćajući se svom nasledniku Karuteru.

— Nije predviđeno ... Šefovi nisu ni sanjali da ćemo mi ovde biti dovedeni u izgubljenu poziciju — odgovori Karuter.

— Ali neka sada predvide. Imate li bar vi neku vezu? — upade jedan od oficira.

— Vezu imam. Moja radio-stanica je dobro sklonjena i svaki čas mogu da pozovem pomoć — odgovori Karuter.

— Pa zašto već niste to učinili? Naši ljudi su ovde izginuli i moglo bi da bude gore — glasom protesta reče drugi oficir.

— Naši tamo... Naši šefovi ne mogu da pomognu kako bi nama trebalo, jer to bi bila invazija, skandal... Njihova pomoć bila bi smrt za sve nas — izjavi Karuter.

— Zašto? — Upita Sandra Kan.

— Nijedna država neće priznati da ima veze što se radi na ovom ostrvcu, čija je tajna možda već otkrivena celom svetu, jer Lun je sve saznao — objašnjavao je Karuter. — Dakle, ostaje ona eskadrila da razori ostrvo i napalmom sve sprži tako temeljito da ne ostane ništa. Verujem da ni od vaše lepote ne bi ostalo niša sem sećanja kakvog udaljenog džentlmena.

— Hvala na jasnom i potpunom obaveštenju. Lepo smo se nasukali — reče Sandra Kan i osmeh joj se ugasi.

— U tom trenutku zazvoni telefon. Heler reče da će on uzeti slušalicu, jer već je razgovarao sa protivnikom, pa je u toku stvar. Karuter odobri klimanjem glave.

— Ovde Heler! — javi se zločinac trudeći se da mu glas bude miran i beбриžan.

— Ovde Bak Plamer — začu se odgovor.

— Šta želite? — upita Heler.

— Saopštavam vam da zahtevam predaju ...

— Ali nećemo da razgovaramo tako. Mi imamo jake ...

— Ništa vi nemate, zlikovče! Predajte se u roku deset minuta, ili ću narediti da počne bombardovanje tvrđave iz bacača gasnih bombi — podviknu Bak Plamer.

— Mi smo onda prinuđeni da upotrebimo otrove i bakterije, kao i ostala oružja za potpuno uništenje svega živog na ostrvu. Vi znate da smo toga dosta proizveli — pokušavao je da i dalje blefira Tadeus Heler.

— Dok ti odatle brbljaš, “guverneru”, naši drugovi su dobro poseli koridor ka severnoj luci, kanalizaciju fabrika prema istočnom rtu i svaki mogući pravac bekstva. Za deset minuta ugušićemo vas tu u toj jazbini — odgovori Plamer.

— Ali čoveče... zausti Heler.

Međutim, veza se prekide. Heler je morao da kaže ostalima pravo stanje stvari.

— Oni će nas poubijati. Treba da pozovemo avione. Mi ćemo pokušati da se probijemo do luke i osvojimo brodove. Bar neko će se spasti od potpunog uništenja — zaključio Čarli Karuter.

On pogleda ostale. Svi su klimnuli glavom ili glasno rekli da se slažu s tim očajničkim korakom.

X

— Srećna je okolnost što smo mogli da čujemo njihove planove — reče Bak Plamer, ustajući da pokrene ljude prema odbrambenim položajima, koje je hteo da uspostavi na prilazima zapadnoj luci.

— Ta srećna okolnost treba uvek da je prisutna. Da nisu postojali prislušni uređaji inženjera Nikolsa, Lun bi već našao način da ih sam postavi ne samo u biro, nego i u odela neprijatelja — primeti novinar Kliv Hogan.

— Ali kako da sprečimo poziv avijaciji? — pitao se glasno Bak Plamer.

U tom trenutku uđoše Lun, Makferson i Hari Hof.

— Znam da ćete pojačati odbranu prema luci, ali treba da pripremimo i evakuaciju — reče Lun Plameru.

— Plovni objekti i svi čamci jedva ako mogu da pokrenu dve stotine ljudi. Šta da čine ostali, jer vreme odmiče, a mi ne možemo ništa, sem da zaplivamo među ajkule? — glasno je razmišljao vođa pobune na ostrvu.

— Opet bi trebala neka srećna okolnost — reče Hogan beležeći tu misao kao deo budućih reportaža o neobičnom obračunu.

— O čemu je reč? — upita Lun.

Novinar mu ispriča da je bilo reči o srećnoj okolnosti što su mogli da prislušuju sve neprijateljske tajne. Sada se zna da će tajanstvena eskadrila prosto razneti i spaliti ostrvo, ali nema načina da se to spreči. Ako pobunjeni radnici saznaju šta im preti, moglo bi doći do panike i nasilnog ukrcavanja u dva brodića. To bi komandosima dalo priliku da napadnu i postanu opasni.

— Srećne okolnosti postoje, ako ih na vreme stvorimo. — reče Lun i okrenu se Makfersonu i Hofu. — Vas dvojica krenite i

nađite Bernara, sa kojim ste se dogovorili da vas čeka na pučini.

— Ali to smo mi... Računali smo na evakuaciju naše grupe — tiho odgovori Makferson.

Lun se činio da nije ni čuo ni razumeo tu mornarevu upadicu, pa nastavi:

— Brzo otplovite na Sent Martin i pokušajte pokrenuti sve ribare i plovna sredstva obećavajući nagrade i zahvalnost. Vi ste jedina šansa ovim ljudima.

— Ako je tako, oteću nečiji veći brod i doploviću ovamo makar se svet prevrnuo u okean — prihvati Makferson i htede da objasni Lunu trenutak malopredašnje slabosti.

— Znam, Same! Sve znam! Požurite! — uzviknu Lun.

Njih dvojica otrčaše u noć.

— Vreme je za naš napad, jer zločinci neće da se predaju — zaključí Bak Plamer.

— Napadamo u svakom slučaju, ali, ujedno, najveće snage treba da štite luku, ako se slažete s tim. Biće to nova srećna okolnost ako naš prijatelj ribar Simon Bernar dovede ribare s brodićima, jer ljudi će već biti oko luke i nećemo gubiti u vremenu — upozori Lun.

— O svemu treba misliti. Bojim se da bi naš poduhvat bio tragičan podvig da se nije našla i ta srećna okolnost što ste vi stigli ovamo — smejući se reče Plamer.

Naređenja krenuše osvojenim telefonskim linijama, radio-vezom pomoću toki-voki aparata otetih od čuvara i kurirskim vezama, a onda poče napad.

Komandosi su računali da će udar biti po praznoj tvrđavici, jer su se grupisali zapadno od nje i privlačili se ka liniji za očajnički juriš. Međutim, brza automatska oružja, mitraljezi i minobacačke granate bez gasa i otrova stvoriše neprobojnu zavesu smrti na padinama, iznad rezervoara za vodu, stanova za hemičare, igrališta i laboratorije, sa koje je još dopiralo svetlo požara. Komandosi ipak pođoše na juriš, a onda ustuknuše.

— Predajemo se, ne pucajte! — pozivali su već iz nekoliko grupa.

Kratko zatišje iskoristiše i čuvari skriveni kod igrališta i predadoše se radnicima, koji ih odvedoše u zaklone s druge strane igrališta.

Lun je i dalje slušao šta se događa u birou na tvrđavici.

— Najkasnije u svitanje eskadrila će bombardovati, a vaši ljudi nisu uspjeli ni da se približe luci — govorio je Karuter oficiru komandosa.

— Mnogi se predaju, a dve trećine su mrtvi. Zbog toga smatram da je predaja jedini izlaz — reče oficir komandosa.

Odjeknu pucanj i on se svali na pod okrećući glavu da vidi ko ga je pogodio. Dik Stander i Sandra Kan stajali su na vratima i oboje su držali pištolje u rukama. Tadeus Heler i Čarli Karuter su ih neodlučno gledali. Trebalo je da potegnu oružje, ali šanse su im bile male, a možda Stander i Sandra nemaju nikakve zle namere. Ovo dvoje iskoristiše neodlučnost bivšeg i sadašnjeg “guvernera” pa priđoše bliže.

— Sve je okončano — reče Stander. — Nema nade da se spasemo svi, pa je bolje da odmah umrete.

— O čemu ti to, Dik?! — preplašeno uzviknu Heler.

— Ne mogu dozvoliti da padneš u ruke Lunu, a znaš gde je naš novac i kuda bežimo — odgovori Stander i opali.

Pištolf u ruci Sandre Kan planu u istom trenutku. Dva čoveka zabaciše glave pogođeni u lice i čelo, a onda se svališe na tle.

— Požurimo! — uzviknu Stander.

— Sreća je što sam davno pripremio bekstvo, pa sada možemo da umaknemo.

— Sad sam sigurna da te stvarno volim, Dik, jer si najpokvareniji od svih ljudi koje sam upoznala — smejući se zaključujući Sandra Kan.

Više se ništa nije čulo iz tvrđave i Lun prekinu prisluškivanje. Požurio je s grupom naoružanih radnika ka

tvrdavi u nadi da će preseći put Standeru i špijunki, ali malo kasnije bio je svestan da su oni znali neki put da umaknu. Nije više mogao da misli na njih, jer je trebalo završiti rušenja na ostrvu, pripremiti odlazak živih jer već se javljalo izdajničko svetlo zore na istoku.

— Zadnji komandosi su se predali. Imamo ukupno devedeset i tri zarobljenika. Mrtvih kod neprijatelja ima oko tri stotine, a naših za oko pedeset manje. U naše ubrajam i nesrećne devojke, od kojih su se neke hrabro borile — izvesti Bak Plamer i sam gledajući prema istoku.

— Da li su brodići i čamci isplovili? — upita Lun.

Plamer klimnu glavom.

— Bilo je dogovoreno da vi idete s njima, jer i tamo treba neko da ih vodi — prekorno reče Lun.

Ljudi su mi ukazali poverenje i ja ne mogu drugačije. Ostaću zadnji na ostrvu — odgovori Plamer i iziđe na. zaravan uz podnožje tvrđave.

Tu se ispružio da predahne. San mu je sklapao oči.

Lun je sa osmatračnice zurio u daljinu. Odjednom mu jeza prođe telom. Desetine brodića i čamaca su u čoporu plovili ka ostrvu i bili su sad udaljeni manje od milje. Lun otrča u tvrđavu i javi da svi siđu u luku, a onda nađe Džejn i njih dvoje zajedno napustiše bojište.

Dok su se spuštali ka spaljenim laboratorijama i ostacima hemijsko-biološke fabrike Lun reče:

— Celo vreme ne znamo šta se dogodilo s Japancem.

— Dr Takabea je bio značajan za mikrobiologiju. Bilo bi dobro da smo ga našli — reče Džejn Vittington.

— Sada je kasno da preduzmemo bilo šta — odgovori Lun.

Malo kasnije, oni se nađoše sa Makfersonom i Hofom. Oni ga obavestiše da brodića i čamaca ima dovoljno, a da njih čeka ribar Simon Bernar, koji sada zna šta se dogodilo na ostrvu.

— Znaju li i ostali ribari? — upita Lun.

— Da ne znaju ne bi ni došli — odgovori Hari Hof.

— Treba požuriti ukrcavanje — zaključio Lun. — Strepim da će svakog trenutka stići vazdušni pirati ko zna po čijem

naređenju.

— Mislim da neće stići — reče Hari Hof. — Bar tako je obećao naš prijatelj ribar.

— Šta on može protiv nepoznatih aviona?! — začudi se Lun.

— Imao snažnu radio-stanicu skrivenu na brodiću. Taj čovek ima vezu s nekom organizacijom, ili državom. Nismo tražili da nam sve otkrije — odgovori Hof.

Budi jasniji — nestrpljivo reče Lun.

— Pusti da ja objasnim malo jednostavnije — upade Makferson. — Evo kako to ide: neki avioni su na ostrvu Sven. Na istoj visini je Kuba. Ribar odnekud zna da su avioni na Sven došli iz Hondurasa, a tamo su bili i komandosi. Neka ostrva pripadaju Sjedinjenim Državama a neka drugima — Nikaragvi, Holandiji, Francuskoj, Britaniji, Španiji, Dominikani... I tako, pošalješ vest da ovo i ono ostrvo hoće da napadnu “neidentifikovani” avioni. Tu je Kuba. Lovački aparati počinju da krstare nad ostrvima...

— Sad je sve jasno — prekide ga Lun.

— Eto — dodade Makferson. — Ribar je rekao da su mu prijatelji obećali stvaranje takve gužve i zabune nad celim Karibima da se teroristi neće ni usuditi da polete u ovom pravcu.

— Ali, ja sam siguran da će stotine agenata krenuti da nađu nas četvoro. Zato požurimo ka našem prijatelju — zaključí Lun.

— S njim smo se već oprostili. Bolje je da niko ne zna na kojem smo brodu — reče Hari Hof.

— Je li ti neobično, Donalde, što mladić ume da misli? — upade Džejn Vittington.

— Pa... nije. U njegovim godinama ja sam već doktorirao na dva univerziteta i preturio preko glave obračun s Falkom i kompanijom — odgovori Lun.

Po prirodi sabran i sposoban da sve tačno i brižljivo uradi, dr Takabe beše bez i jedne greške pripremio uništenje zaliha svih bioloških otrova, bakterija, virusa i hemikalija opasnih za

okolinu. Bilo je neobično to što je uprava ostrva tražila od njega takve pripreme, razume se, ne dajući naređenja i za paljenje. On je shvatio da obe neprijateljske strane u pogledu njegove oblasti rada imaju iste interese. Međutim, on sam mrštio se i na samu pomisao o pobuni radnika, ali nije nalazio opravdanje i korist od toga da ustane protivu njih. Zbog svega toga on je odlučio da se odmah odvoji i da skriven sa svojim pratiocem Nakacukosom sačeka mogućnost da napusti ostrvo i da se vrati u Sjedinjene Države, svoju novu domovinu.

— Osećam da sve ovo nije u interesu onih koji su nam pomogli da se uselimo u Sjedinjene Države i da dobijemo državljanstvo — poveri on svom pratiocu kad se nadoše u skrovištu tajno izgrađenom ispod rezervoara za vodu.

Stari Japanac nije obraćao pažnju na to šta dr Takabea govori. Njega je iznenađivalo postojanje ovog skrovišta i upita ko ga je i kada stvorio.

— Ono je delo dalekovidih ljudi. Jedna važna agencija naše nove domovine izgradila ga je još pre nego što su ostrvo iznajmili vlasnici zločinačke kompanije. I to je sada za nas prava blagodet — odgovori dr Takabea.

— Ali kako ste vi saznali za njega? — raspitivao se dalje Junagi Nakacukosa.

— O tome ne treba da razgovaramo. Međutim, s obzirom na to da među nama i inače nema tajni, mogu ti reći da sam još pre dolaska iz Japana uživao poverenje nekih Amerikanaca. Oni su mi pomogli da budem primljen na studije, a kasnije i da dobijem mesto u najboljim laboratorijama. Znali su i da dolazim ovamo, pa su mi za svaki slučaj obezbedili ovo skrovište da ovde sklanjam kopije naučnih otkrića i izveštaje kako napreduju poslovi. Neko drugi je to uzimao i upućivao dalje — ispriča dr Takabea i njih dvojica učutaše

Iako je skrovište bilo duboko pod kamenim tlom, u njemu su se osećali potresi eksplozija, a prodirali su i odjeci bitke. Samo po sluhu, njih dvojica su procenjivali šta se događa. Bližila se zora kad skočiše preplašeni. Dr Takabea je držao pištolj, a njegov pratilac i sluga Nakucakosa železnu polugu.

— Jeste li ovde, gospodine doktore? — još iz potkopa javi se Dik Stander.

— Gospodin Dik Stander — tiho šapnu dr Takabea. — Ne znam otkud on ... Valjda nije još pre?... Onda je on tajni agent Centralne obaveštajne službe.

— Budimo oprezni — savetovao je Nakacukosa i sam ne znajući šta to treba da znači.

— Dolazim s gospođicom Kan — javi se Stander opet.

Celo sklonište bilo je izgrađeno vrlo vešto. Sagrađeno pre temelja za nosače vodovodnih rezervoara bilo je i dobro zaštićeno i odlično skriveno. Imalo je ulaze iz potkopa u kojima su bile cevi, hidranti i dovodi vode. Uz cevi bio je prostor kroz koji je čovek mogao da se provuče. To je bio jedan način da se dođe do skloništa, ali postojali su i kanali ispod ovih gornjih. Tako se ovamo moglo stići iz svakog većeg šahta vodovodnog sistema. Dr Takabea znao je samo onaj iz pravca laboratorije i krak ka pristaništu, gde se iz brodova isumpava voda.

— Jeste li se poplašili, gospodine Takabea? Budite mirni, jer mi smo svoji — dodade Dik Stander i uđe ispred Sandre Kan.

Dr Takabea ih dočeka ne ispuštajući pištolj iz ruku.

— Od kada znate za ovo sklonište, gospodine Stander? — upita on rešen da puca u pridošlice, ako oni odskora znaju tajnu skloništa.

— Ja ga znam još dok je izgrađivano — reče Stander. — Sada nije vreme da odugovlačimo sporazumevanje. Ja sam agent za specijalne zadatke. Zato sam i postao zamenik šefa na ostrvu. Sve vreme sam uzimao vaše izveštaje i spise. Ja sam ih i prosleđivao dalje.

— Onda ja ne razumem mnoge stvari. Imao sam utisak da ste vi čovek druge vrste. Bili ste pokretač zavere protivu kompanije na ostrvu, iako ste uživali njeno poverenje — reče dr Takabea.

— Čovek ima i privatni život i može da upadne u avanturu... Može i da Agencija želi alibi za svoje učešće u stvaranju kompanije za proizvodnju oružja terora... Možda su naši šefovi

odlučili da prestanu... Možda su tako dospele i vesti do Luna — govorio je Dik Stander.

— Onda ja nikada neću biti siguran za koga sam radio — zaključio biolog i krupne graške znoj pojavaše mu se na čelu. — Sada mi se čini da su me isti ljudi doveli ovamo i dali mi tajni zadatak.

— Sve je moguće — upade sada i Sandra Kan. — Čovek misli da je dvostruki agent, a on u oba slučaja radi za istu špijunažu. Ili niknu dve zavere, suprotne jedna drugoj, pa se pokaže da ih pokreće isti centar.

— Ostavimo to i pripremimo se za bekstvo sa ostrva — upozori ih Stander.

— Žalim što još jednom nisam sreo Luna i što nisam razgovarao sa Džejn Vittington. Siguran sam da bi mi odgovorila na jedno pitanje, koje muči sve naučnike na polju biologije, a ona zna odgovor — reče Japanac.

— Još jednom?! — začuđeno upita Stander.

Dr Takabea mu ispriča kako je upoznao Luna i kako su slušali razgovor u birou šefa na tvrđavi koristeći “stenice” inženjera Nikolsa.

— To znači da biste vi mogli do Luna — uzbuđeno zaključio Dik Stander.

Tog trenutka u njegovoj glavi niče plan o zarobljavanju Donalda Sikerta. Bio je svestan da bi postao junak dana i sve greške na ostrvu bile bi zaboravljene, a gresi izdaje, koje je počinio želeći da se domogne bogatstva i napusti špijunažu i krijumčarenje, bili bi mu oprošteni, ako bi predao velikog naučnika svojim gospodarima.

— Mi moramo uspeti! — uzviknu on i priđe najvlažnijem betonskom zidu skloništa.

Golim rukama odstrani mokro blato na dnu zida i u uglovima. Tako otkri pukotine u koje gurnu ruke. Odmah zatim zid počeo da se naginje u vodoravan položaj. Iza zida bile su police s radio-uređajima, sto za rad, sanduci puni oružja i opreme.

— Tu imamo sve: gumene čamce i motore da umaknemo do neke naše baze. Tražiću savet po šifri hitnog i direktnog kontakta — govorio je on uključujući radio-stanicu da se podigne napon do potrebne visine za emitovanje.

Polu sata kasnije on dobi naređenje da se Lun po svaku cenu ili uhvati, ili ubije.

— Doktore, krenite! — naredi Dik Stander. — U vas su uprte oči Agencije, odnosno Sjedinjenih Država. Vi ste velika nada i šansa!

Dr Takabea je ipak bio oprezan i zatraži da naredba bude dopunjena njegovom šifrom. Ljut zbog gubljenja vremena, Dik Stander ipak odmah uspostavi vezu i zatraži šifru za agenta koji treba da namami Luna.

— Centar javlja, pažnja! Centar javlja! Naređujemo da OR33M. Izvrši zadatak! Naređujemo... — čulo se iz zvučnika koji sada beše uključen na otvorenu vezu.

— Razumem! — vojnički reče dr Takabea i dade znak svom pratiocu da krenu.

— Kako mislite da postupite? — upita Stander.

— Idemo u luku. Tražićemo Luna i kazati da ovde imamo dragocena dokumenta. Dovešćemo ga da ih vidi i da zapamti sklonište. Vi budite spremni da ga zarobimo Imajte u vidu da je to vrlo opasan čovek. Može da se posluži nekim od trik-oružja — objasni biolog.

— Pogodićemo ga odmah strelicama za trenutno uspavljivanje. Imamo dva oružja za to — reče Stander.

— Ipak ćemo mi biti pobednici, a ne pobunjenici i Lun — zadovoljno reče Sandra Kan i htede da napravi svoju izazovnu piruetu, ali je ometoše niska tavanica i skučen prostor.

Ona završi pokret u Standerovom naručju. Njih dvoje ostadoše da čekaju u zasedi s nekom vrstom samostrela u rukama. Jaka opruga bacala je strelicu koja trenutno parališe i uspavljuje, ali ne ubija.

— Ni deset ovakvih ostrva ne vrede koliko zarobljeni Lun — uzbuđeno je govorio Dik Stander.

— Dobro je što možemo proći bez kazne, ali novac ćeš morati da vratiš — reče Sandra Kan.

— Naprotiv! Neću dati ni novac ni Luna. Luna ćemo sakriti i tražiti punu cenu. Bićemo neslućeno bogati, draga — šapatom joj odgovori Stander.

— Ti si čaroban čovek! — uzviknu ona. — Svakog trenutka si u stanju da kreneš u novi podvig i da skuješ novu zaveru. Ne postoji čovek koji tako sigurno sve događaje preokreće u svoju korist, ili im se prilagođava na najbolji način.

— Koliko znam, ni ti nisi zaostala ni u jednoj igri — odgovori Dik Stander ne skrivajući svoje divljenje.

Odmah zatim oni proveriš je su li dobro postavljeni.

— A šta ako dođe više njih? — upita Sandra Kan.

— Pitanje nije loše. Za svaki slučaj uzećemo maske i spremiti granate s gasom za paralisanje — odgovori Stander.

— Ali to znači da će Japanci biti nezaštićeni — tobože zabrinuto reče Sandra Kan.

— Tako, dakle, shvatila si igru. Oni i neće otići živi sa ostrva — odgovori Stander donoseći dve lake gas maske s rezervoarima kiseonika.

On joj objasni način rukovanja i dodade da su pogodne i za ronjenje od najmanje jednog sata. Posle toga su njih dvoje ćutali osluškujući, jer pokretni kapci za maskiranje skloništa bili su otvoreni, a svetlo ugašeno. Prekidač za svetlo bio je uz levu Standerovu ruku.

— A šta ako bombardovanje bude tako jako da poruši i ovo sklonište? — upita Sandra Kan tiho u jednom trenutku.

— Zar ti nisam rekao? — reče Stander.

— Ne razumem...

— Bombardovanja neće biti, jer je već kasno. To sam znao i pre nego što su mi javili.

— Ko ti je javio?

— Naši, pre desetak minuta, dok sam razgovarao.

— Otkud oni znaju?

— Pogodi. Ne verujem da ne shvataš.

Sadra Kan se zakikota i opet umiri. Malo kasnije htela je još nešto da kaže, ali je Stander zaustavi tihim “Pst!”

Dr Takabea i njegov pratilac tražili su “onoga ko ovde komanduje”, jer treba da mu saopšte važnu stvar. Tako naiđoše na Martina Telmadža, čoveka koji je u toku obračuna s upravom ostrva i njenim ljudima bio u Lunovoj pratnji. On beše primetio Luna i njegove prijatelje i odvede Japance k njima.

— Radujem se što vas vidim živog i zdravog — reče dr Takabea. — Čestitam vam pobedu nad tim odvratnim zločincima.

— I ja vama, gospodine doktore — odgovori Lun. — Bio sam zabrinut zbog vašeg nestanka. Gde ste bili sve ovo vreme?

— U skloništu — odgovori dr Takabea. — Smatrao sam da je najvažnije da spasem naučnu dokumentaciju. Još ranije sam bio stvorio pogodno sklonište. Tamo sam odneo najvažnija dokumenta. Sada treba da ih spasemo.

— Zatražiću da vam se daju ljudi i odredi brod na koji ćete se ukrcati — reče Lun.

— Sve to ne mogu da poverim nesigurnom brodu. Priča se o mogućnosti napada. Najbolje je da vam pokažem gde su dokumenta, pa da tu i ostanu do bolje prilike. Samo vama mogu da poverim takvu tajnu — odgovori biolog.

— Nemamo vremena za odlazak tamo — reče Lun.

— Ali to je odmah iza luke, pod rezervoarima za vodu. Dođite, molim vas. Trajaće sve najduže pet minuta — molećivim glasom reče Japanac.

Lun pristade i reče Makfersonu i Hofu da se ukrcaju i obezbede da brodić čeka još nekoliko minuta.

— Naš brodić i ne može da krene tako brzo, jer mu je preprečen put ka izlazu iz luke. Čekaćemo vas — odgovori Makferson.

Lun i Džejn požuriše za dr Takabeom i njegovim pratiocem. Bili su i oni iznenađeni postojanjem ovog prolaza iz luke, koji još niko nije bio otkrio, ali smatrali su da ne postoji nikakva

opasnost, jer svi protivnici su bili zarobljeni ili mrtvi. Jedino su pobjegli Dik Stander i Sandra Kan, ali je Lun verovao da su oni ili već daleko od ostrva, ili dobro skriveni u strahu od zarobljavanja.

Tako se desilo da je Lun ušao za dr Takabeom ne gledajući pažljivo napred, nego pomažući da Džejn lakše prođe. Baš joj je dodao ruku kad dr Takabea reče:

Upaliću svetlo u skloništu.

Svetlo blesnu. a Lun i Džejn uđoše. Kasno su čuli slabi zvuk opruga i osetiše ubode usred lica. Lunova ruka pođe ka pištolju, ali tamo se ukoči. Njih dvoje se svališe na betonski pod.

— Imamo ih! Mi smo ih savladali! — oduševljeno viknu Dik Stander.

Odmah zatim on je uz pomoć Nakacukosa i Sandre Kan svlačio Luna i Džejn ne ostavljajući na njima ni komadić odeće.

— Sve što oni imaju može da skriva oružje, ili neko opasno sredstvo — objasni on donoseći dva prljava radna kombinezona iz drugog dela skloništa.

Navukoše kombinezone na gola tela zarobljenika.

— Treba da požurimo, jer njegovi prijatelji će se zabrinuti i početi da traže — reče dr Takabea.

— Još samo da ih maskiramo — reče Sandra Kan.

— Šta da?!... — zausti dr Takabea.

— Proturićemo ih kao ranjenike — odgovori Sandra Kan. — I sami ćemo se maskirati.

— Ali nas će lako prepoznati zbog... — zausti dr Takabea.

— Naravno, prepoznali bi vas po žutoj koži i tim vašim škiljavim i kosim očima — smeja se Dik Stander.

On je već nišanio prema naučniku, ali Sandra Kan je već okinula iz svog malog pištolja, čiji kuršumi su bili puni smrtonosnog otrova. Ona opali po dva puta u dr Takabea i njegovog pratioca.

Malo kasnije, Sandra Kan bila je maskirana kao jedna od devojaka iz "centra" za zabavu. Preko svoje kose beše stavila okvašenu i neurednu periku tamne boje. Po golom telu beše obukla iscepanu mušku košulju i umašćeni radni kombinezon.

Vešto je uklonila šminku i isprljala lice, a onda glavu povezala krpom okrvavljenom na lešu dr Takabea.

— Izgledaš kao prava pobunjenica — reče Dik Stander i sam preobučen, maskiran i isprljan.

Njih dvoje su s dosta napora izvukli Luna i Džejn ka drugom prolazu, koji je izvodio kroz skrivenu pukotinu, malo dalje od luke. Vратиše se da pronesu čamac i motor. Stander je brzo napumpao gumeni čamac i proverio motor. Sve je bilo u redu i njih dvoje ubaciše Luna i Džejn, koje, onako blede, prljave i okrvavljene niko ne bi mogao da prepozna.

— Svi đavolski žure, a nama to odgovara — reče Stander

— Hoćemo li na Anguilu, ili na Sen Martin — upita Sandra Kan

— Ni na jedno od ta dva ostrva. Idemo na Skrub — odgovori Stander.

— Ali to je britansko ostrvce — reče ona.

— To je tačno, ali u gostima je naš brod za “naučna istraživanja” iz baze na ostrvima Navasa. On će polako ploviti prema nama — odgovori Stander.

— I sve to si uspeo da dogovoriš za nekoliko minuta razgovora dok sam se ja maskirala?! — s nevericom upita Sandra Kan.

— Naravno. Nisam imao vremena da odugovlačim. Mogu te obradovati i time da eskadra brodova i eskadrile helikoptera iz baza Portorika i okolnih ostrva žure ka Malom Skrubu.

— Ipak će da bombarduju?!

— Ne! — Umešaće se zbog “nejasne situacije i pobune”. Još u toku dana slušaćemo vesti o tome da su “razotkrivene tajne fabrike krijumčara na Malom Skrubu i da je Agencija odigrala u tome važnu ulogu”.

Sandra Kan više nije govorila, jer instinktom je osećala da Stander meša laži i istinu. Ono o brodu za naučna istraživanja... Ona pogleda prema Standeru i lice joj se ukoči.

— Volim te, draga, ali podigni ruke i ne pokušavaj ništa — naredi Stander mirno držeći u ruci pištolj malog kalibra s otrovnim kuršumima, kakvim je ona malopre ubila Japanca.

— Šta je s tobom, čoveče?! — uzbuđeno upita špijunka.

— Ti nešto sumnjaš, a ja ne mogu mnogo da objašnjavam. Nisam siguran da bi ti još jednom pristala da pokušaš prevariti Agenciju — odgovori Dik Stander.

Sandra Kan ispruži ruke, da zaštiti lice, i paralizirajuća strelica je pogodi u desni dlan. Trenutak je zurila u zabodenu strelicu, a onda pade na dno čamca. Dik Stander je nekoliko trenutaka razmišljao nad njom, a onda je baci u vodu. Držao joj je lice pod površinom sve dok nije bio siguran da se udavila. Gurnu je dublje u procep pukotine, a onda kratkim veslom zavesla i izvede otežali čamac na otvoreno more. Jutro je već bilo osvojilo.

Jedan motorni čamac prolazio je blizu.

— Povucite me, imam ranjenike! — pozva Stander.

Ribar skrenu i baci kraj užeta.

— Šta je s vašim motorčićem! — pitao je radoznalo gledajući nepokretna tela na dnu gumenog čamca.

— Ugasio se dok sam utovarao ranjenike — odgovori Stander.

— A kuda ste se vi uputili?

— Poslali su me do severne luke, ali otuda su svi evakuisani, pa idem nazad u zapadnu. Mogu da ukrcam najmanje deset ljudi — odgovori ribar.

— Ukrcajte samo mene i ova dva ranjenika, pa vam poklanjam gumeni čamac i motor. Vrede najmanje pet stotina dolara — reče Stander.

— Računam i više — radosno se složio ribar.

— Onda pravo na Skrub.

— Ali rekli su da svi plovimo na Sent Martin.

— Tamo je francuska i holandska uprava, a na Skrubu su moji prijatelji i porodica.

— Zar ste Englez?

— I ja i ovo dvoje. Kao radnici bili smo došli na Mali Skrub, ali sada nam je svega dosta. Želimo na Veliki Skrub i da tražimo pomoć britanskih vlasti — odgovori Stander i podiže Luna da ga ribar prihvati.

Ovaj više nije razmišljao o planu da svi evakuisani budu prevezeni na Sent Martin. Stander podiže i Džejn, a onda dodade otkačeni motor. Gumeni čamac ostaviše da plovi za velikim drvenim čamcem.

Kad su odmakli jednu milju, Stander osmotri svuda okolo, pa malim pištoljem iz blizine ubi ribara. Veza mu kutiju sa alatom za noge i baci ga u more. Nožem odseče užu za koje je bio vezan gumeni čamac i u blagom luku skrenu ka jugu. Cilj njegovog putovanja bilo je holandsko ostrvce Saba, tri milje odatle.

Evakuisanje je već bilo završeno, a Makferson i Hof su još uvek tražili Luna i Džejn. Bili su zabrinuti, a pomalo i razočarani što im niko nije pomogao. Bak Plamer je uzalud naređivao, pa je na kraju sam ostao s njima. Možda je to bila njegova sreća, jer sa osmatračnice on ugleda kako se oko mnogih ribarskih brodića i čamaca nađoše brzi ratni brodovi. Uočio je i periskope nekoliko podmornica. Desetine helikoptera sletelo je na mirnu površinu vode.

— Ipak su oni jači — s uzdahom reče Plamer.

— To su američki brodovi. Vidim oznake — reče Hari Hof.

— Sve su to “oni” — ponovi vođa pobune i polako počeo da se spušta niz padinu.

U jednom trenutku zagleda svoju mašinsku pušku i čvršće je steže.

— Mene neće imati u svojim rukama — reče glasno sam sebi, ali Hof ga je čuo.

— Pokušaćemo da se sakrijemo — reče Hof gledajući dole ka rezervoarima za vodu, koji su bili izbušeni kuršumima i sa kojih je još uvek curila voda.

Sa jedne skele mahao im je Samjuel Makferson.

— Dodite! Brzo ovamo! — vikao je uzbuđeno.

On beše našao ulaz u nezatvoreno sklonište. Plamer potrča pred Hofom i brzo stigoše kod Makfersona. On ih povede u šaht, a odatle kanalom u sklonište. Nađoše se pred jezivom

slikom dva mrtva Japanca. Uskoro otkriše i put kojim je otišao Dik Stander. Nađoše i telo Sandre Kan.

— Lun je otet — zaključí Plamer.

Makferson i Hof ga pogledaše kao da tek sada postaju svesni te strašne istine. Pred njima je bilo more, po kome nisu ostajali tragovi. U mislima su videli kartu mnogobrojnih ostrva Velikih i Malih Antila, a dalje kopno Sjedinjenih Država, Meksika, Gvatemale, Hondurasa, Kostarike, Paname, Venecuele... Kuda da se krene bez broda? A i da imaju brod, kako bi znali da nađu skrovište takvog čoveka koji je uspeo da prevari Luna. Verovali su da je to bio Dik Stander, o čemu je govorio i leš Sandre Kan, ali još uvek nisu sigurno znali da je to on, a još manje da je uspeo da se izvuče pre nego što su stigli brodovi i helikopteri.

Vratiše se nazad da osmotre šta se događa na pučini.

— Sklonimo se — upozori Bak Plamer. — Dva helikoptera dolaze ovamo.

— To je naša šansa! — uzviknu Makferson.

— Ne razumem na šta misliš — reče Hari Hof.

— Možda bismo mogli da otmemo jedan od njih tako da neko vreme niko ne zna da je to otmica — reče Makferson.

— To su vojni helikopteri i stalno su na radio-vezi, pa bi nas otkrili — reče Hari Hof.

— Sto mu nasukanih kitova, neću valjda ostati pokopan ovde na Malom Skrubu — gundao je Samjuel Makferson.

Skriveni, osmatrali su kako iz helikoptera iziđoše po jedan oficir i dva vojnika, pa se uputiše pravo ka njima.

— Povucimo se, jer oni dolaze ovamo kao da su nas ostavili ovde — reče Plamer.

— Nema povlačenja. Zarobićemo ih, uzeti njihove uniforme i odleteti — odlučno reče Samjuel Makferson.

Njih je šest, a računaj da će se čuti pucnji i da će piloti, koji su ostali u helikopterima, odmah javiti o napadu. Posle nećemo uspeti da se sakrijemo — reče Plamer.

— Neće biti pucnjave — odgovori Makferson i pokaza gasne ampule. — Ako uđu ovamo, popadaće od gasa, uspavani. Vas dvojica uzećete uniforme, jer niste tako glomazni kao ja, pa ćete

prevariti i pilote i vezati ih pre nego što jave šta se događa. Posle nekoliko minuta šest pripadnika pomorske pešadije behu bez reči savladani. Piloti su olakšali posao trojici zadnjih boraca na Malom Skrubu, jer su napustili helikoptere i razgledali leševe i ruševine okolo.

— Letećete ka Dominikani. Javićete tamo da ste zbog kvara prisiljeni da sletite, ako ne uspemo da to učinimo neprimećeni — naredi im Makferson. Njegove početne pretnje su ih uverile da se on ne šali i oba pilota poslušno uđoše u jedan helikopter. Na drugome Hof ošteti mehanizam za upravljanje i pope se ka ostalima.

— Letite nisko! — naređivao je Makferson.

Mladi piloti poslušашe. Sa brodova i ostalih helikoptera niko ne beše primetio odlazak ovog helikoptera, jer velika operacija flote je bila na vrhuncu. Mali broj pobunjenika je uspeo da umakne, pa se potera helikopterima nastavljala.

— Kud su mogli da nestanu? — pitao se Hari Hof glasno.

— Tri hiljade i dve stotine ostrva i ostrvaca, tri hiljade i dvesta. mu gromova! Hoćemo li ikada naći Donalda i Džejn? — tužno je gundao ojađeni mornar.

— Možda će oni sami uspeti da se spasu — tešio ga je Hari Hof.

— Sve smo izgubili u ovom pohodu — reče Makferson.

— Nikad se ne zna. Lun zna da imamo primopredajne uređaje i javiće se. Dobro je da ostanemo u centru ovog dela sveta. On će naći jaku stanicu da nas zove — proricao je najmlađi član grupe Hari Hof.

— Ja vam neću biti od pomoći. Pokušaću da odem tamo gde me neće naći — reče Bak Plamer ne slušajući šta oni govore, već sledeći svoje misli.

— Hoćeš li na Kubu? — upita Hof.

Plamer nije odgovarao, jer je opet zapao u razmišljanja o velikoj tragediji, koja je izgledala kao pobeda, a koja se pred snagom i grubom silom pretvorila u nesreću.

Imali su sreću i bez smetnji su preleteli Rt Engano i spustili se u šumarcima blizu gradića Seibe. Makferson naredi da se

helikopter sakrije pod drvećem, a pilote uspava tako da ne mogu javiti šta se dogodilo najmanje dvadeset i četiri sata.

— Do tada ćemo biti dobro sklonjeni — zaključí on na kraju i povede dva svoja druga pored reke ka obali.

XI

Kad se osvestio, Lun nije znao gde se nalazi, jer je oko njega vladao potpuni mrak. On oslušnu i prva misao mu je bilo pitanje šta li je sa Džejn. On je zovnu, ali odgovora nije bilo. On opet oslušnu i sada je čuo njeno disanje. Pošto je bio čvrsto vezan, pokuša da se približi mestu na kome je zaključio da se nalazi Džejn tako što će se valjati. Međutim, ne samo što je bio čvrsto vezan oko ruku i nogu, nego su vezovi bili pričvršćeni i za nekakve metalne cevi. Zato on opet zovnu:

— Džejn! Čuješ li me, Džejn? Tek tada Džejn se probudi i odgovori:

— Donalde, gde si? Gde smo mi?

— Ne znam.

— Jesi li povređen.

— Nisam. A ti?

— Ne... Nisam povređena, ali sam čvrsto vezana — odgovori Džejn Vittington i glas joj postade mirniji.

Setiše se svega što se dogodilo i Lun zaključí:

— Neko će se uskoro pojaviti.

Tek što je to rekao, negde se čuo metalni zvuk i iza jedne linije ukaza se odsjaj svetla. Po tome Lun zaključí da se njih dvoje nalaze u metalnim kavezima za transport divljih i opasnih zveri. Jake čelične šipke bile su presvučene metalnim mrežama. Njih dvoje ne stigoše da kažu bilo šta povodom toga, a pred njima se nađe Dik Stander

— Moji dragi zarobljenici su se osvestili posle više od dvadeset i četiri časa — reče on i po glasu Lun je pogađao ko bi to mogao da bude.

Konačno se opredeli i upita:

— Jeste li vi Dik Stander, šef za unapređenje proizvodnje na Malom Skrubu?

— Bio sam to.

— Bili ste Standar, ili ste bili šef proizvodnje? — našali se Lun.

— Bio sam i jedno i drugo, a sada nisam ni jedno ni drugo — odgovori Dik Stander.

— Nije vas lako razumeti.

— Razumećete.

— Dakle, jeste li ili niste Dik Stander.

— Bio sam, a sada više nisam. Dik Stander je nestao, a moje novo ime zadržaću za sebe.

— A tako... A zanimanje?

— Prodajem skupe zveri.

— Zato smo mi u kavezima — reče Lun, koji beše shvatio crni humor Dika Standera.

— Došao sam da vidim kakve su vaše potrebe. Ne mogu mnogo da vas mazim, a to i neću. Ne mogu ni da vas ostavim da tu umrete i ostanete da vas oglođu pacovi jer ste skupa roba — nastavljao je Standar u istom tonu.

Lun je ćutao dok je zločinac spuštao veliku kartonsku kutiju s hranom. Bilo je tu samo bajatog hleba, vode i jeftinog sira.

— Ne možemo dalje ovako — reče Lun.

— Odvezaću vam po jednu ruku dok jedete — odgovori Stander. — Već su udešene sve vaše veze da bez opasnosti samo ja brinem o vama. Sve vaše potrebe biće zadovoljene na isti način kao i kod divljih zveri. Moram da se obezbedim.

— Odvratno! — reče Džejn Vitington.

— Biće još odvratnije — s uživanjem reče Stander.

— Vi se nas plašite i kad smo ovako vezani — reče Lun.

— Samo sam oprezan. Dobro znam šta sve vi umete, pa ne želim da ispadnem glupa žrtva.

— Umrećemo ovde...

— Nećete, jer suviše ste skupi. Pregovaram sa tri značajna kupca. Imam ponudu od milion dolara, a ja tražim deset i ni za cent neću da smanjim.

— Ko nudi milion? Upita Lun.

— Agencija za koju sam radio — odgovori Stander.

— Daće oni i deset, ako vas ne nađu za vreme pregovora — reče Lun. — Ali ako vas nađu.

— Znam šta bi se dogodilo. Neće me naći — zaključí Stander.

On zatim ode i vrati se sa šest pari teških čeličnih lisica. Njima veza prvo Lunove noge za šipke kaveza, pa jednu ruku.

— Slobodna ruka vam je dovoljna da opstanete — reče ne skrivajući zadovoljstvo zbog ponižavajućeg položaja svojih zarobljenika.

— Ako tako postupate samnom, budite čovečniji prema njoj — reče Lun.

— Ona nije manje opasna — odgovori Stander i na isti način kako je vezao Luna veza i nju.

Tako su počeli mučni dani i noći sliveni u mrak, smrad i vlagu nekakve jazbine. Lun i Džejn su sve teže podnosili užasne prilike i petog dana Lun počeo da ostvaruje svoj smišljeni plan. Kad Stander dođe s kutijom oskudne hrane, on mu reče:

— Stander, vaš zahtev za deset miliona je prihvaćen.

Zločinac se trže i okrenu svoju džepnu svetiljku prema Lunu.

— Kakva je to šala?! Niste mogli... — reče zbunjeno, a onda pršte u smeh. — Ne, neće vam uspeti nikakva podvala!

— Iole pametan čovek treba da shvati kad je pobeden. Ja sam to shvatio. U životu sam sretao svakakvih nitkova, ali tako odvratnog zločinca, koji ne poštuje ništa na ovom svetu, nisam video. Zato znam da biti vaš zarobljenik nije prilika za šale i podvalu — odgovori Lun. — Ja vam kažem da prihvatom cenu od deset miliona.

— Oho! — uskliknu Stander. — Deset miliona su povelika suma.

— Mogu da ih pribavim. Dajem prvi milion uz zahtev da se poboljšaju prilike u kojima se nalazimo ovde — reče Lun.

On objasni da pomoću njegovog pisma može od jedne banke u Njujorku da dobije milion dolara, a niko da ne pita zašto se isplaćuju. Ostatak novca je u Evropi, u bankama Londona, Pariza, Ženeve i Rima.

— Pored toga, u toku zadnjih skoro dve decenije sabrao sam mnogo dragocenosti — reče Lun i nastavi da priča o zbirkama nakita, vrećicama dijamantata i gomilama zlata.

Pričao je slikovito i sugestivno. Dik Stander je znao mnoge istine o Donaldu Sikertu i sada je procenjivao šta je istina u onom što Lun priča. Postavljao je pitanja, koja odličnom psihologu Sikertu otkriše da je Stander zagrizao mamac.

— Računam da sve ovo znaju i oni koji žele da me otkupe. Ne samo što će imati mene, nego će trostruko zaraditi pljačkom mojih skloništa i bankovnih računa — zaključio Lun.

Dik Stander je ćutao i bez reči ode. Nije se vraćao više od dvadeset i četiri sata, a onda se pojavi uznemiren, bled i umoran.

— Prihvatam vašu ponudu, Sikert. Uložio sam sav svoj novac u skupu jahtu sposobnu da plovi preko okeana. Vodiću vas po taj milion u Njujork, a onda krećemo ka Evropi. Dika Standera niko nije prevario, pa nećete ni vi — reče on i spusti na tlo novu kutiju s hranom.

Sada je u njoj bilo svežeg hleba, kuvane šunke, slatkiša i mineralne vode. šta ćete činiti s tim velikim bogatstvom? — upita Lun.

— A šta ste vi činili? — odvratio pitanjem Stander.

— Ja sam se bavio naukom. Laboratorijska oprema i radionice mnogo koštaju. Trošio sam i za borbu protiv zločina — odgovorio Lun istinu.

— A ja ću da uživam u moći koju daje novac — reče Stander neodređeno.

Posle toga Lun zatraži da on i Džejn budu premešteni iz ove užasne jazbine.

— Još u toku noći preneću vas na jahtu. Već je u luci — odgovorio zločinac.

— Je li tajna gde se nalazimo? — upita Lun.

— Mogu da vam kažem. Moje staro sklonište za slučaj opasnosti je blizu mesta na kome sam vas uhvatio. Nalazimo se na ostrvu Saba, koje je pod upravom Holandije — odgovorio Stander i izađe.

Dik Stander je s kupljenom jahtom preuzeo i dobro odabranu posadu, a kako je dobro govorio španski, nije mu smetalo što većina mornara i posluge nisu dobro vladali engleskim, jer su poticali iz Južne Amerike. Šest mornara, dva momka za posluživanje, dva kuvara i jedan “brodski mali” nalazili su se pod komandom iskusnog kapetana duge plovidbe. Svi su bili oduševljeni saopštenjem da će im zarade biti povećane za četvrtinu.

— Zahtevam potpunu diskreciju, jer ne želim da se novinari i ostali radoznalci dokopaju tajne mog brata i snahe, koji su bolesni i koje ću ja lično da negujem — govorio je kapetanu dajući mu uputstva kakve želje ima u pogledu režima plovidbe i vladanja na jahti.

Zabranjenom zonom proglasio je dve najbolje kabine, koje su imale posebne salone i kupatila. Jednu je uzeo za sebe, a drugu za Luna i Džejn. Njima je saopštio da će ih usmrтитi u trenutku kad pokušaju podvalu. Objasnio im je da putuju kao ljudi rođaci. Biće vezani lancima, koje će prikrivati ludačke košulje. Pošto nema sva dokumenta, pri carinskim pregledima i policijskoj kontroli jahte zarobljenici će biti skriveni u tajnom spremištu, koje mu je otkrio raniji vlasnik, bogati posednik iz Kolumbije. Taj čovek je dobar deo svog bogatstva bio stekao krijumčarenjem i tajnim poduhvatim, pa se ni na svojoj jahti nije mogao odreći mogućnosti makar da preko granica prenese dragocenosti kupljene kanalima koji su vodili od tržišta pokradenih umetničkih predmeta velike vrednosti.

Tako je počelo Lunovo putovanje Atlantikom. Provera istinitosti njegovih obećanja u Njujorku je ohrabrila Standera. Njegova opreznost je slabila, a Lun i Džejn su se bili oporavili.

— Nisi mi ništa rekao o tome kako misliš da savladaš Standera — pitala je Džejn tiho jednog dana.

— On je sam napisao svoju smrtnu presudu — odgovori Lun.

— Ono što je napričao posadi potpuno nam odgovara. Ako se

njemu nešto dogodi, oni će nas predati vlastima kao bolesnike. To će biti naša šansa.

— Ako te dobro razumem, Sander treba da umre, da bi smo se mi spasli — šapnu Džejn.

— Sad znaš sve — potvrdi Lun.

— Ali, kako ćeš to postići? Vezan si čeličnim lisicama, a uz to, imaš kao i ja ovu prokletu košulju — reče Džejn.

Uz sve to k nama niko nema pristup. Stander nas hrani i oslobađa nas košulja samo dok smo u kupatilu. Tu negde treba da je i rešenje zagonetke — odgovori Lun.

Dik Stander je bio oprezan. Pored toga što su Lun i Džejn bili u ludačkim košuljama, koje su krile još i čelične lisice, dugi lanci su ih vezivali za noge ležaja ukovane u podove. Dvostruka vrata kabine Stander je otvarao vrlo pažljivo. Prvo bi otvorio spoljna obložena vrata i pogledao kroz staklo drugih da li su zarobljenci na svojim mestima. Ušao bi s pištoljem u ruci i naredio Lunu da čuti i drži lice okrenuto k zidu, jer tako ga je sprečavao da otpočne neki poduhvat hipnozom. Kad bi se Lun našao tako okrenut, on mu je na oči stavljao crni povez. Tako slep, Lun je jeo, razgovarao sa Standerom i odlazio u kupatilo. Za umivanje i brijanje oslobađao je ruke Džejn Vittington. Ona je umivala sebe i brijala Luna. Da bi se obezbedio i od iznenađenja s njene strane, Stander ju je držao na nišanu svog smrtonosnog pištoljića. Tek kad bi ona i sama stavila ruke u lisice, on bi ih jednom rukom zaključao.

Sav taj mučni ceremonijal ponavljao se istim redom. Svakome bi bilo očito da je Standerova opreznost tolika da ga je nemoguće prevariti bez opasnosti da on bez razmišljanja ustreli Džejn Vittington. Međutim, Lun je razmišljao i tražio priliku. Hiljade ideja je razmotrio u svojoj glavi, ali nije nalazio rešenje.

Jednoga dana Lun povede razgovor o tome šta li se sve dogodilo posle obračuna na Malom Skrubu. Stander ispriča da bi sve bilo drugačije da neki novinar Kliv Hogan nije umakao prilikom hapšenja oslobođenih sa ostrva. On je uzbunio Evropu, pa su američka mornarica i obaveštajne službe požnjele slavu pomaganja pobuni.

— Zna li se šta je bilo sa moja dva prijatelja? — pitao je Lun.

— I mene je zanimalo, jer sam upozorio da su opasni, ali nisu nađeni. Nestao je i vođa pobune Plamer — odgovori smrknuto Dik Stander.

Nerado se sećao tih događaja i poraza koje je doživeo. Zato odmah napusti kabinu u kojoj su bili Lun i Džejn.

— Nećemo se osloboditi nikad, a već smo dugo na Atlantiku — reče Džejn.

— Ostaje samo jedan način, koji zahteva tvoju punu hrabrost — reče Lun.

— Učiniću sve što je moguće da se učini — reče Džejn.

Lun joj iznese plan i ona pokuša da se suprotstavi.

— Moraš biti jaka, Džejn — reče Lun. — Jedino tako biće uverljivo ono što želimo da postignemo.

— Četvrtog dana osećali su da je brod negde ukotvljen. Lun je sedeo zavaljen, oznojen i izobličenog lica. Kad je Dik Stander stigao i naredio da se Lun okrene, ovaj nije ni otvorio oči. Tek tada zločinac beše primetio čudni izgled Lunovog lika, koji je do tada izbegavao da gleda, bojeći se Sikertove hipnotizerske moći. On odškrinu vrata i ljutito upita:

— Šta se događa ovde?

— Rekla sam vam još pre dva dana da je njegovo celo lice nečim inficirano. Upale, otekline i gnojenje su strašni, ali izgleda da on ima i visoku temperaturu. Potrebna mu je lekarska pomoć — reče Džejn uspevajući da joj glas zadrhti i da zadnje reči izgovori počinjući da jeca.

Suze su joj se slivale niz lice.

— Šta to može da bude? — pitao se glasno Stander.

— Inficirao se nečim na Malom Skrubu. To može da se proširi i na mene i na vas — reče Džejn.

Možda joj je bilo lakše da plače zato što je ona izazvala to što je nagrdilo Lunovo lice. Istina, to je bio njegov plan. Znao je da mu neće uspeti ponovo prevara sa tobožnjom smrću pomoću kontrolisanja autonomnog nervnog sistema. Možda će jednog

dana svi ljudi moći da kontrolišu unutrašnje procese u svom organizmu, kako to sada rade u komplikovanim uređajima koje sami stvaraju. Međutim, Donald Sikert je još pre više od pet godina postao jedan od onih retkih ljudi koji mogu da uspore i skoro zaustave rad svog srca.

Počelo je to onda kada je Lun dobro upoznao eksperimente dr Bemarda Engela, koji je uspeo da izmeni brzinu i ritam otkucaja srca kod pacijenata kojima je trebalo ublažiti nepravilnost rada srčanog mišića i smanjiti visoki krvni pritisak. Tako je počela epoha verovanja da čovek može naučiti da gospodari procesima kao što su znojenje, temperatura tela, krvni pritisak, moždani impulsi i lučenje mnogih žlezda. Lun nije ostao na upoznavanju dostignuća tog baltimorskog naučnika, nego je upoznao dr Džoa Kamija sa Neuropsihijatrijskog instituta u San Francisku, koji je vršio eksperimente sa ciljem da pacijenti regulišu moždane impulse. Bio je to korak dalje. Dr Dejvid Šapiro na Harvardskom medicinskom fakultetu postizao je da lica koja boluju od visokog krvnog pritiska sama sebi smanjuju taj pritisak, uvežbana da ostvaruju kontrolu nad tim delom nezavisnog procesa u organizmu. Lun je izgradio kontrolne monitore primenjujući neka svoja otkrića. Tako je uspeo da ovlada, posle mnogih napora, dobrim delom nezavisnih procesa u svom telu. Mogao je da prevari čak i iskusnog lekara time što bi zaustavljao rad srca. Lekar je uvek konstatovao smrt.

Nekoliko puta je Lun primenio tu prevaru i dva puta se tako spasao iz ruku zločinaca, koji su ga se bili domogli. Sada je bilo moguće da to Dik Stander zna, pa neće nasesti. Trebalo je učiniti nešto uverljivije. On je mogao da snagom svoje volje i unutrašnje kontrole izazove znojenje i podigne temperaturu, pa da posle "krize" završi zaustavljanjem srca, odnosno prividnom smrću. Ipak odlučio se da opreznom zločincu da i vidijive znake bolesti. Nagovorio je Džejn da mu u kožu pozabada krhotine od porculanskih pločica u kupatilu. Jedna pločica bila je okrnjena i na dohvat ruke dok je Džejn brijala Luna. Ona ju je mrvila hitrim udarcima ivicom metalne bočice za losion. Stavljajući to

na peškir trljala je Lunovo lice. Odlomci porcelana, oštri i sitni zabadali su se u kožu. To je bilo bolno, ali Lun je trpeo. Svaki delić izazvao je proces upale i gnojenja. Tako je Lunovo lice odjednom postalo slično licu bolesnika od velikih boginja.

— Spasite ga, preklinjem vas! Služiću vam celog svog života, samo ga spasite. On mora hitno kod lekara — plaćući govorila je Džejn Vittington.

— Sikert! Gospodine Sikert! — dozivao je Dik Stander prilazeći.

Nije se usudio da dodirne Luna, ali ga je pažljivo posmatrao prilazeći mu sasvim blizu. Ovaj je teško disao, a niz lice su mu se slivale krupne graške znoja. Izobličeno lice i mnoge gnojne ranice zbuniše i samog Standera.

— Recite gde se nalazimo! Gde je najbliža bolja bolnica? — pitala je Džejn i dalje ostvarujući Lunov plan.

— Plovili smo prema severu, jer sam želeo da prevarim posadu i da propustim što više dana, kako bi se smanjile potere za mnom, a i za vama takođe — odgovori Stander.

— Ali gde smo sada? Brod je ukotvljen — reče Džejn.

— Nalazimo se u luci Bonavista na Njufaundlendu — odgovori Stander.

— Tu mora da ima lekara. Spasite Donalda — molila je Džejn.

— Dovešću jednog, ali moram skloniti tragove svega što bi otkrilo da vas ovde držim prisilno. Pristaću samo ako vi pomognete. Igraćete ulogu supruge moga brata. Imam i lažna dokumenta za vas dvoje i uverenje da ste bolesni. Igraćete duševnu bolesnicu, koja ne shvata stvarnost...

— Sve što želite, pristajem bez dvoumljenja! — prekide ga Džejn.

— Dovešću lekara koga mogu i da ubijem, ako primetim da nešto sumnja. A onda bih se i vama užasno osvetio — zapreti Stander.

Kasno noću Dik Stander beše doveo lekara, koji je po opisu znao da se radi o bakterijskom ili zaraznom oboljenju, pa je

poneo lekove i opremu. Džejn je dobro igrala ulogu lude dame, a Lun je uspeo da obmane i samog lekara.

— Njegovo srce naglo slabi. Neophodno je da ga odmah prenesete u bolnicu — zaključio je lekar slušajući spore i oslabljene udare Lunovog srca, koje je uz to imalo i neobično poremećen ritam.

— Zar ne možemo ovde stvoriti uslove za lečenje? — pitao je zabrinuti Stander, jer znao je da gubeći Luna gubi bogatstvo za koje je bio spreman da rizikuje i svoj život.

— Ja ću sada dati antibiotike, ali potrebni su i ostali uređaji koji se koriste u ovakvim prilikama, a to bi vas koštalo tri puta više — odgovori lekar.

— Neka košta. Za svog brata ne žalim ništa, a novac mi ne predstavlja ništa — odgovori Stander.

Dogovoriše se da lekar pokrene čitavu koronarnu jedinicu sanatorijuma za srčane bolesnike s druge strane zaliva prema Karbonejeru i da dovede jednog svog kolegu specijalistu za kožne bolesti.

Tako je počela trodnevna “borba za život bolesnika”. Sva tri dana Lun je uspešno zavaravao lekare. Džejn mu je pomogla da oblozima spremljenim po njegovom receptu izvuku sitne deliće keramičke i porculanske gleđ iz kože na licu. Rane su brzo zarastale, ali svaka kontrola srca davala je sliku da je pacijent još teško bolestan. Četvrtog dana nastupilo je naglo poboljšanje i Lun se spremao za glavnu akciju. Od Standeru je zahtevao neka lekari odu, jer nisu mu više potrebni. Lekari su izrazili neslaganje, ali su pristali pod uslovom da dva puta dnevno obilaze bolesnika.

Dik Stander je odahnuo. Opet je mogao da stavlja lisice na ruke Luna i Džejn. Oni se nisu protivili, jer Lun već beše ukrao i sakrio jednu iglu za injekcije iz lekarske kutije i jedan metak s otrovnim kuršumom iz Standerovog pojasa. Mađioničarske Lunove veštine opet su mu pružile šansu. Iglu je zatrovao otvarajući kuršum ispunjen otrovom. Posle je iglu, u čijoj šupljini je bila kap smrtonosnog otrova, dovoljna da ubije i više

ljudi, sakrio na sastavu uzglavlja i ivice ležaja tako da je može uzeti zubima i kad je vezan.

— Kad dođe Stander nađi se u položaju da ga gurneš k meni. Ja ću ti dati znak i uzeću iglu u zube — objašnjavao je Lun.

Džejn je probala dokle može da dođe vezana lancem i pokazalo se da je Lunov plan ostvarljiv. Brod je već bio napustio Njufaundlend i plovio je ka Velikoj Britaniji.

— Danas napadamo — zaključio Lun.

Počela je jeza pred obračun, ali njih dvoje su skrivali uzhuđenje. Dik Stander toga jutra stiže sa zakašnjenjem i donese doručak.

— Meni ništa ne treba — reče Lun. — Opet sam bolestan.

Stander ga pogleda i pride bliže, jer Lunovo lice je opet bilo orošeno krupnim kapljama znoja. Lun iskrenu glavu kao da je od bola zariva u jastuk i tako briše znoj. Njegovi zubi napipaše iglu.

Džejn je bila blizu i oceni da je trenutak da gurne zločinca. Stander posrnu prema Lunu, koji načini pokret kao da ima kljun i njime napada. Sikert oseti da se igla zabola i dunu kroz nju.

— Šta?!... Vi ste me... — promuca Stander odskačući i osećajući da ga je šćepala smrt.

— Da, kažnjen si za sve svoje zločine — reče Lun i svali se na ležaj.

Standerovo telo se ukoči u samrtnom grču, a onda se opusti. Jedan od najverolomnijih, najlukavijih zločinaca sveta beše mrtav.

— Da li da vičem? — upita Džejn.

— Možeš koliko imaš snage. Koristiće ti i da se oslobodiš uzbuđenja — odgovorio Lun.

Ipak, i pored lupanja i dozivanja, kapetan broda odluči da zaviri u zabranjenu kabinu. Zurio je u lež na podu kabine.

— Šta se dogodilo gospodinu? — pitao je zbunjeno,

— Nije on nikakav gospodin! — uzviknu Lun. — Moj brat je obična varalica. Oteo mi je imanje i proglasio ludim mene i ženu. Vi ste mu saučesnik.

— Zar ja? Gospodine!... Ja sam častan pomorac. Nikada nisam zgrešio — branio se kapetan.

Započeti razgovor Lun je umeo da povede tako da mu kapetan dođe blizu i da sedne naspram njega. A onda je počela seansa hipnoze. Kapetan je postao poslušni izvršilac Lunovih želja. Pronašao je kod mrtvog Stander ključeve lisica, pa je prvo odvezao ludačke košulje i sa Džejn i sa Luna, a onda im otključao lisice.

Toga trenutka počela je mučna, ali do detalja smišljena operacija. Lunu je olakšalo posao to što je Stander imao komplet za prerađivanje, koji se proizvodi za potrebe pozorišta. Pošto je proučio pokrete, glas i izgled kapetana broda, Lun je mogao da zauzme njegovo mesto. Uz Makfersona beše naučio dosta o plovidbi, pa je i sa te strane mogao da igra ulogu kapetana jahte.

— Sada se zabrana ulaska u ove kabine pretvorila u koristan običaj — reče Lun već dobro maskiran i obučen u odelo kapetana broda.

Lun izađe i vrati se s brodskom apotekom. Nađe sredstva od kojih je mogao da spremi uspavljujući napitak. Lisice i ludačka košulja za svaki slučaj su sputavali zarobljenog kapetana da ne napravi kakvu nepriliku.

— Opet menja... Čudan je gazda — gundao je prolazeći pored mornara.

On od kapetana beše naučio izgled i imena mornara. Krmanoša zovnu po imenu, kako je to činio i pravi kapetan, pa mu zapovedi da skrene za četrdeset i pet stepeni i drži pravac prema jugu, odnosno prema Azorskim ostrvima. Mašinisti naredi da drži veću brzinu. Posle toga, od kapetana dobi objašnjenja šta sve treba uraditi da se stigne u blizinu Malih Antila.

— Sve ide kako treba. Našao sam dokumenta o kupovini broda. Neće biti teško da se sve uredi tako da ga poklonimo Samu.

— Ali njega tek treba naći — reče Džejn.

— Ako je živ, on je negde na Antilima. On zna da ću ga zvati, pa će držati uključen prijemnik — reče Lun. — Za dva dana moći ćemo da počnemo radio-traženje, jer ćemo stići u zonu dometa brodske radio-stanice, koji nije mali.

Plovidba je bila monotona za mornare i s palube su se čule čežnjive španske pesme. Lun i Džejn su imali pune ruke posla, jer trebalo je mnogo truda da se održi ubedljivo zamenjivanje kapetana broda, koga su mornari tako dobro i godinama poznavali. Međutim, u ovakvim poduhvatima Lun je bio nenadmašan.

Ono što su Samjuel Makferson i Hari Hof doživeli u Dominikani ostaće im u sećanju kao težak san. Bez novaca, u stalnoj opasnosti da padnu policiji, ili špijunskim agentima, u ruke, oni su pokušali da se održe radom među mulatima i crncima. Ona osmina stanovništva koju su činili belci nije im bila dostupna, jer nisu bili bogati, niti su imali poznanika. Pokušali su da se održe radeći prvo na poljima šećerne trske, a onda u gajenju stoke kod farmera. Konačno su našli najbolje mesto u električnoj centrali, koja je osvetljavala gradić Duarte. Tu im je bilo najlakše da izgrade i pomoćnu radio-antenu, kako bi sigurnije uhvatili Lunov poziv.

— Ovako nam treba tri godine da zaradimo prevozne troškove do Londona — rekao je jednoga jutra Hari Hof.

— Svejedno mi je — tužno odgovori Samjuel Makferson, jer već je gubio nadu da će čuti radosnu vest o Luni i Džejn.

Možda se ne bi ni trudio oko svog opstanka da uz njega nije bio novi, najmlađi član Lunove grupe Hari Hof. Sudbina mladog čoveka, koji beše izgubio porodicu i voljenu devojkicu u vreme kad je i Lun proživljavao svoje najteže dane, dirnula je starog mornara. Od početka je zavoleo Hofa i njihovo prijateljstvo je jačalo u okršajima. Sada ga je smatrao i svojim usvojenikom, a bio je spreman da za njega žrtvuje sve.

— Naš Donald ne može da pogine, ili nestane — govorio je Hof da ohrabri i sebe i starog mornara.

Hof je svaki slobodan trenutak provodio sa slušalicom na uhu, čekajući Lunov poziv preko minijaturnog primopredajnika. On i Makferson behu prihvatili posao podmazivača uređaja u električnoj centrali Duarte tako da rade na smenu i po dvanaest časova dnevno. To im je omogućavalo da naizmenično dežuraju i uz mašine i uz radio-prijemnik. U toku rada bilo je sati kad je moglo i da se dežura uz mašine i sluša svaki glas na određenoj talasnoj dužini. Tako je ostajalo vremena i za odmor i san Desilo se da je poziv stigao dok je uz primopredajnik dežurao Samjuel Makferson. Trgao se kada je čuo morzeove znake LIS, što je značilo: “Lun zove Sama”.

Makferson je uključio emisioni deo i počeo da ponavlja otkucaje morzeovih znaka okrećući redosled slova u SIL, što je značilo: “Sam zove Luna”. Kad je opet, primao iz slušalice dopreše jasne reči izgovorene dobro poznatim, dragim Lunovim glasom:

— Ovde el-aj-es! Ovde el-aj-es! Tražim Slima Makdonela! Tražim Slima Makdonela! Javi se, javi se!

Ime Slim Makdonel bilo je davno ugovoreno ime za Samjuela Makfersona u prepisci, ili otvorenom radio-kontaktu. Sada Makferson lako otkri svoj pravi identitet, jer zabruna u mikrofoni:

— Trista mu dosadnih dana i sto mu muka, a gde si ti staro momče? Je li ona sa tobom? Gde si, i je li ona s tobom?

— Ja sam na tvom novom brodu, a ona je tu — odgovori Lun.

— Kakav brod, milion mu glupih šala? — uzbuđeno je pitao mornar.

— Lep, luksuzan brodić, baš kakav treba za stare dane — reče Lun.

— A nisi mi rekao gde si tačno.

— Neću ti ni reći. Važno je da znam gde si ti i šta je sa tvojim mladim drugom?

— On je blizu. Zdrav i dobro umazan mašinskim uljem, jer mi sada pošteno radimo za malu nadnicu. Nalazimo se na sto pedeset milja zapadno od mesta gde je ostao moj brod.

— Pogledaću kartu... Sada mi je jasno. Načićemo se u luci koja nosi ime oca Huanite zbog koje se nisi nikad više zaljubio. Ne pominji mi ime luke. Naći ćemo se u njoj za trideset i dva sata — objasni mu Lun.

Makferson je neko vreme ćutao obuzet sećanjem koje je sada izronilo. Mislio je da je tu davnu priču o njegovoj ljubavi Lun zaboravio, a on se eto seća i Huanitinog oca Sančeza. Znao je i to da u Dominikanu duboko zaseca zaliv na čijem kraju je gradić s tihom lukom Sančez.

— Ponovite vezu za jedan sat. Moram udesiti da vas i Hari čuje — zaključio Makferson i otrčao da Hofu javi radosnu vest.

Na stotinama prijemnika raznih špijunaža rutinirani prislušivači su registrovali ovaj razgovor, ali ga nisu mogli odgonetnuti. Lov na Dika Standerera i Luna se nastavljao s velikom žestinom, ali niko se nije setio da ih potraži na luksuznoj jahti, koja je prijavila plovību iz Njujorka.

Tačno nakon trideset i dva sata Samjuel Makferson i Hari Hof su ugledali lepu jahtu u luci Sančez, a malo kasnije su od nepoznatog kapetana dobili poznati osmeh i odobrenje da se popnu na jahtu. Tu su doživeli srećni susret i saznali da je Dik Stander nestao jedne noći u talasima Atlantika, a da je usnuli bolesnik stvarni kapetan broda.

— Sva dokumenta su u redu. Možemo prema Evropi — reče Lun.

— A šta ćemo s posadom i zarobljenim kapetanom? — pitao je Makferson.

— Zadovoljiće ih velike nagrade i plaćene avionske karte za povratak tamo gde žele. Jahta će dobiti drugo ime, i izgled, iako je to komplikovana operacija — objasni Lun svoj plan.

— Sa tobom je sve nekako lakše i jasnije, sto mu mutnih zabuna — prvi put se nasmeja Samjuel Makferson.

Do dugo u noć razgledali su hrpu listova i časopisa iz raznih zemalja sveta, koje Lun beše pokupovao u luci. Iz njih se znalo samo to da je “zaslugom jedne moćne obaveštajne organizacije uništena gangsterska kompanija za proizvodnju terorističkih sredstava, oružja i opreme”. Učešće Luna i njegove grupe

pominjalo se kao pretpostavka, i uzgred. Samo su londonski listovi koji su verovali Arturu Markinču i Klivu Hoganu doneli drugu pravu verziju priče.

— Bilo je to ostrvo senki i aveti. Senke su nestale, da se opet negde pojave — reče Hari Hof, ogorčen lažima koje su ispredane, da se sakrije istina.

— Ipak su, makar privremeno nestale — osmehnu se Lun. — Možda će ljudi uvek uspevati da senke iznova nestanu.

Složiše se da je svršen još jedan težak posao i da su zaslužili malo mirnog mora i sunca.

Jahta je plovila prema istoku.

KRAJ